

Lạc Tuyết Thành Bạch

Contents

Lạc Tuyết Thành Bạch	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	25
5. Chương 5	29
6. Chương 6	38
7. Chương 7	50
8. Chương 8	56
9. Chương 9	59
10. Chương 10	69
11. Chương 11	75

Lạc Tuyết Thành Bạch

Giới thiệu

Thể loại: huyền huyền, nhất thụ nhất công 1×1, HE. Truyện Lạc Tuyết Thành Bạch của tác giả Bunny là câu chuyện hư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-tuyet-thanh-bach>

1. Chương 1

Tuyết Cầu chỉ chạy một vòng tới Hỏa Vân Sơn, xin hồ hảo hữu chỉ giáo vài tâm đắc tu luyện, sau một tháng trở về sào huyệt của mình, liền phát hiện địa bàn của mình có người ngoài xâm nhập.

Ban đầu, y phát hiện ba bụi cây bạch quả trăm năm yêu dấu ở trước động biến mất, chỉ còn lại ba gốc cây bị chém rũ rượi, mấy trăm năm chưa từng bộc phát hỏa khí lập tức vọt lên tới ngực, nhất thời tai mắt mũi miệng cùng nhau phun lửa, bắt đầu xoắn bước tuần sơn.

Rất nhanh, Tuyết Cầu phát hiện chân núi phía Nam Tế Tuyết Sơn mọc thêm một gian nhà gỗ nhỏ, còn có một vườn rau. Quá rõ, vật liệu xây dựng gian nhà này không thể nào chính xác hơn nữa, trên nóc nhà vẫn còn chỉ chút cành nhánh khô héo và lá bạch quả rũ rượi

Xem ra cây bạch quả đi đâu đã không cần truy xét nữa, không phải biến thành nhà, mà biến thành hàng rào nhỏ ở vườn rau rồi.

Được, rất tốt.

Lại dám chạy đến đây định cư, lá gan cũng không nhỏ!

Tuyết Cầu hung tợn nghiêng nghiêng rằng, một phát xông lên phá hàng rào, vọt tới trước nhà gỗ đá cửa chui vào, “Tên nào không sợ chết lại dám dựng chuồng heo ở địa bàn của ta ? !”

Đáng tiếc, trong nhà không ai. Lãng phí vô ích khí thế sát người hung ác của Tuyết Cầu.

Nhìn trong phòng một hồi, trong nhà tất cả đều là đồ cũ, rất tinh xảo, thuận mắt. Trên án kỷ có văn phòng tứ bảo, trên giá sách có trăm cuốn thư tịch, xem ra vị xâm nhập bất minh này là một tên tư văn bại hoại đồn cây xây nhà. Bất quá xem ra, tên khốn kiếp này nhất định là loài người — yêu quái chắc chắn sẽ không dựng cái ổ tí m nhỏ như thế, thường thường đều là cào cái hổ, đào cái động qua loa.

Là người thì tốt, con người yếu ớt, con người nhát gan, là con người thì cũng không cần lo lắng một mình đấu không lại ! Chỉ cần chờ hấn trở về dọa hấn một chút, bảo đảm hấn tè ra quần trốn về nhà !

Nhưng ngẫm lại: không được, chỉ dọa hấn đơn giản chút chút như vậy, cũng quá tiện nghi hấn! Nhất định phải trêu hấn tới chết đi sống lại, dọa cho sợ đến bệnh ba ngày ba đêm, thần chí thất thường mới được! Nếu không như thế thì không phải đã phụ ba gốc yêu thụ đã khuất sao ? !

Vì vậy, Tuyết Cầu ngồi ở trên nóc nhà vừa nhìn xa xa chung quanh, vừa hoang tưởng kế hoạch báo thù .

Chập tối, rốt cục có một thư sinh ăn mặc ngu ngốc vác cái sọt lớn trở về. Tuyết Cầu hí hí mắt, lặng yên không một tiếng động ẩn thân.

Tên thư sinh đến trước cửa, nhìn hàng rào bị phá, bất đắc dĩ thở dài.”Haiz. . . . đã trư chỗ nào tới xông loạn vườn rau ta rồi”

Hắn cũng không vội sửa hàng rào, tiện tay tháo xuống cái sọt nặng nề, giũ ra khoai lang rừng và củ cải rừng bên trong, xách chúng tới trong vườn rau của mình.

“A a, thì ra là muốn làm cái vườn đẹp à ? !” Tuyết Cầu khinh bỉ cười cười, từ trên nóc nhà bay tới bên người thư sinh .

Xây dựng chút không khí khủng bố là tất nhiên, Tuyết Cầu quyết định trước tiên ở trên vai hấn vỗ vỗ mấy cái, hấn quay đầu lại nhất định cái gì cũng không nhìn thấy, há há, sau đó thì y vừa ảo tưởng về mặt hoảng sợ của cái thư sinh ngu xuẩn này, vừa chìa ra cái tay trắng nõn nà.Nhưng khi lòng bàn tay sắp rơi xuống vai, đột nhiên có một cổ lực lượng cường đại hung hăng bắn Tuyết Cầu ra xa mười trượng !

“Oái ới !” Tuyết Cầu cái gì cũng không kịp phản ứng, cái móng ở trên đất đập ra một cái hố to.

Thư sinh nghe được thanh âm, quay đầu nhìn về phía bên này, đại khái là cái gì cũng không nhìn thấy, lại quay trở lại tiếp tục trồng củ cải của hấn.

“Đáng giận, đây là chuyện gì xảy ra? !” Tuyết Cầu oán hận bò dậy, lần nữa đi tới. Y cũng không tin tà, mới vừa rồi nhất định là ngẫu nhiên!

Lần nữa chạy tới, lần nữa giơ móng vuốt, bất hạnh, lần nữa bị văng ra, đập ra cái hố thứ hai.

Chẳng lẽ trên thân tên thư sinh này có chú trừ ma sao ? !

Tuyết Cầu không ngừng cố gắng, lần thứ ba đi tới sau lưng thư sinh, hiện ra chân thân.

Hừ! Không thể đụng vào hấn, vậy lộ ra cái mặt hù dọa hấn một chút cũng có thể đi? ! Mặc dù mình đáng dấp kiều nhân khả ái, nhưng đầu gì cũng là một con Tuyết Hồ tinh, tóc trắng phiêu phiêu cộng thêm hai cái răng nhọn nhỏ xíu liền đủ hù chết dân chúng bình thường .

Tuyết Cầu vừa định mở miệng gọi hấn, thư sinh lại đứng lên trước tiên: “Oa !Con sâu to thiệt !”

“Vèo” một cái ném ra sau lưng, ném ra một con sâu cỡ bánh mì, trắng mập mập dính dính, đập vừa đúng vào đỉnh đầu Tuyết Cầu. Tuyết Cầu còn chưa kịp nói, con sâu kia đã dùng cái chân trước vừa ngắn vừa thô vồ vồ lồng ngực, thò phào một cái: “Hô may mà rơi trúng chỗ mềm.”

Cái tên nguốc thư sinh này, ngay cả Địa Tinh và sâu cũng phân không rõ!

Tuyết Cầu hung tợn xách Địa Tinh trên đầu xuống, quăng vào óc thư sinh .”Ê !Tên đần kia! Người đứng lên cho ta!”

“Hả?” Thư sinh quay đầu, thấy Tuyết Cầu một mặt trắng trắng, liền ngậy người tại chỗ.

Tuyết Cầu kiêu ngạo cho là sau một khắc, hẳn không phải bị dọa cho sợ đến ngã nhào, thì cũng là cướp đường mà chạy, vô luận thế nào cũng không nghĩ đến hẳn cư nhiên sẽ từng chút từng chút lộ ra vẻ mặt mừng rỡ vạn phần, “Vụt” cái đứng lên, tùy tiện đem hai tay dính đầy bùn lau hai cái lên xiêm y, sau đó kích động đưa ra một tay, “Xin chào xin chào ! Ta mới vừa dọn đến nơi này, ta họ ‘Lạc’, tên ‘Tục Sanh’, người gọi ta A Lạc là được ! Rất hân hạnh được biết người!”

Cái gì Lạc thư sinh? Tuyết Cầu mới không muốn cùng hắn bắt tay, lãnh đạm nhắc nhở hắn: “Ta là hồ ly tinh.”

A Lạc vừa nghe, càng phát ra hưng phấn, càng tiến thêm một bước hỏi: “Là chủng loại hồ ly tinh gì vậy? Ta thấy người trắng như cái tuyết cầu, không phải là Ngân Hồ thì chính là Tuyết Hồ chứ?”

“Ta. ta.” Tuyết Cầu chớp chớp mắt, không biết trả lời thế nào. Chẳng lẽ tên mình cứ nhả ra như vậy? Cho tới bây giờ đều nghe nói loài người rất sợ yêu tinh, nhưng tên trước mắt này hình như không sợ mình.

“Tối, tối, vào trong nhà rồi nói.” A Lạc rất vui vẻ kéo tay Tuyết Cầu, dẫn hồ vào phòng.

A Lạc bỏ thêm chút mực vào nghiền mực, bắt đầu nhanh chóng mài một vòng một vòng. “Thật ngại, người đợi ta thêm chút. Rất nhanh là xong.”

Tuyết Cầu không hiểu hắn muốn làm gì, lại không thể tiến hành trực tiếp công kích, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên ghế quan sát hắn.

Tên thư sinh học Lạc này đáng đáp rất anh tuấn, nhưng anh tuấn không thành thực, thấy thế nào cũng chỉ mười bảy, mười tám tuổi, xung quanh trăm dặm Tế Tuyết Sơn cũng không có thôn xóm thành trấn nào, hẳn một thư sinh văn nhược đến chỗ xa như vậy làm chi? Chẳng lẽ là yêu quái? Hay thần tiên? Bất quá nghĩ tới nghĩ lui, trên người hắn không có chút yêu khí nào, càng không có tiên khí, hẳn là người không sai.

“Tốt lắm tốt lắm, để người chờ lâu.” A Lạc đặt tốt mực, lấy giấy bút, rốt cục nói ra ý đồ của mình, “Ừm. . . . là như vậy, ta từ nhỏ đối với yêu ma quỷ quái cảm thấy rất hứng thú, lập chí muốn viết một quyển ‘Quần ma chí’ để lại cho hậu nhân.”

” ‘Quần ma chí’ ? ! Đây là cái gì?” Tuyết Cầu cảm giác tên này cổ cổ quái quái.

“Ta tính trong cuốn thứ nhất ‘Quần ma chí’ ghi lại một trăm loại yêu ma quỷ quái, miêu tả cuộc sống tập tính của chúng, tính cách đặc thù của bọn chúng, thậm chí là chút ưu điểm cùng sở trường của chúng. Ta biết yêu quái cùng loài người, cũng phân chia tốt xấu, ta hi vọng thông qua quyển sách viết này có thể khiến loài người càng thêm hiểu rõ yêu quái muôn hình muôn vẻ, tiêu trừ sợ hãi trong lòng cùng quan niệm thành kiến, sau này khiến cho bọn họ dùng loại thái độ chính xác mà đối đãi các yêu quái bằng hữu, tốt nhất trong tương lai có thể đạt tới trình độ chung sống hòa bình, mặc dù cái này có chút khó khăn, cũng cần một chút thời gian, nhưng đây là mơ ước cuối cùng của ta.”

Nghe qua, đây quả thực là người si nói mộng ! Con người quả nhiên là một loại động vật có sức tưởng tượng phong phú.

Tuyết Cầu liếc hắn một cái, hỏi: “Vậy người chạy tới nơi này làm gì ?”

“Ta nghe nói vùng Tế Tuyết Sơn yêu quái không ít, liền muốn định cư ở đây, bắt đầu thu tập tài liệu, khảo sát ghi chép. Người là đối tượng nghiên cứu đầu tiên ta gặp được, ta có thể hỏi người về sinh hoạt tập tính, đặc điểm của người không?”

“.” Trầm mặc.

A Lạc háng giọng một tiếng, “Người không trả lời coi như người đồng ý à, ừ. . . . tên của người?”

“Tuyết Cầu.”

A Lạc bắt đầu ghi chép. “Rất êm tai, ai đặt cho người?”

“Đại khái là cha mẹ.”

“Vậy cha mẹ ngươi là ai?”

“Không biết, chưa từng thấy qua.”

“Có phải tất cả yêu quái cũng không biết cha mẹ mình là ai?”

“Không biết .Chắc cỡ phân nửa.”

“Mấy tuổi?”

“Sáu trăm sáu mươi sáu tuổi.”

“Ồ, 666, đại thuận nha! Ồm ngươi thuộc chủng loại gì?”

“Tuyết hồ.”

“Bình thường ăn gì?”

“Thịt người.”

“Còn gì nữa không?”

“Không có, chỉ thịt người.”

A Lạc viết mấy chữ, nhú mày một cái, xem ra đối với đáp án này có chút nghi ngờ.

Tuyết Cầu không biết người này thế nào một chút cảm giác nguy cơ cũng không có, chẳng lẽ hẳn biết mình nói xạo?

“Ừm. thích ăn loại thịt người nào? Tỷ như giống như có chút sách ghi lại, có yêu quái thích ăn đồng nam đồng nữ.”

“Ta thích ăn giống đực, tốt nhất mười bảy, tám tuổi, không già không non, vị vừa phải.”

“Ăn sống hay nấu chín?”

“Chín, hấp chiên kho mỗi dạng đều ăn chút, còn dư lại liền đem phơi khô.”

“Oh!” A Lạc lập tức cúi đầu múa bút thành văn, ghi xong đoạn này lại hỏi: “Vậy ngươi bao lâu ăn một người?”

“Một tháng ăn một, ta hiện tại vừa lúc đói bụng.”

“Vậy ngươi bình thường đi đâu kiếm ăn?”

“Gần đây.” Tuyết Cầu nhìn chăm chăm Lạc thư sinh, gian nan tìm kiếm biểu tình kinh hoảng trên mặt hắn. Đáng tiếc, tí xíu cũng không có.

Tại sao? Tại sao? — Tuyết Cầu dưới đáy lòng liên tiếp hỏi mười vạn cái tại sao, rốt cục nhớ tới trên người thư sinh này có loại lực lượng kỳ quái, vì vậy hỏi hắn: “Ngươi không sợ yêu quái sao?”

“Không sợ.” A Lạc sáng khoái trả lời.

“Tại sao?”

“Ta tin tưởng yêu quái như người, tuyệt đại đa số đều giảng đạo lý.”

Hắn hình như nói ngược đi? !”Vậy nếu như gặp phải loại không nói đạo lý?”

“Không cần gấp gáp, ta có hộ thân phù, yêu quái đối với ta có tà niệm đừng mơ tưởng tới gần thân ta.”

Không trách được.

Tuyết Cầu nhìn thư sinh một lòng bình tĩnh, âm thầm suy tư .Như vậy cũng không dễ xử, không thể đối với hắn mạnh bạo, lại không thể hù dọa hắn, nếu như không có hộ thân phù kia thì

Trong nháy mắt, Tuyết Cầu liền lộ ra nụ cười đáng yêu, “Lạc ca ca, hộ thân phù của ngươi có thể cho ta nhìn một chút không?”

Lần này A Lạc ngược lại có chút lý trí, “Không được, không thể cho người xem .”

“Ta là hồ ly tốt, sẽ không hại người.”

Đáng tiếc A Lạc không thích ăn kẹo mềm, thái độ rất kiên quyết.”Nói không được, là không được.”

Hừ! Coi như người so với heo thông minh hơn chút đó ! Tuyết Cầu thu hồi nụ cười, ‘bạch’ một cái đứng lên, “Ta phải đi!” Trở về còn nghĩ biện pháp trừng trị người!

“Chờ một chút, ta còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi người.”

“Hỏi cái gì mà hỏi? Có cái gì tốt mà hỏi ? !” Nói xong, Tuyết Cầu như một trận khói trắng chuồn mất.

A Lạc khoe miệng nâng lên một mặt mỉm cười tràn đầy trêu đùa, rất tùy ý mà đem chút ít tư liệu mới vừa rồi thu tập được kẹp vào trong sách, nhàn nhã bước đi thông thả đến vườn rau, đem củ cải còn dư lại cấy vào đất.

Rời đi chân núi ,Tuyết Cầu trở lại sơn động trên đỉnh núi của mình, kết quả lần nữa cấp nộ công tâm — đồ đạc trong động mất hết ráo !

Tuyết Cầu cũng không chỉ cùng người khác bất đồng, đặc biệt coi trọng phẩm chất sống của hồ ly tinh, chẳng qua khi y cướp được sơn động này những thứ đồ đó vốn là để nơi này, phỏng chừng là tiền bối trước kia đã dùng qua, Tuyết Cầu cho rằng chúng có dính chút tiên khí, liền bắt đầu dùng chúng, dần dà, y cũng quen giống người dùng bàn ăn cơm, ngủ nằm trên giường. Nhớ lại mấy món đồ trong nhà tên thư sinh kia nhìn rất quen mắt, thân thiết như vậy, thì ra là đều là trong động mình, do đối cách bài trí nên không nhận ra!

Đáng giận ! Không có giường bảo ta làm sao ngủ? !

Tuyết Cầu lại một lần nữa từ đỉnh núi vọt tới chân núi, lúc này trời đã tối, nhà gỗ thấp sáng ngọn đèn dầu, không biết thư sinh kia đang làm gì.

Y đi vòng qua cửa sổ, muốn mở cửa sổ xem một chút tình huống bên trong, không nghĩ tới cửa sổ này thế nhưng dán phù chú chặm không được.

Tên ngọc này tử mĩ dữ vậy, buổi tối lại có thể làm các biện pháp an toàn thế này.

Tuyết Cầu đang lo nghĩ xem thế nào đi vào đoạt lại giường, cửa sổ đột nhiên mở, “Ào—” một bồn nước ấm lớn tưới hết vào trên người Tuyết Cầu !

“Á –!” Tuyết Cầu phẫn nộ kêu to, A Lạc nghe tiếng kêu kinh sợ như thế, lộ ra nửa cái đầu nhìn ra bên ngoài, vừa nhìn thấy là đối tượng phỏng vấn ban sáng, lập tức”Hi hi” cười một tiếng, “Cầu Cầu, người đã về rồi?”

“Nước người hắt là nước gì ? !”

“Hả?” A Lạc lúc này mới phát hiện Tuyết Cầu từ đầu tới đuôi đều ướt nhẹp, liền sợ hãi trả lời: “Nước nước rửa chân. . .”

“Ta cần chết người!” Tuyết Cầu giơng nanh múa vuốt nhào qua, “? !” , “? !” Lần hai, lần thứ nhất A Lạc đóng cửa sổ, lần hai là Tuyết Cầu gặp trở ngại.

“A a a. . . .” Tuyết Cầu ướt lồn tởn chạy đến tận tuyết đàm, từng cái từng cái bỏ đi y vật trên người, mặc dù mùi gì cũng không có, nhưng do cảm giác chủ quan, nên từ đầu tới đuôi đều cảm thấy có mùi chân thối.

Cởi đến khi chỉ còn tiểu nội khố, đột nhiên đối diện xuất hiện hai bóng đen to, cuồng vọng quát: “Hồ ly tinh! Ta mang huynh đệ ta báo thù !”

“Hừ !” Tuyết Cầu nghe thanh âm cũng biết là con Hắc Hùng Tinh không biết sống chết chạy tới giành địa bàn, tối nay lại mang theo một đồng lõa tới đây. Không thừa lời, Tuyết Cầu nhảy lên, tiên phát chế nhân, lần này cần hảo hảo dạy dỗ bọn chúng !

Chúng Hắc Hùng vốn còn muốn dài dòng mấy câu, không ngờ tới tiểu hồ ly tinh này cư nhiên cuồng vọng như vậy, cũng chỉ có thể vội vã bày trận thế hai đánh một.

Rất nhanh, chung quanh tiểu đàm khí động mãnh liệt, lá cây bay loạn, bọt nước văng khắp nơi, song phương đều nhe răng trợn mắt, diện mục dữ tợn, khiến cho đối phương nhìn thấy bản lĩnh công kích .

Đang lúc ba con đánh nhau hăng say, hiện trường xuất hiện người thứ tư-

“Oa! Cầu Cầu thật đẹp trai! Đẹp trai quá đi! Chiêu thức mới vừa rồi cực kỳ khốc làm lại nữa đi ! Ta không thấy rõ!”

Tuyết Cầu cùng Hắc Hùng Tinh đồng thời sửng sốt, sau khi quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng, chỉ thấy một ngốc thư sinh một tay nâng giấy, một tay chấp bút, thật nhanh vẽ bức họa ba người đánh đá.Hắn vừa thấy ba con yêu quái đều dừng lại , liền cười nói: “Tiếp tục, xin tiếp tục, ta chỉ muốn thu tập một chút tài liệu hình ảnh, quyết không trở ngại các vị.”

.....

Nếu thế, vậy thì tiếp tục đi. ba con lần nữa nhào thành một cục mà đánh lộn.

Một trận ác đấu, A Lạc đếm một chút, mười ba tờ vẽ hiện trường, thu hoạch không nhỏ nha ! Hắn hài lòng sửa lại một chút bản thảo, khen: “Không nghĩ tới tên tiểu tử này lợi hại thế .”

Tuyết Cầu ra sức đem kia hai con Hắc Hùng Tinh phiền phức đánh chạy, nhưng khí lực mình cũng dùng hết, bất hạnh cho cái môn nhỏ nhiều lần bị cẩu hùng đá trúng, trái phải đều sưng,vừa đi liền đau, chỉ đành phải nằm ở tận tuyết đàm từng ngum từng ngum thở hổn hển.Mắt thấy Lạc thư sinh kia chạy tới, chính là không có khí lực đứng lên, thật may là tên ngốc này không làm gì, chỉ khiêng mình lên chạy về nhà.

“Đau ở đâu ?”

“Cái môn.”

“Ồ.” A Lạc để Tuyết Cầu nằm úp sấp ở trên giường, chuẩn bị cái khăn vải nóng hổi, kéo xuống tiểu khó khó của người ta, đắp lên cái môn của y.

Tuyết Cầu lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo: “Oa! Người muốn ta bồng chết hả ? !

Ngay sau đó liền xoay tùm lum, nhưng A Lạc không buông tay, dè môn y lại dạy dỗ: “Người đừng động! Đừng động! Lập tức hảo!”

Quả nhiên, chỉ qua một hồi, bố khăn không hề nóng như thế nữa, Tuyết Cầu cảm thấy thật đúng là rất thoải mái , nhưng nhắm mắt lại chưa hưởng thụ bao lâu, A Lạc vén lên bố khăn, “Bẹp” , “Bẹp” hai cái, dán hai miếng da chó bôi thuốc cao nóng hằm hập lên, làm hại Tuyết Cầu lại một lần nữa kêu thảm thiết!

“Khuya khoắt kêu la cái gì, người là con đực mà! Là đực xưng nam tử hán, nam tử hán phải nhẫn được đau phải ăn được khổ, dán hai miếng thuốc cao coi là cái gì?” A Lạc đem tiểu khó khó của Tuyết Cầu lần nữa kéo lên, dịch y vào trong giường, bản thân yên dạ yên lòng bắt đầu tiến vào gặp Chu công .

Tuyết Cầu mở một con mắt nhắm một con mắt, nhin bóng đèn sáng sớm, mới vừa buồn ngủ, nhưng thư sinh này sáng sớm cứ nhiên liền đứng dậy, phẩn chấn tinh thần, bắt đầu rung đùi đấm ý đọc sách, tử viết cổ văn, chi hồ giả dã*, dù sao ở trong lỗ tai Tuyết Cầu cũng là một đồng điệu ngữ, y y a a, không biết hắn đọc cái gì!

*Chi hồ giả dã: Tiếng Hán cổ đại (văn ngôn) khó nhất là cách dùng hư từ. “Chi, hồ, giả, dã, yên, tai..” là những hư từ của tiếng Hán cổ. Nắm vững cách dùng mấy chữ này thì phần văn pháp coi như đã thông, không cần học cú pháp, văn phạm (grammar) gì cả.

Đầu óc Tuyết Cầu vây vào trạng thái hỗn độn quảng cái gối đầu đập tới mục tiêu!”Còn để người khác ngủ hay không hả ? !”

Tiếp theo, phòng không còn tiếng động.Tuyết Cầu sờ sờ cái môn, cũng không đau. Liền ngửa mặt lên trời, bốn chân dang rộng, khò khè khò khè ngủ.

Lười biếng ngủ thẳng tới trưa, thẳng tới lúc cảm giác được có người sợ mặt của y y mới mở mắt, vừa nhìn quả nhiên là thư sinh chết tiệt kia,hắn vội mà dùng ngón tay thon dài của hắn tinh tế cạ tới cạ lui.Tuyết Cầu lập tức mặt lộ vẻ dữ tợn, hung ác: “Người làm gì sờ mặt của ta?”

A Lạc chậm rãi thu hồi tay của mình, mặt vô tội.”Ta nào có sờ người? Người xem người, ngủ nước miếng giàn giụa, ta sợ làm dơ gối đầu của ta nên mới giúp người xoa một chút .”

Tuyết Cầu một phen sờ miệng mình, ngửi ngửi, quả nhiên là nước miếng, vậy coi như xong, không cùng hấn so đo. Nhưng sao y cảm thấy cái tên A Lạc này đích xác là có chút tâm tồn bất chính, kế tiếp hấn vẫn nhìn chòng chọc cái bụng tuyết trắng của mình, nhìn chòng chọc rồi còn đưa tay sờ hai cái.

Tuyết Cầu lập tức đánh rụng cái tay đáng ghét kia “Người làm gì thế hả?”

“Cầu Cầu, bụng người thế nào bóng loáng như vậy, tí xíu vết sẹo cũng không có?”

“Hừ! Bỏ đại tiên chính là thiên sinh lệ chất, thế nào? Người hâm mộ ?”

Nhìn vẻ mặt A Lạc, hấn cũng không phải hâm mộ, chẳng qua là có chút nghi ngờ, mân miệng không hề nhiều lời nữa, không biết đang đánh cái chủ ý quỷ gì.

Không lâu lắm, hấn vẻ mặt rộng mở trong sáng, mi mao nhất thiêu, tựa hồ nghĩ tới điều gì tốt, Tuyết Cầu đang muốn đặt câu hỏi, hấn liền phiêu nhiên đi ra ngoài.

Lúc trở lại bưng cơm trưa, gọi Tuyết Cầu tới đây, “Ta lấy mấy món ăn sáng, bắt quá tất cả đều là chay, có muốn tới đây ăn một chút không?”

Tuyết Cầu liếm liếm miệng, cảm giác cũng rất đói, liền ngồi xuống đối diện hấn, nâng lên chén cơm, đang muốn hạ thìa, vừa nhìn món ăn, ngây ngẩn cả người, “Cái này cũng gọi mấy món ăn sáng sao?” Tuyết Cầu nhìn tới nhìn lui, chỉ có rau củ cùng củ cải.

“Đương nhiên là mấy món ăn sáng ,” A Lạc dùng chiếc thìa chỉ một đạo món ăn giải thích ,”Đây là rau xào củ cải, đây là củ cải hầm củ, đây là món canh rau củ cải, và đây là món rau sợi trộn củ cải sợi. Ba món một canh, như thế nào? Rất phong phú ha?”

Nhìn A Lạc dương dương đắc ý, Tuyết Cầu “ờ, ờ”hai cái đáp lại, nếm thử một miếng, mùi thật đúng là không tệ, liền ăn lang thôn hổ yết .

Một chén không đủ, thêm một chén, thêm một chén nữa,ba chén xuống bụng sau vẫn còn oán giận: “Chén người thế nào nhỏ như vậy?”

Không ngờ, A Lạc một tay chống má, nhìn chằm chằm Tuyết Cầu hỏi: “Người ngày hôm qua không phải nói, người chỉ ăn thịt người sao?”

“Hắc? Ta nói vậy hả?”Tuyết Cầu đã đem lời ngày hôm qua quên bảy tám phần.

“Ừ.” A Lạc thật biết điều gạt đầu, mong đợi Tuyết Cầu trả lời.

“Kia. đó là bởi vì thỉnh thoảng ăn chút thức ăn có thể thanh nhiệt trừ hỏa thanh tràng thông tiện. . . . tiêu độc dưỡng nhan.”

“Oh. thì ra là như vậy, ” A Lạc vẻ mặt vô cùng khoa trương , bưng tỉnh đại ngộ, chấp tay nói: “Cầu đại tiên thật đúng là biết cách sống !”

“Nào có, nào có.” Thật ra thì mình căn bản là hồ ly ăn tạp, hôm qua nói như vậy vì chính là hù dọa thư sinh mà thôi.

“Ha ha ha” A Lạc cười khúc khích với Tuyết Cầu.

“Hi hi hi”Tuyết Cầu cũng cười khúc khích theo, nghĩ lại, ta tại sao phải ở chỗ đây cười với cái tên gốc này ?” A ta còn có chút việc, ta đi về.”

Nói xong, liền chạy ra ngoài.

Ăn đủ uống no, rồi rảnh vô sự, Tuyết Cầu lại bắt đầu động đến cái đầu, vẫn như cũ muốn tổng cổ tên thư sinh kia. Ở bên ngoài bồi hồi nửa ngày, nghĩ tới biện pháp không tệ, vì vậy lại tới trước cửa phòng nhỏ . A Lạc đi ra ngoài, trên cửa lại dán tờ “Phù chú” vàng vàng ,viết chút quỷ gì đó lung tung.TuyếtCầu cũng không muốn lại bị văng ra, ngoan ngoãn ngồi đó chờ A Lạc trở lại, thuận tiện xem chút hai con bướm đục như thế nào theo đuổi một con bướm cái.

Lúc mặt trời sắp lặn, A Lạc trở lại, vừa thấy được Tuyết Cầu liền mặt mày hớn hở.”Cầu, người thế nào không vào nhà chờ ?”

“Người không phải dán phù chú sao? Ta thế nào đi vào?”

A Lạc sững sốt, lật xuống tờ giấy trên cửa, phía trên rõ ràng viết là: cửa không khóa, ra vào xin cứ tự nhiên. Đây là tờ giấy cố ý để lại cho Tuyết Cầu, chẳng qua là không muốn lãng phí giấy tốt, cho nên thuận tay viết trên giấy nháp. Tuyết Cầu này lại còn nói đây là phù chú. chẳng lẽ. . . .

A Lạc sờ cảm, rất vui vẻ nhìn Tuyết Cầu, Tuyết Cầu chống lại ánh mắt A Lạc, hung ác:”Nhìn cái gì vậy ? !”

“Không có, không có gì.” Xoay người, che miệng lại hăng say cười trộm, thì ra là Tuyết Cầu mù chữ dốt đặc cán mai nha, ha ha ha

Tuyết Cầu cũng không biết A Lạc đang suy nghĩ gì, y chỉ suy tính kế hoạch mình— tối nay tốt hơn là làm quen, lừa gạt tín nhiệm hắn, phá hủy hộ thân phù trên người của hắn, sau đó cho hắn ăn đập một bữa, để cho hắn vĩnh viễn rút ra khỏi Tế Tuyết Sơn, hí hí híy cũng đưa lưng về phía A Lạc ,bịt miệng hăng say cười trộm.

Vì vậy, lúc ăn cơm tối, Tuyết Cầu một bên hăng hái ca ngợi tài nấu nướng cao minh của A Lạc, sau buổi cơm tối, lại ca ngợi A Lạc viết văn phong cách ưu mỹ, từ tao hoa lệ, còn chỉ một quyển sách cuồng thảo của pháp danh gia khen :” A Lạc, người viết chữ, thật là bút pháp cứng cáp, tinh tế rõ ràng, bốn đại tiên xem rất thích !”

A Lạc kèm chế nội tâm cuồng tiếu, khiêm tốn nói: “Nếu thích, tiểu sinh có thể viết mấy chữ tặng cho người.”

“Hảo, tốt!”

A Lạc lấy tốt giấy bút, “Bá bá bá” viết xuống “Thiên hạ đệ nhất ngọc”đưa cho Tuyết Cầu, Tuyết Cầu dám hỏi phía trên này viết chính là cái gì, chợt dạ gờ ngón tay cái lên khen : “Viết thật tốt !Thật tốt !Ngày mai ta liền đem nó treo vào trong động ta !”

“Quá khen, quá khen.” A Lạc hơi khom người chào, một cái tơ hồng trong cổ rơi vào trong mắt Tuyết Cầu.

Thì ra là thứ đồ chơi này. . . . há há há, dễ dàng liền bị ta tìm được.

Tuyết Cầu chuẩn bị một chút, “Ai ui” rên rỉ một cái, thẳng hướng vào ngực A Lạc.

A Lạc khấn trương vịn y,”Thế nào?”

Tuyết Cầu tóm ngực, thống khổ nói: “Ngực thật là khó chịu”

“Ngày hôm qua không phải là mộng bị thương sao? Thế nào hôm nay chạy đến ngực ?”A Lạc ôm ngang lấy y , đi tới giường .

Tuyết Cầu vui vẻ ,nắm lấy cơ hội hai tay bấu ở cổ A Lạc,gọn gàng bắt được dây đỏ, dùng sức bứt ra! Sau đó nhanh chóng nhảy ra khỏi ngực A Lạc,nhìn ngọc bội kéo tới trong tay ,y bắt đầu cuồng vọng cười to, “Thư sinh đần !Lần này người không có hộ thân phù chứ ?Aha ha ha ha.”

“Đừng giỡn, mau trả lại cho ta!”

A Lạc nóng nảy, nhào qua muốn cướp trở lại, kết quả Tuyết Cầu nhảy lên bàn đọc sách, chân đá văng ra những thứ bút mực nghiên mực, bày ra một bộ tư thái cao cao tại thượng ,chỉ mũi A Lạc:”Người giành bàn của ta,chặt cây quý ta,trộm đồ nhà ta ,ta hôm nay không đem người đánh thành đầu heo ta hồng Tuyết Cầu !”

Bay lên một cước đá vào A Lạc, A Lạc bị dọa cho sợ đến liên tiếp lui về phía sau, hô to: “Đừng mà !”

Tiếp theo,”?” một tiếng vang thật lớn, một tiếng hét thảm của bạn nào đó.

Bị văng ra ngoài là Tuyết Cầu.

Còn nhân tiện đựng ngã giá sách, hơn trăm quyển sách đồng loạt nện ở trên người Tuyết Cầu.

“Hu hu hu. tại sao. ?”

“Ta đã nói dừng, mà ngươi còn tới.” A Lạc ngồi xổm bên người Tuyết Cầu, đem ngọc bội trong tay y moi ra, buộc trở về cổ của mình, “Cái ngọc bội này chỉ là một mối của hàng vỉa hè ta thuận tiện mua được thôi, không phải là hộ thân phù.”

Tuyết Cầu cố hết sức từ trong đồng sách bò ra ngoài, hung tợn trừng thư sinh, “Hộ thân phù ngươi rốt cuộc ở nơi nào?”

A Lạc không có ý tốt bắt lấy ót liên tiếp cười khúc khích, “Cái đó. cái đó ta vớ ở bên trong nội khố. Cho nên nói không thể cho ngươi xem.”

Ta ngắt ! “Thư sinh chết tiệt ! Nhìn đi ! Một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi biến mất!” Tuyết Cầu bỏ lại một câu, bưng mông khập khểnh trốn đi .

A Lạc một mình, vừa bắt đắc dĩ lắc đầu, vừa lần nữa để ý giá sách.

Haiz. con hồ ly này thật không biết là quá thông minh hay là quá ngu xuẩn.

2. Chương 2

Tuyết Cầu ôm thêm tâm tình phần hận trở về đỉnh núi, kết quả thấy được một chuyện khiến cho tâm tình không tệ .Ngày hôm qua hai con cầu hùng cúi đầu khom người chờ ở cửa động hướng y bồi tội.

“Hồ đại tiên, tối hôm qua là ta không đúng, hôm nay hai huynh đệ chúng ta đặc biệt hướng ngài chịu tội.”

Tuyết Cầu liếc bọn họ một cái, khinh thường “Hừ” một tiếng.

Hùng lão đại và Hùng lão nhị nháy mắt với nhau, cười đến nịnh hót.

Hùng lão nhị tiến lên nói: “Đại tiên à, hai huynh đệ chúng ta rất muốn lưu lại Tể Tuyết Sơn, chúng ta thích Tể Tuyết Sơn là phát ra từ nội tâm đó ! Nếu không như vậy đi, chúng ta bái ngài làm sư, thay ngài chuẩn bị hảo hết thảy trong động ngoài động , hầu hạ ngài thư thư phục phục , ngài chỉ cần để ý tu luyện là được!”

Tuyết Cầu vừa nghe có người muốn bái mình làm sư, không khỏi nhìn hai con cầu hùng nhiều hơn — dù sao, tí tuổi có thể thu hai đồ nhi, là một chuyện tình rất vinh quang.

Lão Nhị nhìn Tuyết Cầu tâm động, lập tức không ngừng cố gắng, “Tối hôm qua, ngài đem hai huynh đệ chúng ta đánh tới hoa rơi nước chảy, tề ra quần, chúng ta sau khi trở về liền kiểm điểm rất lâu, là chúng ta quá lỗ mãng, quá khinh xuất, lại không có thực lực, nhiều lần quấy rầy đến lão nhân gia ngài thật sự quá ngu xuẩn! Hôm nay, chúng ta nhất trí quyết định bái ngài làm sư, học tập của người pháp thuật cao siêu, thân thủ mạnh mẽ, phẩm đức cao thượng , khí chất lãnh ngạo”

Hai con cầu hùng xấu thì xấu thiệt, nhưng vẫn rất đáng yêu ha ! Tuyết Cầu mím môi suy nghĩ một chút.

Biết Tuyết Cầu dao động, Hùng lão đại cười híp mắt nghênh đón nói: “Hồ đại tiên à, bằng tài trí cùng năng lực của ngài, rất nhanh sẽ tu thành chánh quả, đứng hàng tiên ban, đến lúc đó ngài thăng thiên, Tể Tuyết Sơn này để lại cho hai đồ nhi chúng ta trông chừng là được ! Có rảnh rồi ngài còn có thể trở lại ngồi một chút, uống chén trà tự ôn chuyện gì đó .”

Những lời này thật đúng là nói đến trong tâm khảm Tuyết Cầu ! Đây không phải là lời nịnh bợ mình thích nghe được nhất sao? !

Tuyết Cầu lập tức liền đồng ý cho hai tên đàn độn ngu ngốc này nhập môn. Bất quá, trước đó có một điều kiện — đem cái tên A Lạc đáng ghét ở chân núi kia đuổi đi trước!

Đuổi liền đuổi, không phải là ngọc thư sinh tay trái gà không chặc thôi sao ? !

Vì vậy Hùng huynh đệ hạ sơn theo mệnh lệnh của sư phó tương lai .

Tờ mờ sáng hôm sau gà gáy, mấy con cầu hùng mệt mỏi trở lại. Vừa vọt vào sơn động Tuyết Cầu, vừa hướng ra nhìn quanh.

“Đuổi đi chưa ?” Tuyết Cầu không nhin được hỏi.

“Chưa ! Vẫn chưa !” Hùng lão đại thở phào một cái, đặt mông ngồi xuống đất, hỏi Tuyết Cầu ,”Sư phó, có thể cho chúng ta một nhiệm vụ nhập môn đơn giản hơn một chút hay không ?”

Lão Nhị cũng là một bộ dáng lao lực tiêu tụy,gật đầu liên tục, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa động một chút.

“Các người đang nhìn cái gì vậy?” Tuyết Cầu cũng không nhin được hướng ngoài động nhìn quanh.

Ngoài động, A Lạc một tay cầm cuốn tập, một tay cầm bút lông, bên hông treo bình mực,mặt hưng phấn xông tới.”Hùng đại ca, Hùng nhị ca ,vấn đề của ta còn chưa hỏi xong đây! Các người đối với cách nói của hùng thì dần có gì giải thích đây?”

“Người. người người. người xong chưa? !” Tuyết Cầu tức giận chỉ vào hán, hận không thể một cước đá hán xuống núi !

A Lạc nhìn thấy Tuyết Cầu, hai mắt sáng lên.”Không có, tất cả điều tra chỉ mới bắt đầu thôi ! Ta xem hôm nay khí trời sáng sủa,vạn dặm không mây, không bằng ta người hai người nắm tay làm bạn, tới bên đầm nước thưởng trà câu cá, thế nào?”

“Câu cái đầu mẹ người!” Tuyết Cầu thô lỗ từ chối lời mời của A Lạc, xoay người vào động. A Lạc đuổi theo, nhưng bị Tuyết Cầu quát lên : “Đứng lại! Đây là nhà ta! Người có hiểu lễ tiết hay không ? Ta không cho người đi vào thì không được vào !”

A Lạc dùng cán bút gõ gõ đầu, lúng túng cười, chỉ đành phải đứng tại chỗ nhìn ba con yêu quái trong động .Không thể phỏng vấn, có thể quan sát à ! Cùng lắm thì viết nhật ký quan sát .

Hùng lão đại ánh mắt gian tà xoay một vòng, từ trong lòng ngực móc ra vài trái cây, dâng lên cho Tuyết Cầu,”Sư phó, ngài xin bớt giận, đồ nhi mới vừa rồi ở giữa sườn núi hái được chút quả, mùi cũng không tệ lắm, ngài ném thử một chút đi.”

“Người rất có tâm à ! Tuyết Cầu khen ngợi qua loa Hùng lão đại, quay đầu lại liếc A Lạc,dữ tợn cắn một cái, quả này không biết tên gì, ừm, còn ngọt vô cùng .

Tuyết Cầu ăn ba trái, A Lạc bộ mặt mới lạ nhìn y ăn, ở trên cuốn tập viết :”Tuyết hồ tinh thích ăn hoa quả.”

Đang lúc Tuyết Cầu cầm lên trái thứ tư, chuẩn bị lần thứ tư trừng A Lạc, y đột nhiên cảm thấy cả người bắt đầu không còn chút sức lực nào, nhịp tim rối loạn. chuyện gì xảy ra?

“Khà khà khà.” Một bên Hùng huynh đệ bắt đầu lộ ra nụ cười gian tà, hỏi: “Tiểu hồ ly tinh, ki ki quả này mùi vị không tệ hen?”

“Ki ki quả?” Chẳng lẽ là ki ki quả yêu quái ăn xong sẽ bị phong bế yêu lực, đánh trở về nguyên hình ? !

“Không sai. rất nhanh người sẽ biến thành một con tiểu hồ ly, người nói hai huynh đệ chúng ta đem người làm thành đệm thì tốt, hay là làm khăn quàng cổ thì tốt hen ?”

Tuyết Cầu lúc này mới ý thức được mình ngây thơ đến cỡ nào, hai con cầu hùng này rõ ràng chính là ghi hận trong lòng, một lòng muốn đem Tế Tuyết Sơn làm của riêng, cái gì mà bá sư, tất cả đều là bẫy rập! Mẹ nó, là ai nói cầu hùng ngu dốt hồ ly thông minh ? !

Qua một khắc nữa, Tuyết Cầu ‘bùm’ một tiếng, biến trở về thành một con tiểu hồ ly, nặng nề ngã lên quần áo y

Tuyết Cầu thật sự rất nhỏ, nhỏ cỡ cùng một con tiểu miêu mới vừa đầy tháng ! A Lạc nhìn y biến thành bộ dáng vậy, cười đến miệng cũng khép không được.

“Ha ha! Nhỏ như vậy à ? !” Hùng lão nhị chỉ vào Tuyết Cầu cười ha ha, “Đem cả thân người lột da còn chưa đủ làm bao tay cho ta !”

Hùng lão đại là ác hơn một chút, “Hồ ly hảo ngoạn như vậy, có muốn dưỡng sủng vật hay không ?Dưỡng chán thì tìm mèo hoang phát xuân đem nó tiền gian hậu sát, để tiết mỗi hận trong lòng của ta! Aha ha ha.”

Hai con cầu hùng đen thùi lùi lộ ra hàm răng vàng khè không khỏe mạnh từ từ áp gần, Tuyết Cầu bắt đầu cảm thấy sợ, di chuyển ra cửa động .

A Lạc ở một bên nhìn có chút hả hê lúc này rất cực thôi, hần mấy bước xông lên, một thân tiêu sái, dang ra cánh tay coi như có chút bền chắc ngăn cản hai cầu hùng.”Nhị vị huynh đài xin hạ thủ lưu tình.”

“Cút sang một bên!” Hùng lão nhị muốn đẩy A Lạc ,nhưng hần quên hộ thân phù kia, một cái liền bị văng ra thật xa !

Hùng lão đại nhìn nhìn A Lạc ,không có biện pháp, chỉ có thể mềm một chút.”Người cũng đừng xen vào việc của người khác,hai huynh đệ chúng ta so với hồ ly tinh này khoan hồng độ lượng hơn nhiều, để cho người ở dưới chân núi ở, chỉ cần người đừng làm phiền chúng ta là được.”

“Cứu ta. cứu ta với.” Lúc này Tuyết Cầu vô cùng nhỏ yếu tận lực để cho mình có vẻ điềm đạm đáng yêu một chút, nặn ra chút nước mắt quanh quẩn ở trong mắt, nó chạy trốn tới bên chân A Lạc gắt gao bầu lấy gấu quần hần ,cầu nguyện tên thư sinh này sẽ có một chút tâm đồng tình .

A Lạc một phen tóm Tuyết Cầu lên,giống như cho tiền vào túi đem nó nhét vào trong vạt áo,hồi giấy bút hướng con gấu thỏ dài cáo biệt.”Cám ơn hai vị bỏ qua cho con tiểu hồ ly này, nhị vị đại ân đại đức, tiểu sinh lần sau tới cửa bái tạ. Cứ như vậy, cáo từ.”

Nói xong, A Lạc xoay người rời đi.

Tên thư sinh này thế nào cứ như vậy tự ý quyết định? “Ê !Đem nó lưu lại !”

Hùng lão nhị muốn đuổi theo, bị lão Đại ngăn lại.”Quên đi ,trước cứ như vậy. Dù sao núi này đã tới tay chúng ta . Nó ăn tới ba quả,hiệu quả ki ki quả sẽ kéo dài ba năm, đến lúc đó rồi hãy nói! Tu luyện quan trọng hơn.”

Nếu lão Đại nói như vậy, lão Nhị gia không hề phản đối nữa. Mặc cho cái tên thư sinh thói đáng ghét mang Tuyết Cầu trốn xuống núi.

“Ta là đồ ngu hu hu hu.”

“Ừ, ừ, người là đồ ngu”

“Ta là đồ ngu hu hu hu.”

“Ừ, ừ, người là đồ ngu”A Lạc vừa đáp Tuyết Cầu,vừa đo cho nó một chút chiều cao, đuôi ,ngực, chân và thể trọng, nhất nhất làm xong ghi chép, cuối cùng vẫn không quên đối với chân nó phát biểu một bình luận: “Khi biến thành hình người chân còn thon dài , thế nào khi biến thành hồ ly chân lùn như chó vậy ?”

Tuyết Cầu nín thở, quên khóc. Vẫn giương mắt nhìn chằm chằm A Lạc .

Cuối cùng, A Lạc vẫn là nghi ngờ vuốt bụng Tuyết Cầu, lẩm bẩm nói: “Thế nào vẫn không có đây?”

“Không có cái gì?” Tuyết Cầu tức giận hỏi.

A Lạc nhếch miệng cười một tiếng, lại chọc nó điên: “Không có trỏ mã.”

Tuyết Cầu hoàn toàn bị tức chết, thở ra một hơi, mềm nhũn ngã xuống.

Xem nó giống như cái túi xì hơi,cả ngày lẫn đêm nằm lì ở trên giường, không ăn không uống, một chút cũng không có tức giận, A Lạc thật có điểm đồng tình nó.”Được rồi, không phải là ba năm sao? Đối với hồ ly tinh các người mà nói thời gian chẳng qua chỉ một cái nháy mắt, không cần thương tâm như vậy đi?”

“Người biết cái gì.” Đây đối với Tuyết Cầu mà nói đơn giản chính là thiên đại sỉ nhục, đỉnh núi bị cướp đi dễ dàng như thế ,yêu lực bị phong bế,không những dựa vào một ngọc thư sinh mới có thể chạy trốn

hùng chưởng,còn phải lấy dạng hồ ly ngốc vượt qua ba năm! Vạn nhất bị giới yêu quái biết chuyện này, che mặt cũng không nhận được.

“Lạc. Lạc ca ca.” Đây là Tuyết Cầu lại buồn nôn gọi hấn.

“Gi ?”

“Ta biết ngươi là người tốt.”

“Không dám, không dám.”

“Có thể hay không giúp ta một chuyện?”

“Nói một chút xem.”

“Mang ta đi Hỏa Vân sơn.”

“Không biết đường.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ta biết đường.”

“Vậy ngươi có thể tự mình đi .”

“Ta hiện tại cái bộ dáng này.ta sợ đi một nửa liền bị cộp ăn hết.”

“Ngươi đi nơi đó làm gì?”

“Ta có hảo bằng hữu gọi là Hồ Hữu,hắn ở Hỏa Vân sơn, thích nghiên cứu các loại pháp thuật yêu thuật kỳ quái quái ,ta nghĩ hấn có thể biết hóa giải được hiệu ki ki quả thể nào” Cui như hấn hóa giải không được, ở Hỏa Vân sơn đợi ba năm chung quy cũng tốt hơn ở chỗ này bởi thư sinh chết tiệt này sống qua ngày.

“Ừ.”

A Lạc nhìn chằm chằm mặt đất suy xét, Tuyết Cầu vì để cho hấn quyết định nhanh một chút ,lập tức lôi ra thứ hấn thích. “Hồ Hữu là Hỏa Hồ Ly! Là yêu quái rất lợi hại rất lợi hại !Hấn bên kia còn có bộ sách tài liệu ghi lại các yêu tinh hiểm có ! Chất đồng như núi !”

Oh?” A Lạc sờ sờ cằm, tựa hồ rất có hứng thú, Tuyết Cầu cho là hấn sẽ đáp ứng một tiếng, ai ngờ, A Lạc mở miệng nói là: “Không đi.”

“Tại sao? Ngươi không phải là thích loại chuyện này sao? !” Tuyết Cầu ‘vụt’ nhảy dựng lên, có vẻ rất tức giận.

A Lạc hì hì cười ngu , “Không đi là không đi, ta hiện tại rất tốt, ngươi nếu khôi phục nguyên hình, lại đuổi ta đi.”

Tuyết Cầu vừa nghe, lập tức cười híp mắt nhảy đến trên đùi A Lạc,lắc đầu vẫy đuôi, mềm mại kêu lên,”Làm sao như vậy? Ta hiện tại biết ngươi là Lạc ca ca thiện lương ,đối với ta lại có ân cứu mạng, ta làm sao sẽ đuổi ngươi đi ?Đưa ta đi Hỏa Vân sơn đi ,có được hay không ?

“Nói không đi là không đi.”

Tên thư sinh này tính tình rất kiên định, rất có tư thái nhất ngôn cửu đỉnh ,đối với làm nũng của Tuyết Cầu không chút nào động dung, ngược lại xách lên cái đuôi nó ‘vù’ một cái,dễ dàng đem tiểu hồ ly vút trở lại trên giường.

Tuyết Cầu rất bức bối à !Nhưng là ăn nhờ ở đậu, cái kính không thể bộc phát ra, chỉ có thể chui vào chăn hung hấn cắn bông.

Bất quá hết thấy vẫn có thể bàn bạc lâu dài .

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, Tuyết Cầu làm nũng cầu xin là chính,cả ngày quần lấy A Lạc xin hấn mang mình tới Hỏa Vân Sơn. Kết quả ý chí hồ cũng hết.

Ngày thứ tư, Tuyết Cầu bắt đầu gây sự, đem rau trong vườn bới ra hết, bới đến cả người toàn bùn, bẩn thỉu, ai ngờ A Lạc đem rau dưa thu vào ướp thành dưa muối, gieo xuống hạt giống mới, vẫn không quên cám ơn Tuyết Cầu xới đất cho vườn rau .

Ngày thứ năm, Tuyết Cầu ở trên chần của A Lạc rải đầy nước tiểu, A Lạc che lỗ mũi nhíu mày một cái, lấy ra một cái chần bông dày mới, đem cái chần cũ kia ném cho Tuyết Cầu nói: “Hôm nay hơi lạnh, ta cũng đang muốn phân chần ngủ, tối nay ta dùng mới, ngươi dùng cái cũ.”

Ngày thứ sáu, Tuyết Cầu xé rách vài cuốn sách quý của A Lạc, lần này A Lạc tức giận! Nhưng hắn không có lộ ra sắc mặt giận dữ, chẳng qua là đem Tuyết Cầu trói lại treo ở trên người, lên đỉnh núi bái phông Hùng thị huynh đệ, hù dọa Tuyết Cầu cũng không dám nữa.

Ngày thứ bảy, Tuyết Cầu quyết định tự mình lên đường, đi tới một nửa bị Hùng thị huynh đệ phát hiện, thật may là thân hình nó nhỏ xinh, xông vào lùm cây chuồn nhanh hơn, khi nó bị bụi gai cọ cả người đều là vết thương, bộ lông xóc xếch chạy trở về thì A Lạc bộ mặt tò mò, quay đầu liền hướng về phía đồng chần trên giường nói: “Cầu Cầu, thân thích quê người tới thăm người!” — thì ra hắn căn bản không phát hiện Tuyết Cầu buổi sáng ra ngoài, còn tưởng rằng nó cả ngày đều núp ở trong chần buồn bực .

Ngày thứ tám, Tuyết Cầu hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, nằm ở trên bàn sách không nhúc nhích.

A Lạc đi vào nhà, xách một đoàn ‘giẻ lau’ màu trắng trên bàn lên bắt đầu lau nghiêng mực, lau đến một nửa mới phát hiện là Cầu Cầu, lúc này trên lông trên lưng đã thành màu xám đen.

“A nha! Cầu Cầu, ngươi thế nào không lên tiếng a? !”

Tuyết Cầu hít mũi một cái, không có lên tiếng, ánh mắt ngốc trệ, như linh hồn thoát xác.

Đáng thương, đứa nhỏ này quá đáng thương. A Lạc tâm rất cục mềm nhũn ra.”Được rồi, ta dẫn ngươi đi Hỏa Vân sơn.”

“Thật? !” Tuyết Cầu con người lập tức lóe ra ánh sáng kích động ,thân thể mềm nhũn cũng khôi phục co dãn, nhảy dựng lên ôm cổ A Lạc, đáng tiếc, chân trước quá ngắn, vẫn vậy không được cả cổ A Lạc.

“Bất quá ngươi để ta chuẩn bị một chút.”

“Ừ ừ! Ngươi muốn chuẩn bị gì? Ta giúp ngươi!”

“Ngươi có thể giúp ta cái gì chứ? Ngươi trước tiên tự mình tắm cho sạch sẽ đi .”

“Ừ!” Tuyết Cầu vui vẻ nhảy đến trên đất, vui mừng sung sướng đi tới bên đầm nước. Nếu là bình thường, A Lạc làm Tuyết Cầu bẩn như vậy, Tuyết Cầu không thể không cắn nát hắn.

Gần đến giờ lên đường, A Lạc điểm điểm những thứ cần thiết mang theo, “Lương khô, lộ phí, ô , y phục, Cầu Cầu. Ừ, dường như không sai biệt lắm.”

“Đi đi !” Tuyết Cầu vui sướng giống như cún con muốn đi ra ngoài du ngoạn ,dựng thẳng cái đuôi ở bên chân A Lạc kêu tới kêu lui.

Đóng cửa lại, A Lạc chậm rì rì lấy ra một xấp giấy vàng vàng dán vào trên cửa .”Chờ một chút, để ta đem phù chú dán lên, tránh cho lúc ta không ở đây có người vào trộm đồ.” — lần này là phù chú thật.

Tuyết Cầu nghĩ :nếu ta lúc trước ra khỏi nhà có thể nghĩ tới đây là tốt rồi.

Tuyết Cầu nói, nó dùng ba vân đi hai canh giờ là có thể đến Hỏa Vân sơn, A Lạc đại khái đổi một chút, đi bộ có thể phải tốn hai tháng. Hai tháng liền hai tháng đi, tổng so với ba năm còn tốt hơn gấp mấy lần !

Vì vậy, A Lạc trên lưng vác bao phục to, Tuyết Cầu trên lưng buộc bao phục nhỏ, dọc theo đường nhỏ quanh co ,bước lên hành trình.

Tuyết Cầu đi ở bên người A Lạc, đi ba bước, chạy ba bước mới có thể vượt qua bước chân A Lạc, lại tiếp mấy dặm đường ,hô hấp cũng dần biến nhanh.A Lạc nhìn nó cũng thấy đáng thương , liền đem nó xóc lên để ở trên vai.

Tuyết Cầu có chút ngượng ngùng, hỏi: “Có nặng hay không ?”

A Lạc không thèm quan tâm trả lời: “Sẽ không, hồ ly hai cân sáu lượng có thể nặng đến đâu chứ ?”

Nếu nói như vậy, Tuyết Cầu cũng không khách khí, nặng nề nằm ở trên vai A Lạc bắt đầu nghỉ ngơi.

Lúc này một người một hồ lặn lội đường xa — thật ra thì là người nọ bôn ba, khi xuyên qua thành trấn rất cuộc có người chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Mau nhìn con chó nhỏ trên vai người nọ kia, còn đeo bao phục nhỏ, thật buồn cười !”

Còn có Đại thiếu gia quá đáng hơn chạy tới hỏi: “Ê, thư sinh, con chó con của người có bán hay không ?”

“Bán cái đầu người á? Mẹ người có bán hay không?” Tuyết Cầu nghe rằng trợn mắt, cực dữ tợn, Đại thiếu gia kia sửng sốt, chưa phản ứng kịp, A Lạc sợ bị người nhìn ra đây là yêu tinh, lập tức bắt chước thanh âm Tuyết Cầu mắng to: “Còn nhìn? Cút ngay đi!”

Đại thiếu gia lúc này mới hồi thần, “Thiệt” một tiếng, vẫy vẫy tay áo đi.

Do đó, A Lạc tận lực tránh đi thành trấn náo nhiệt, chuyên chọn đường nhỏ hoang vu mà đi.

Tuyết Cầu thường thường ở trên vai A Lạc ngủ ngon, A Lạc chỉ cần cảm giác sức nặng trên vai hai cân sáu lượng kia đột nhiên biến mất, sẽ dừng lại trong đồng cỏ bốn phía tìm kiếm, bởi vì thường thường, Tuyết Cầu sẽ ngủ lả xuống, thần kì nhất chính là nó lả xuống xong lại còn bất tỉnh. A Lạc cũng thành quen, nhặt lên, sợ trên lông dính cỏ dại đất bụi, nhét vào vạt áo tiếp tục lên đường.

Cho nên Tuyết Cầu thường thường sẽ cảm thấy mình rất lạ, lúc ngủ rõ ràng ở trên vai A Lạc, tỉnh dậy thì đang ở trong ngực hắn, nó cũng không hỏi nhiều, cảm thấy thoải mái là được. Dần dần, nó bắt đầu có một loại thói quen, vừa thấy mặt liền chui vào trong ngực A Lạc. . . .

3. Chương 3

Hai tháng sau, cả ngày mưa phùn rải rải, A Lạc và Tuyết Cầu rốt cục đứng hạn đến chân núi Hỏa Vân sơn .

A Lạc ngẩng đầu nhìn lên, núi rất cao, chắc cũng đến mây, thế này phải bò bò đến năm nào tháng nào đây? Hắn tự động viên mình, chống cái ô rách, đạp lên thềm đá trơn tuột, từng bước từng bước đi lên đỉnh núi, thuận tiện than vãn với Tuyết Cầu:

“Nghe tên, ta còn tưởng rằng Hỏa Vân sơn là tòa núi hoang vu không có một ngọn cỏ, không nghĩ tới xanh tươi vậy nha.”

Tuyết Cầu nói như đương nhiên: “Chứ sao, Hồ Hữu là yêu tinh luôn coi trọng sinh hoạt, đặc biệt thích ở nơi non xanh nước biếc.”

“Ta muốn hảo hảo nghiên cứu, hảo hảo nghiên cứu!”

“Vậy thì trèo nhanh lên một chút !”

“Trèo không nhanh được mà, người xem ta giày đều rách, làm sao nhanh được?”

Cũng phải, A Lạc mấy ngày nay đều mang theo mình lên đường, giày vải cũng mài rách, nơi này một dãy rừng núi trước sau không thôn không điểm, có tiền cũng không có chỗ mua.

Tuyết Cầu ngoan ngoãn im lặng, bắt đầu suy tư công việc báo đáp ngày sau. Ai ngờ A Lạc đã suy nghĩ toàn bộ dùm Tuyết Cầu.

“Cầu Cầu, lần này người nếu biến trở về nhân dạng, người nên hảo hảo báo đáp ta một tý ! Ít nhất may cho ta mười đôi giày mới, mời ta ăn mười bữa ăn ngon, phải trợ giúp ta hoàn thành ‘Quần ma chí’, tốt nhất còn có thể giới thiệu cho ta một mỹ nhân làm vợ. Ta không ngại nàng không phải loài người, ta rất muốn thử nghiệm cùng yêu tinh lấy nhau. À. Nếu có thể có hài tử, người có thể làm cha nuôi hài tử của ta.”

Lòng tham không đáy đại khái chính là thế này. Tuyết Cầu liếc hắn một cái, nhìn nấc cao vô cùng ở nơi này xong đem ‘người đi chết đi !’ đổi thành ‘yêu cầu của người có phải hơi nhiều hay không?’

“Ta không cảm thấy nhiều à, ngươi là đại tiên, chút chuyện như thế không làm khó được ngươi, đúng không?”

“Đúng, đúng . . .” Đúng cái rắm! Phải hoàn thành nhiều yêu cầu như vậy, không bằng làm một con cầm thú vong ân phụ nghĩa dễ hơn không !

Trong núi sương mù dần dần dày lên, dày đến độ nếu ném Tuyết Cầu ra một trượng liền không thấy rõ nó ở đâu.

A Lạc chỉ có thể nhìn thấy mấy bước thêm đá dưới mắt, không khỏi có chút lo lắng, “Cầu Cầu, sương mù dày như vậy, có thể đi nhầm đường núi không?”

Tuyết Cầu rất chắc chắn, “Sẽ không, sẽ không, Hỏa Vân sơn chỉ có một con đường ! Tiếp tục đi về phía trước.”

“Nhưng. . .”

“Không nhưng gì hết ! Tiến về phía trước!”

“Chính ngươi xem !” A Lạc chỉ một cái phía trước, mặc dù chung quanh sương mù rất dày. nhưng khu vực nhỏ phía trước lại dị thường rõ ràng. Đường nhỏ bọn họ lên núi không ngờ lại phân ra bảy, tám lối rẽ, xiêu xiêu vẹo vẹo , không biết qua hướng nào.

Nguy rồi, cái này dường như là mê trận của Hồ Hữu. Tuyết Cầu đau đầu.

A Lạc nhìn bảy tám con đường này, nhíu mày.”Cầu, đi đâu?”

“”Ách. đường thứ ba bên trái. . . .” Nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng, lập tức vung móng vuốt, “Không không không, là đường thứ ba bên phải.”

“Ngươi rốt cuộc có biết hay không vậy?”

“Chẳng lẽ ngươi biết ? !”

A Lạc bĩu môi, đi đường thứ ba bên phải.

Đi nửa canh giờ, con đường này lại sinh ra bảy tám con khác. . . . chiếu theo mệnh lệnh của Tuyết Cầu, A Lạc lại đi đường thứ ba bên trái.

Sau nửa canh giờ lần hai, đường núi lại một lần phân nhánh, Tuyết Cầu lại tiếp tục truyền mệnh lệnh.

Sau nửa canh giờ lần ba, nửa canh giờ lần bốn, tình huống lần nữa phát sinh y hệt.

A Lạc mệt mỏi thở dốc, hỗn hển trách cứ Tuyết Cầu: “Cầu ngốc, ngươi căn bản không biết đường !”

Tuyết Cầu thông thả ngồi ở trên bả vai A Lạc, sao có thể hiểu tâm tình của hắn? Cố chấp nói: “Ngươi biết cái gì? Là vậy !Tiếp tục, lần này là đường thứ nhất bên trái.”

“Ta mới không tin ! Ta muốn đi đường thứ nhất bên phải !”

“Bên trái!”

“Bên phải!”

“Bên trái!”

“Bên phải!”

“Ngươi tên ngốc! Ngươi biết cái gì? Ngươi không học qua cái này!”

“Ngươi là con hồ ly ngốc! Ngay cả nhà bằng hữu cũng đi không biết vào!”

“Ngươi dám nói ta ngốc? !”

“Ngốc ! Ta chưa từng thấy con hồ ly ngốc như ngươi !”

“Được ! Dù sao giá trị lợi dụng của ngươi chỉ đến đây mà thôi! Ngươi đi bên phải của ngươi, ta đi bên trái của ta !Chúng ta mỗi người một ngã! Ngươi ở trên núi đói chết, chết rét, ngã chết cũng đừng trách ta! Tạm

biệt, gốc thư sinh! Ha ha ha.” Tuyết Cầu nhẹ nhàng nhảy một cái, nhảy lên thêm đá bên đường thứ nhất tay trái, liêu chạy, bỏ lại A Lạc trong sương mù phía sau gọi “Cầu Cầu, Cầu Cầu” .

Bất quá, mới đi một đoạn ngắn, Tuyết Cầu liền hối hận. Bởi vì mưa vẫn còn rơi, nó không có ô. Quay đầu lại nhìn, không nhìn thấy A Lạc, nghe không thấy thanh âm của hắn. Quên đi, chỉ cần kiên trì nữa một tí là có thể tới chỗ Hồ Hữu tắm thoải mái.

Ôm ảo tưởng tốt đẹp, Tuyết Cầu lại đi thật lâu, cho đến lần thứ N thấy đường núi phân nhánh.

Không được, không được. Tuyết Cầu chân sau vừa trượt, thiếu chút nữa lăn xuống núi, hoảng hồn ngã úp sấp ở trên đường, lông toàn thân ướt nhẹp, nhiệt độ lại thấp, bụng ‘rột rột’ kêu loạn, thật là đói bụng đến độ chân mềm chân tê hoa mắt nhưng lương khô đều ở trên người tên thư sinh chết tiệt kia. Ô ô ô.

Xem ra đói chết chết rét ngã chết không phải là thư sinh mà là mình.

Tại sao có thể cho phép chuyện mất mặt như vậy phát sinh? ! Khẽ cắn răng, Tuyết Cầu dừng cảm đứng lên lần nữa, từng bước từng bước đi lên . Rốt cục cũng để nó mèo mù vớ phải chuột chết đi đúng đường, đợi trời tối đen, thành công bò lên đỉnh núi, Tuyết Cầu vừa nhìn thấy gian nhà quen thuộc liền ra sức vọt tới trước cửa, giơ lên móng vuốt gõ cửa điên cuồng, “Hồ Hữu! Hồ Hữu! Ta là Tuyết Cầu!”

Bên trong không có ai tới coi cửa, chỉ có thanh âm chuyện trò vui vẻ truyền ra từ cửa sổ, cảm giác vô cùng sôi nổi. Hồ Hữu thường ngày thích sống một mình, tại sao có thể có khách được?

Tuyết Cầu nhảy lên , ghé đầu nhìn , kết quả làm nó choáng váng. A Lạc cùng Hồ Hữu đang ngồi ở trước bàn đầy món ngon vui vẻ chère chén.

Hồ Hữu vẫn như cũ một thân đạo bào trắng đen, tóc đỏ nửa dài không ngắn, nụ cười hiền hòa làm nền cho cặp mắt xanh lục xinh đẹp, ân cần vì A Lạc rót đầy rượu vào chén nhỏ, “Tối, Lạc huynh, ta mời người một chén!”

A Lạc lập tức nâng chén chào đón, “Hồ huynh người thật là quá khách khí!”

“Người một giới văn nhược thư sinh, vậy mà có thể một mình xông phá ‘ thất thượng bát hạ ’ của ta, tại hạ thật bội phục bội phục.”

“Nào có, nào có, lúc trước đều là Tuyết Cầu mang ta đi. ách. mới đến Tuyết Cầu , y thế nào còn chưa tới? Ta cũng đã tắm rửa thay quần áo, nghỉ ngơi chốc lát, rồi cùng Hồ huynh dùng bữa, có phải nên.”

“Không cần không cần, ” Hồ Hữu khoát khoát tay, “Để tự y lên, ngay cả cái mê trận cơ bản cũng không phá được, y còn có thể coi là hồ tiên sao?”

“Nhưng y hiện tại không có pháp lực, cũng giống như hồ ly bình thường”

“Người không phải cũng không có pháp lực? Cái trận tòi này không cần đến nó, chỉ cần đi đúng đường là có thể. Hơn nữa. ha ha cũng là cơ hội tốt chỉnh vật nhỏ kia! Y tính tình cũng không tốt !”

“Cũng đúng! Ha ha”

Hồ Hữu tựa hồ rất vui vẻ, A Lạc cũng thoải mái sang sảng, sạch sẽ, một dáng vẻ rất hưởng thụ . Không ngừng thích thú gấp thức ăn , uống rượu.

Tuyết Cầu trên cửa sổ nhìn hết thấy, giận đến phát run, cồng đến run lên, một tia nước mũi rũ xuống. Cầm phần không ngớt mắng: “Hồ Hữu, cái đồ bỏ đi này”

“Ách?” Trong nhà hai người đồng thời nhìn về cửa sổ, “Tuyết Cầu? !”

Tuyết Cầu nhảy vào nhà, nó muốn tức miệng mắng to, mắng chết hai tên bại hoại này! Nó muốn nhảy lên cái bàn la lối, đá ngã lẫn món ngon họ đẩy bàn của họ! Nhưng cả người không có khí lực, không thể làm gì khác hơn là nằm trên mặt đất che mắt “ô ô” khóc.

Hồ Hữu vừa nhìn thấy bộ dạng chật vật của Tuyết Cầu, thế nhưng không chút nào đồng tình cười lên! “Cầu Cầu. Người thế nào ra bộ dạng này? Ha ha ha ha ha.”

Vẫn là A Lạc tốt, bụng tới thùng gỗ nhỏ đã sớm chuẩn bị xong, đổ vào nước tắm nóng hổi, đem Tuyết Cầu thả vào. “Được rồi, đừng khóc.”

Tuyết Cầu thấy được nước nóng, tâm tình cũng bình tĩnh không ít, ngẫm lại mình mắng A Lạc là ngốc thư sinh, bây giờ người ta không so đo hiềm khích trước kia, còn đối với mình thật tốt, thật có điểm nương nung, vừa định mở miệng cảm ơn A Lạc hẳn lại mang đến một câu sấm sét giữa trời quang. “Cầu Cầu à, Hồ huynh nói hẳn không biết thể giải được hiệu ki ki quả.”

“Hả?”

“Hồ huynh nói hẳn không biết giải được hiệu ki ki quả.” A Lạc chỉ lặp lại đầu đuôi, nhưng lặp lời xong, Tuyết Cầu trong tay lập tức mềm rớt.”Tuyết Cầu! Tuyết Cầu! Người làm sao rồi? ! Tỉnh tỉnh đi! Đây!”

Tuyết Cầu thà rằng mình đối bất tỉnh ngủ ba ngày ba đêm, coi như mình gặp cơn ác mộng, tỉnh mộng mình vẫn ở nhân dạng xinh đẹp. Nhưng mới bất tỉnh một cái, Hồ Hữu đồ bỏ đi kia liền vận tiên khí trong miệng truyền tới, đem mình cứu tỉnh.

“Tuyết Cầu, người ăn chậm một chút thôi.” Hồ Hữu dùng chiếc đũa chọt chọt cái mông Tuyết Cầu, vậy cũng không vậy.

Nếu bất tỉnh không được, vậy thì ăn sạch thức ăn ngon trên bàn! Tuyết Cầu cạp móng giò kho tàu so với nó còn lớn hơn một vòng điên cuồng gặm gặm.

A Lạc rất kinh ngạc nhìn nó, “Cầu Cầu, móng heo này so với cái đầu người còn lớn hơn, người làm sao có thể đem nó ăn sạch được?”

Tuyết Cầu đánh cái nấc, sờ sờ cái bụng tròn, giơ lên một cái móng vuốt bắt đầu xĩa răng. “Đây chính là khác nhau giữa người và yêu. Chi tiết trong đó, ta ngày sau sẽ nói cho người.” Vừa nói xong, quay đầu nói với Hồ Hữu: “Bất kể như thế nào người nhất định phải giúp ta, ta tin thiên tài như người chỉ cần tốn mấy ngày là có thể giải được được hiệu ki ki quả đáng chết này.”

Hồ Hữu đảo mắt, buông xuống bát đũa nói: “Ách. ta gần đây bề bộn nhiều việc.”

“Người không giúp ta ta ở chỗ người ba năm.”

“. Cho nên ta không thể không xáo trộn thời gian ta an bài, nặn ra chút thời gian nghiên cứu cái quả này.” Hồ Hữu lộ ra một nụ cười cứng ngắc.

“Vậy ta liền toàn bộ nhờ người! Hôm nay một chết ta, ngủ trước nha.” Nói xong, nó liền chuẩn bị leo lên giường.

“Ba” một cái, Hồ Hữu dè xuống đuôi nó. “Cầu, người biết, ta bên này chỉ có hai cái giường, một cho ta, một cho khách nhân.”

“Đúng vậy, khách của người không phải là ta sao?”

Hồ Hữu lắc đầu một cái, chỉ chỉ A Lạc—A Lạc trên mặt chính là một mảnh xuân hoa sắc sỡ cười khúc khích.

Thật phiền, mà vóc người hẳn so với mình hơn gấp mười lần, rõ ràng tên thư sinh chết tiệt này thích hợp với giường hơn. Tuyết Cầu rất không thoải mái bấu môi.

Hồ Hữu cười lấy ra một cái rổ mây, để một khối da hổ, bưng đến trước mặt Tuyết Cầu.”Tuyết Cầu, người tới nay ngủ ở đây.”

“Hừ! Ngủ thì ngủ.” Nói xong, ung dung nhảy vào rổ, cuộn người chậm rãi nhắm mắt lại.

Đáng tiếc, mới vừa ngủ không lâu, Tuyết Cầu bụng đau một trận, làm nó đau tỉnh. Gắng sức từ trong rổ lăn ra, suy yếu bò đến bên Hồ Hữu hỏi: “Hồ. Hữu. A. Người làm bữa tối có vấn đề phải không? Bụng ta đau quá.”

“Làm sao có thể? Ta và A Lạc cũng không có vấn đề gì mà.”

“Có phải do ăn nhiều không?” A Lạc ngồi chồm hồm xuống chọt chọt bụng Tuyết Cầu.

Hắn này dùng sức chột một cái càn làm cho dạ dày Tuyết Cầu cuộn cuộn, cảm giác đau, trướng toàn bộ xông xuống, Tuyết Cầu nhất thời gấp đến độ kêu to: “Ta muốn ị ! Ta muốn ị !” Vừa nói liền muốn lao ra khỏi phòng, bị Hồ Hữu ngăn lại: “Đứng lại! Muốn đi đâu ?”

“Đi ị !”

Hồ Hữu nhíu mày, ác ý nói: “Không cho phép ở đỉnh núi ta tùy ý phóng uế.”

“Ta hiện tại cái bộ dáng này không tiện dùng bô !” Đoạn đường này đều là giải quyết ngay tại chỗ !

“Ta đâu quản người tiện hay không.” Nói xong, liền tóm Tuyết Cầu đi vào một phòng nhỏ.

Tiếp theo, liền có một màn như vậy—

Tuyết Cầu dựng thẳng đuôi, bất mãn ngồi ở trên mép bô dày một tấc, tùy thời có thể nguy hiểm té xuống làm nó như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, mà phía trước nó là A Lạc ngồi chồm hổm khuôn mặt mới lạ, vui rạo rực cầm giấy bút tiến hành vẽ hiện trường.

“Cầu Cầu, người còn chưa khỏe hả? Ta sắp vẽ xong .”

“”

“Cầu Cầu, thật ra thì người toàn thân căng thẳng cũng có chút cảm giác uy phong lẫm lẫm !”

“”

“Cầu Cầu, người.”

“Con mẹ nó người xong chưa? !” Tuyết Cầu rốt cục không nhịn được! Chỉ vào mũi A Lạc mắng to: “Nhìn người ta đi nhà xí người cũng có thể nhìn vui vẻ như vậy, người không phải biến thái chứ? ! Hay là nói người thật coi ta là súc sinh, tiến hành nuôi dưỡng quan sát ? Nếu không phải xem phần người đưa ta tới, ta đã sớm đem người.”

“Tùm” một tiếng. Tuyết Cầu kích động mất đi thăng bằng, trượt chân rơi xuống.

“Tất cả mọi người nhìn thấy, là y tụt té xuống , không phải chuyện của ta.” A Lạc nhún vai một cái, chột dạ đi ra ngoài.

“Ô ô ô. Ô ô ô.” Tuyết Cầu ngâm mình ở trong tiểu mộc bồn đầy hương liệu cánh hoa, lần nữa uất ức khóc thút thít.

Lần này tắm cho nó chính là Hồ Hữu, A Lạc đã “ngủ say” , nằm nghiêng mặt ngó vách tường không nói tiếng nào. Thật đúng là giả vờ.

“Hồ Hữu, người nhất định phải giúp ta một chút, cái bộ dáng này ta nhất định sẽ chết ! Ta sống không được ba năm !”

“Được rồi được rồi, ta biết.”

“Ta cũng không chịu được nữa , ô ô ô.”

“Ừ! Ta tối nay tra tài liệu .”

Nghe được câu này, Tuyết Cầu trong lòng mới dễ chịu chút. Tắm xong làm khô lông sau, rốt cục ngủ thật say.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hồ Hữu đưa ra một đơn thuốc, nói là tìm được giải dược kì kì quả. Tuyết Cầu liền tiếp khen mười câu “Thiên tài” , đoạt lấy phương thuốc vừa nhìn: tróc da măng xà, độc dịch của cóc, hoa của thực nhân đằng, cùng nước miếng giống đực liền có thể giải độc.

Hồ Hữu chỉ vào phương thuốc nói: “Da rắn và cóc ta đều có, hoa của thực nhân đằng ta không có, nó rất khó chơi, bằng không người đi phụ cận tìm một chút . . . còn nước miếng giống đực.” Hắn liếc A Lạc một bên giả vờ nghiêm chỉnh tiến hành học tập, “Sẽ không có vấn đề.”

Tuyết Cầu tưởng tượng bộ dáng thực nhân đằng , “Phụ cận nơi này có thực nhân đằng sao?”

“Có, qua hai đỉnh núi thì có một gốc.”

“Vậy chúng ta đi ngay bây giờ đi!”

“Đi đâu? Đi đâu?” A Lạc ném sách xuống hững hờ rồi xông lại.

“Không liên quan tới người!” Tuyết Cầu hận chết hẳn! Ngày nào đó phục hình người nhất định phải đập hẳn vào trong nhà xí!

Hồ Hữu xin lỗi hướng A Lạc cười cười, “Chúng ta phải đi tới đỉnh núi thấp nhất phía đông, có chút nguy hiểm, người cũng đừng đi!”

Cứ như vậy, A Lạc bị ném ra.

Bất quá, chờ Hồ Hữu biến mất ở trong phạm vi tầm mắt, hẳn nhìn ra xa đỉnh núi thấp nhất phía đông — hoàn hảo, không xa lắm. Vì vậy hẳn hào hứng theo đuôi . . .

Đông Sơn. Xưa nay là nơi an tĩnh không tiếng động giờ phút này đang nhao nhao kêu la.

“Không được không được!” Hồ Hữu chặt vật giường nanh múa vuốt trốn ra được, đạo bào hợp với nội y đều bị xé rách! Thực nhân đằng vùng nhánh, cầm hận ném ra một đoàn bạch cầu: “Hồ lỵ chết tiệt! Lăn đi cho ta! Tới nữa liền lột da các người!”

Hồ Hữu cuống quýt phi thân tiếp được bạch cầu kia, hoàn hảo, tóm được

“Tuyết Cầu, chúng ta hôm nay hãy đi về trước đi.”

“Tại sao. Tại sao.” Cái bạch cầu kia vùng ra tứ chi, hữu khí vô lực nằm trong lòng bàn tay Hồ Hữu, trên người bị quất một mảnh, lông trách bị mất không ít.

Hồ Hữu cũng tốt hơn tới đâu, hẳn vốn chính là học giả lịch sử, thân thủ cũng không linh hoạt, trên mặt cũng bị quất mất cái.” Tuyết Cầu, ta trở về nghĩ biện pháp”

Hoa của Thực nhân đằng giấu ở tận cùng bên trong, bên ngoài bảo vệ tầng tầng lớp lớp không thể làm cho người ta đến gần lại không thể dùng hỏa công.

“Hi !Tìm được các người!” A Lạc vui vẻ chạy lên trước, bất quá hẳn trực tiếp bị bày xà dây mây múa loạn trước mắt hấp dẫn, bỏ lại hai con hồ lỵ chạy đến trước dây mây, lấy giấy bút hỏi: “Ta. Ta có thể vẽ người không?”

Thực nhân đằng đột nhiên yên tĩnh lại, xấu hổ đáp: “Có có thể.”

Một bức họa xong, A Lạc hài lòng cười, đem tác phẩm bày ra cho thực nhân đằng nhìn, “Như thế nào? Giống không?”

Đổng lộn xộn soạn soạn gặt đầu, đột nhiên toàn bộ rụt trở về. Cũng không lâu lắm, cầm một bó hồng hoa tới: “Tặng cho người.”

A Lạc lúng túng hỏi: “Tặng cho ta sao?”

“Ừ!”

“Cám ơn!” A Lạc mặt lộ vẻ mừng rỡ, cẩn thận xác nhận, khen một câu: “Thơm quá”

Thực nhân đằng nhô ra một cái dây mây, ở trên mặt A Lạc cọ cọ, lặng lẽ đi.

Hồ Hữu khó có thể tin nhìn hoa trong tay A Lạc, lẩm bẩm nói: “Trời. thực nhân đằng này coi trọng A Lạc.”

“Không thể nào! Đây tuyệt đối không thể nào!” Tuyết Cầu ghen tỵ nhìn A Lạc, ghen tỵ nhìn hồng hoa trong tay hẳn — không sai, cái này chính là hoa của thực nhân đằng! Mình và Hồ Hữu phải phí hết tâm tư, cặm mềm tất cả đều không thu được hoa vào tay, lại bị cái tên không có phẩm đức tướng mạo chỉ có thể coi là một loại thư sinh này dễ dàng lấy được! Đáng giận! Nhưng nhưng.

“Lạc ca ca, cho ta một đóa có được không?” Tuyết Cầu nuốt vào ghen ghét, lóe mắt, đáng thương bầu ồng quần A Lạc.

A Lạc ôm lấy Tuyết Cầu, chọt chọt ót của nó.” Mỗi lần người kêu ta Lạc ca ca cũng biết người nghĩ không đứng đắn!”

“Không có. . . .” Tuyết Cầu chết không nhận.

“Này, cho người!” A Lạc rất hào phóng đem bó hoa nghiêm chỉnh cho Tuyết Cầu .

“Hắc hắc hắc, Lạc ca ca, người thật là người tốt.” Tạm thời trước tiên giả vờ đáng yêu một hồi! Ngày mai khôi phục nguyên dạng vẫn phải đập hấn vào trong nhà xí! Tuyết Cầu say mê ngửi ngửi mùi hoa, một cổ mùi thối ghê tởm xông thẳng vào phổi, xông nó lập tức buồn nôn nôn mửa.

A Lạc không có hảo ý thưởng thức vẻ mặt Tuyết Cầu, hỏi: “Như thế nào? Thơm không?”

“A” ***! Không trách được tên thư sinh chết này hào phóng như vậy !

“Đông đông đông” , “Tăng tăng tăng” , Hồ Hữu trở lại phòng ra sức ở trước bàn giã thuốc nửa ngày, rót cục vo thành một viên thuốc nâu nho nhỏ .Hắn tiện tay cầm lên một cái vại nhỏ ném cho Tuyết Cầu,”Đi, nước miếng của động vật giống được.”

“Dùng của chính ta không được sao?”

Hồ Hữu rất nghiêm túc hỏi: “Người là được hả?”

“Người nói gì? !” Tuyết Cầu “Bộp” nhảy lên trên bàn, trợn mắt nhìn!

“Ha hả, đùa thôi !” Hồ Hữu gãi gãi cằm Tuyết Cầu ,”Của mình không được, vào trong rừng tìm đi, thảo hoang này, lợn lòi này. . . . tùy tiện cái gì đều được.”

Tuyết Cầu tưởng tượng một cái, giận dữ .”Không muốn. . . . đáng ghét.Ta có thể dùng của người không?”

Một con hồ ly giận dữ, một con hồ ly khác cũng giận dữ.”Người nằm mơ hả? !”

“Tại sao? Tại sao? Không phải là hôn nhẹ ta sao?”

“Ta tại sao phải hôn một con đàn hồ ly lại thối lại bắn ngã vào bồn cầu ?Ta có khiết phích người cút xa một chút.”

“Người thấy chết mà không cứu!”

“Ta không có thấy ai sắp chết.”

Lúc này, A Lạc đi vào,tùy tiện hỏi: “Ai? Ai sắp chết?”

“À, Lạc huynh, người tới thật vừa lúc, giúp tại hạ một việc.Chẳng biết có được không?”

“Không dám không dám.”

Hồ Hữu hung ác xách Tuyết Cầu lên,nú lấy hàm dưới của nó,, đẩy ra cái miệng nhỏ nhắn, đem được hoàn nhét vào đi,một loạt động tác này sau khi hoàn thành, vừa cười mỉ mỉ kêu A Lạc,”A lạc, tới, cùng Tuyết Cầu hôn một cái.”

“Hôn?” A lạc không hiểu gì cả.

“Hoặc là phun nước bọt vào miệng nó cũng được!” Hồ Hữu lại bổ sung.

Tuyết Cầu bị dọa,hoảng sợ mở to mắt, tứ chi đập loạn!

A Lạc nhìn nó, bất an hỏi: “Y sẽ cắn ta chứ?”

“Sẽ không.”

“Vạn nhất cắn được làm sao bây giờ?”

“Cho người mở mang kiến thức y thuật thần quỷ cũng không bằng của ta.”

“Vây cũng tốt!” A Lạc vui rạo rức cúi đầu, “Cầu Cầu ngoan, để cho ta hôn một cái.”

“Ừ ư. . . .” Cứ như vậy, Tuyết Cầu đáng thương dưới bạn tốt kìm hãm bị một thư sinh y cho là rất ngu cường hôn.

Được hiệu có tác dụng,y ở trước mặt hai người kia trần truồng khôi phục hình người, Hồ Hữu cùng A Lạc rất ăn ý cười với nhau,một nói: “Thật nhỏ, giống như đậu phộng.”

Một người khác nói: “Không sai, ta đã sớm nói y chưa có trở mã.”

Tuyết Cầu thật lâu mới phản ứng được hai tên tướng mạo lịch sự này đang nói cái gì, chợt cảm thấy trong lòng vô cùng ủy khuất, mặc xong y phục Hồ Hữu chạy lên nóc nhà một mình buồn bực, nhìn mây nhìn gió nhìn mặt trời, cho đến khi trăng sao tới nhà du lịch, Tuyết Cầu mới tỉnh tỉnh mê mê bò lại mặt đất. Một bước vào nhà liền thấy Hồ Hữu và A Lạc trải giường chiếu. Đúng rồi! Giường!

Tuyết Cầu xông tới đập mông A Lạc,ngang ngược chiếm giường.”Tối nay giường này là của ta! Người ngủ rồ đi!”

“Có thể, ” A Lạc hăng hái tới cái rỗ mây nhỏ kia,khách khí nói:”Chỉ cần ngươi thi pháp đem ta biến nhỏ như vậy là có thể.”

“Được được!” Tuyết Cầu nhảy dựng lên xảo trá nhìn A Lạc,lần này không đem hắc biến thành con heo núi mới là lạ! Đáng tiếc Hồ Hữu phong phạm trường bối , đi lên gõ đầu Tuyết Cầu,vừa cười đối với A Lạc nói: “Thuật biến hóa của Tuyết Cầu ta thấy là bết bát nhất , chớ đem mình làm trò đùa. A Lạc, tối nay cùng ta ngủ chung đi.”

Tuyết Cầu trừng mắt liếc hắc hắc một cái, oán giận hắc phá hư cơ hội mình trên A Lạc!

A Lạc sờ sờ cái ót, chỉ vào giường hỏi: “giường này hẹp như vậy,không sao chứ?”

“Không sao.”Một đạo hồng quang nhu hòa thoáng qua, Hồ Hữu không ngờ biến thành một con Hỏa Hồ xinh đẹp,cười híp mắt nhìn A Lạc.Bộ dáng như vậy thể tích thật thu nhỏ lại không ít.

A Lạc và Tuyết Cầu cũng rất kinh ngạc, Tuyết Cầu không hiểu sao Hồ Hữu lại vì một gốc thu7s inh chia sẻ giường mình, còn là lấy dáng vẻ hồ ly? !

A Lạc nhìn Hồ Hữu,nhìn Tuyết Cầu một chút,lại nhìn Hồ Hữu,tò mò đi lên trước, sờ sờ con hồ ly đồ xinh đẹp này, nói: “Lúc này mới giống hồ ly ! Tuyết Cầu thật là mèo không giống mèo, hồ không giống hồ, chó không giống chó, nhìn ngang nhìn dọc đều giống như là tiểu tạp chủng.”

Tuyết Cầu thật không muốn kêu loạn phá hư hình tượng, đây tuyệt đối không phải chủ ý của y, nhưnggặp phải thư sinh chết tiệt này liền thế nào cũng phải làm như vậy. Xong lên kêu la: “Ngươi mắng ta là tạp chủng? !”

A Lạc lập tức lắc đầu khoát tay, hết sức giải thích: “Không có không có, ta không có mắng ngươi là tạp chủng, ta nói ngươi ‘ giống như ’ tạp chủng.”

“Ngươi.”

“Được rồi được rồi,chớ quấy rầy .” Hồ Hữu ngăn Tuyết Cầu, “Hôm nay cũng đủ mệt , tắt cả mọi người ngủ đi!”

Tuyết Cầu không phục, giống như đứa nhỏ cáo trạng khóc lóc kể lể: “Nhưng hắc mắng ta!”

“Hắc không có mắng ngươi, chỉ nói mà thôi. Tuyết Cầu à,thật ra thì ta cũng rất muốn nói sớm với ngươi,ngươi nguyên hình chính xác là tiểu tạp chủng, ta chưa từng thấy tuyết hồ giống như ngươi tròn tròn.”

“.” Tuyết Cầu cúi đầu im lặng. Như vậy rõ ràng, y cũng bị gạt ra ngoài,còn có cái gì để nói? Có bạn xấu giống như vậy trên thế gian không biết là một chuyện may mắn hay là một món tai họa.

Quá đáng hơn là, Tuyết Cầu đang trong chán, còn nghe được tiếng bọn họ nói chuyện.

“Hồ huynh, vóc người của ngươi thật sự so với Tuyết Cầu tốt hơn nhiều. Ta ngày mai có thể đo chiều cao ngươi lấy làm ghi chép?”

“Không cần , ngươi bây giờ lấy tay đo một cái là được rồi.”

“Vây cũng tốt.”

Tiếp theo đó là tiếng cười ‘khanh khách’ của Hồ Hữu, còn có lời nói mập mờ như ‘ngươi sờ ở đâu vậy?’ , ‘nhột chết ta !’, ‘đừng sờ nơi đó.’

Thật vất vả đo xong , thư sinh chết tiệt kia còn nói:”Hồ huynh , lòng ngực của ngươi hình như rất dày, sờ cũng rất có cảm xúc.”

“Ha hả, nam nhân mà, dày một chút là bình thường.”

“Ngươi hân là hồ đực ?”

“Tùy tùy.”

“Còn lòng đuôi ngươi, làm bút lông nhất định rất tốt !”

“Ngươi thích không?”

“Thích.”

“Vây ta cắt một nhúm xuống cho ngươi làm một cây bút.”

“Có thật không?”

“Thật.”

“Vây ta nhất định thời thời khắc khắc đem nó mang theo trên người.”

Đây là cái gì ? ! Tuyết Cầu rốt cục không nhận được, vén chăn chạy ra: “Các ngươi rốt cuộc xong chưa? ! Còn để người khác ngủ không?”

Vừa nhìn, A Lạc kia ôm Hồ Hữu. Không biết tại sao, có một loại cảm giác ghen tỵ xông ra.

A Lạc run run một cái, xấu hổ túm chăn mình đắp lại.”Thật có lỗi, thật có lỗi, chúng ta ngủ.”

Hồ Hữu trộm cười, cái gì cũng không còn nói.

Tuyết Cầu thở phì phò nằm lại trên giường ở đáy lòng nói thầm thật lâu cũng chưa ngủ, cảm giác, A Lạc thanh tú trong ngực ôm một con hồ ly đồ rất không hòa hợp, nghĩ thế nào đều là màu trắng thích hợp hơn. Y càng nghĩ trong lòng lại càng không rõ, lăn qua lộn lại , cho đến khi A Lạc bắt đầu ngáy ngủ trong lòng mới bình tĩnh một chút. Lật thân, muốn nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ lên tới chỗ nào rồi, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Hồ Hữu trong bóng tối đứng ở trước giường .Mượn một chút xiú ánh trăng, có thể thấy nụ cười thần bí trên mặt hắn .

“Hồ Hữu? Ngươi làm gì vậy?”

“Tuyết Cầu, ta dẫn ngươi đi xem đệ đệ của ta.”

“Đệ đệ? Đệ đệ ngươi từ đâu tới?”

“Hừ. Nói chuyện nhẹ một chút.” Hồ Hữu nhìn A Lạc đang vù vù ngủ, “Đừng chọc tỉnh bé cưng tò mò kia. Đi theo ta.”

Hồ Hữu lại có đệ đệ? Biết hắn mấy trăm năm , cho tới bây giờ không nghe thấy qua hắn có cha có mẹ, thế nào đột nhiên liền chạy ra một đệ đệ? Cái đệ đệ gì cần hơn nửa đêm chạy ra xem? Hắn rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?

Kích thích này làm Tuyết Cầu rất hứng thú, y hăng hái bưng bưng theo sát Hồ Hữu, đi vòng qua phía sau chân núi, chui vào nơi che dấu cực tốt, không sai biệt lắm có một sơn động. Sơn động rất sâu, nhìn lên địa hình , cũng không phải là thiên nhiên tạo thành.

Hồ Hữu trong lòng bàn tay đốt một đoàn Minh Hỏa đi ở đằng trước, quanh co khúc khuỷu mang theo Tuyết Cầu đi không biết bao nhiêu đường, Tuyết Cầu vẫn lượn quanh không rõ phương hướng.

Nhưng có một loại cảm giác không sai, vẫn luôn đi lên. Lúc ngừng lại, xem như là đến cuối sơn động, không gian nơi này hết sức rộng rãi, giống như là một gian thạch thất hình tròn, chung quanh thạch bích đốt mảy

cây đuốc, coi như sáng, chính giữa là một cái Thủy Tinh Cầu hình trứng to lớn dựng thẳng, bên trong tràn đầy chất lỏng trong suốt màu vàng nhạt, mà trung tâm hình cầu, có một khối thịt hồng nhạt nho nhỏ, như thai nhi trong bụng nhúc nhích có quy luật.

“Đây là cái gì?” Tuyết Cầu bóng đêm lỗ mũi dính vào Thủy Tinh Cầu, tò mò nhìn bên trong.

Đột nhiên khối thịt này nói chuyện.”Ta là Hồ Tả, người là ai?”

Tuyết Cầu lấy làm kinh hãi, xoay người liền hỏi Hồ Hữu:”Đây là vật gì?”

Hồ Hữu hơi đắc ý cười cười, “Đây chính là thứ ta gần đây nghiên cứu, là hỗn chủng ta tạo ra giữa Hỏa Hồ và Hỏa Kỳ Lân.”

“Hỗn chủng của Hỏa Hồ và Hỏa Kỳ Lân?”

“Ừ, đã tạo mấy năm, linh hồn đã hoàn toàn phát triển tốt, nhưng thân thể này phát triển chậm hơn ta nghĩ.”

Đang nói, khối thịt nhỏ này con bảo, “Ca, đây không phải là Tuyết Cầu gốc người nói chứ?”

“Hồ Hữu” Tuyết Cầu méo miệng, mắt liếc hắt.

Hồ Hữu bộ mặt hắc tuyến, hỏi khối thịt nhỏ kia:”Tiểu. Tiểu Tả. Ca ca lúc nào nói qua Tuyết Cầu gốc chứ?” Hắn nhấn mạnh lại chữ ‘Gốc’ kia.

“Ca ca chưa nói qua, là ta nghe ca ca nói sự tích của Tuyết Cầu xong rồi tự mình tổng kết ra.”

“Ha ha, thật không hổ là đệ đệ ta, thật thông minh.” Hồ Hữu rất mừng, nếu không phải Tiểu Tả ở bên trong, thật đúng là muốn sờ sờ đầu của nó. Tương lai nhất định là hảo hảo tử.

Tuyết Cầu đã từ từ quen dần sự thật bị người chung quanh khi dễ, một câu nho nhỏ ‘Tuyết Cầu gốc’ rất nhanh liền bị y dùng lực ném ra sau ót. Y nghiêm túc quan sát đệ đệ Hồ Hữu một tay tạo nên, đầu óc hiểm thấy khối động hời cái vấn đề: “Hỗn chủng của Hỏa Hồ cùng Hỏa Kỳ Lân sẽ là hình dáng gì?”

“Ừ. Cái này còn không quá rõ ràng, nhưng cái đầu so với ta lớn hơn nhiều. Sau đó toàn thân bọc lửa, uy phong lẫm lẫm, ngũ thụ lâm phong, tốt nhất còn có thể có hai cái sừng dài. Ha ha” Hồ Hữu buông cầm bắt đầu cười khúc khích, nhìn dáng dấp cũng biết hắt hót vào cuồng tưởng bản thân.

Ai. Ở phương diện này, hắn thật là không có thuốc cứu. Tuyết Cầu thật sợ hắn ngày nào đó nghiên cứu ra ít chuyện. “Hồ Hữu Người nghiên cứu loạn như vậy, có thể trái với luật trời không?”

“Trời cao như vậy, không quản được ta.”

“Lá gan người thật đúng là lớn.”

Hàn huyền mấy câu, hai người bọn họ trở về. Trước khi vào cửa, trong rừng truyền ra con cú mèo kỳ quái mà tiếng kêu lại vang dội, Hồ Hữu sau khi nghe liền để Tuyết Cầu một mình trở về ngủ. Tuyết Cầu cũng biết, con cú mèo là phương tiện để thư từ qua lại, có người gọi Hồ Hữu, y cũng liền mình trở về phòng.

Sáng hôm sau, Hồ Hữu trở về. Lúc này Tuyết Cầu và A Lạc đang gặm điểm tâm Hồ Hữu tỉ mỉ làm ra, hắn vừa thấy A Lạc liền cười khanh khách nghênh đón, kẻ sát chào hỏi.”Lạc huynh, sớm a.”

“Oh, Hồ huynh sớm!”

Tuyết Cầu hung hăng cắn bánh hạnh nhân một cái, nghĩ thầm: chào hỏi phải tới gần như vậy sao?

Ai ngờ Hồ Hữu một câu tiếp theo là “Lạc huynh tối hôm qua chạy đi đâu nữa?”

“Ta?” A Lạc có vẻ không hiểu làm sao, “Ta không phải đang ngủ sao?”

Hồ Hữu đang vui vẻ dần dần trở nên lãnh đạm, “Ồ? Phải không? Ta ngày hôm qua mang Tuyết Cầu đến sau núi, người cũng đi theo chứ?”

“Cái gì phía sau núi?” A Lạc lại bắt một khối hoa quả cao.

“Hừ.” Hồ Hữu cười lạnh, “Ta cho người biết là được, ở phía sau núi ta trồng rất nhiều Nguyệt Hạ Hương, chỉ cần đi qua nơi đó, trên người sẽ lưu lại mùi thơm đặc biệt. Nói đi, người rốt cuộc là ai?”

Lần này A Lạc nóng nảy, để xuống nửa khối bánh, đứng lên vì mình biện hộ: “Hò huynh đang nói cái gì? Ta tối hôm qua đâu cũng không đi ! Ta không phải ở chỗ này ngủ sao? ! Người mất đi cái gì sao? Ta nói rõ trước, ta cũng không trộm, không tin người có thể soát người.”

“Xoẹt” một cái, Hồ Hữu lấy ra một thanh chủy thủ, nhắm thẳng vào cổ A Lạc, “Đừng giả ngu! Người nếu không đi theo chúng ta, trên người vì sao lại có mùi thơm của Nguyệt Hạ Hương ? Còn nữa, ta không tin một thư sinh như người có thể dễ dàng thoát khỏi mê trận ta ra ! Mặc dù ta tối hôm qua thân cận người như thế cũng không phát hiện yêu khí hoặc tiên khí gì, nhưng ta vẫn không tin người! Người nếu không nói, ta liền.”

“Chờ. Chờ một chút.” Tuyết Cầu ở một bên rốt cục không nhìn nổi, ý của Hồ Hữu y cũng hiểu, cho nên chỉ mình hỏi Hồ Hữu: “Mùi thơm trên người của hần có phải là do. . . . ta tạo thành?”

“Người? Người không cùng hần tiếp xúc qua.”

Tuyết Cầu lấy tay ở trên bàn vẽ vòng tròn, cúi đầu ngưng nhìn, ý của Hồ Hữu y cũng hiểu, khi đến đây, ta tỉnh liền nằm trên vai hần, ngủ rút trong người hần. . . . Bất tri bất giác nuôi thành thói quen xấu, không có nhiệt độ cùng nhịp tim hần ta không ngủ được. Cho nên ta tối hôm qua sau khi trở lại.”

“Đừng nói với ta là người tối hôm qua sau khi trở lại là biến trở về dạng hồ ly chui vào chăn A Lạc ngủ nha.”

Tuyết Cầu gạt đầu một cái, Hồ Hữu hoàn toàn bị y hần đánh bại, vô lực thu hồi chủy thủ, đảo cặp mắt trắng dã.

A Lạc dửng dưng vẻ tội lớn được tha, thở phào nhẹ nhõm.”Phù. . . . Ta đã nói, ta làm người trong sáng vô tư, cũng không nói láo, ta nói không có đi theo các người đến sau núi là không có. Đánh chết ta cũng không làm !”

Hồ Hữu lạnh lùng nói một câu: “Thật xin lỗi.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

A Lạc cười ha ha tiếp tục ăn sáng, “Không có gì, không có gì. Người và yêu nên học được tín nhiệm lẫn nhau.”

Tuyết Cầu cẩn thận hỏi một câu: “Hồ Hữu, người có phải là quá hồ nghi ?”

Ai ngờ Hồ Hữu phản ứng vẫn rất lớn, trách mắng: “Ta là hồ ly, hồ nghi là bản năng của ta .Không giống người, vô tâm vô can không có đầu óc!”

“Thật quá đáng.” Tuyết Cầu bĩu môi.

Xem hần bộ dáng kia vẫn thật đáng yêu, Hồ Hữu liền khôi phục bộ dáng cười mỉ mỉ.”Tuyết Cầu, ta nhận được tin tức bên Côn Lôn, ba năm sau Thiên giới chinh chiến diễn ra vào tháng sau, người có muốn đi không?”

“A? Cái gì? Tháng sau?”

Hồ Hữu gạt đầu một cái, “Đứng hàng tiên ban vẫn luôn là nguyện vọng của người, ta do đó nhắc nhở người, 15 cuối tháng, Thái Sơn.”

“15 cuối tháng. 15 cuối tháng.” Tuyết Cầu kích động, “Vậy ta cần phải mau trở về chuẩn bị một chút !”

A Lạc cũng kích động, quần lấy Hồ Hữu hỏi tới: “Cái gì là thiên giới chinh chiến?? Đó là làm sao ? Sẽ có thần tiên sao? Ta có thể đi xem một chút không?”

Hồ Hữu bởi vì hành vi mới vừa rồi nên cảm thấy có chút lúng túng, tùy tiện qua loa tặc trách mấy câu liền đem cái em bé tò mò này giao cho Tuyết Cầu, lấy cớ chuẩn bị cơm trưa vào rừng hái nấm, Tuyết Cầu sợ A Lạc hỏi tới chuyện tối ngày hôm qua, cho nên Hồ Hữu chân trước vác cái rổ đi ra, y chân sau sẽ cầm bình nước đi múc nước suối, chỉ để lại A Lạc một mình giữ nhà.

A Lạc lười biếng nằm lại trên giường, nhìn xà nhà bắt đắc dĩ lắc đầu một cái.

4. Chương 4

Hai ngày sau, A Lạc và Tuyết Cầu trở lại Tể Tuyết Sơn.

Tuyết Cầu phấn chấn tinh thần, quay về động, đánh Hùng huynh đệ biến trở về nguyên hình, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Tuyết Cầu tâm tình sáng khoái vô cùng hỏi A Lạc: “Người muốn bao tay da gấu hay áo khoác da gấu?”

A Lạc nghiêm túc suy nghĩ, “Ừm. . . . thật ra thì ta muốn ăn chân gấu, người biết đó ta từ nhỏ gia cảnh bần hàn, cho tới bây giờ chưa từng ăn cái đó.”

“Đừng mà đừng mà !” Ham muốn của A Lạc dọa Hùng lão đại sợ đến cuống quýt nằm trên mặt đất dập đầu cầu xin tha thứ, “Chân gấu ăn không được, chân gấu ăn không được !Huynh đệ ta hai là thô nhân, đi cầu không dùng giấy,, đều là lấy tay lau”

“Ừ ừ ừ, chân ta thôi vô cùng, ăn không được, ăn không được mà !! Đặc biệt là ta, còn có bệnh phù chân! Không tin ngài nghĩ đi.”Hùng lão nhị theo ở phía sau, dù lão đại nói cái gì thì chính là cái đó, chỉ cần có thể bảo vệ tánh mạng là tốt rồi.

A Lạc nghe thẳng cau mày, Tuyết Cầu vặn vẹo tai Hùng lão đại một phen, hung tợn nói: “Dọa các người thôi, ai thêm cái chân thôi của các người?Bất quá, từ hôm nay trở đi, các người rút khỏi Tể Tuyết Sơn xa ra cho ta,vĩnh viễn cũng đừng trở lại!”

“Dạ dạ dạ! Tiểu nhân đi ngay !”Hùng lão nhị nhìn Tuyết Cầu tóm lấy lỗ tai lão đại, lòng bàn chân chuẩn bị chà đất .

“Chờ một chút!” Tuyết Cầu quát hấn vươn ra một cái tay khác gắt gao nhéo lỗ tai Hùng lão nhị, “Ta muốn lưu lại kỷ niệm cho các người ,tránh cho các người cách đêm liền quên dạy dỗ này !”

Kỷ niệm? Kỷ niệm gì? Hai cẩu hùng có loại dự cảm không tốt lắm .

Quả nhiên, trong chớp mắt A Lạc liền thấy hai con cẩu hùng trước mắt đầu trọc trĩu trĩu chỉ còn sót lại hai cái lỗ tai xù lông,dáng vẻ hết sức tức cười ! Tuyết Cầu vui vẻ cười ha ha, tựa như hài tử đùa dai thành công . A Lạc nhìn Cầu Cầu tinh nghịch, cũng cười khúc khích “ha ha” theo.

Vậy thì thôi, cùng lắm thì nói khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền chuẩn bị làm hòa thượng . Dưới mắt chỉ cần bảo vệ tánh mạng là được !Hùng lão đại sợ hãi hỏi: “Hò đại tiên, chúng ta có thể đi rồi chưa?”

Tuyết Cầu vung tay lên, tiêu sái thả người.”Cút đi.”

Vì vậy, hai hòa thượng cẩu hùng như được mệnh trốn xuống núi, chỉ còn lại lông gấu lại nhếch nhác đầy đất .

“Tốt lắm, người cũng trở về đi. Ta muốn bế quan tu luyện .”

Tuyết Cầu hôm nay tâm tình rất tốt, đối với việc làm của A Lạc lúc trước cũng bỏ qua, chỉ cần có một nơi thanh tĩnh để y tạm thời ôm chân Phật.Gia cụ y cũng không cần, dù sao sắp thăng thiên,liền đem những thứ này để lại cho A Lạc đi.

A Lạc cũng rất thức thời, trước khi đi chỉ nhắc nhở Tuyết Cầu 15 tháng sau tới Thái Sơn mang hấn đi là được.Tuyết Cầu miệng đầy đáp ứng, cứ vậy một khắc sáng lạn, có một “Sử quan”ghi chép toàn bộ quá trình cũng không phải là chuyện xấu, không chừng còn có thể danh thùy sử sách.

Trước mắt, hai người này vì vậy mỗi người đi một ngã. Tuyết Cầu ngồi xếp bằng ở trong sơn động tụ khí ngưng thần, bắt đầu tu luyện, A Lạc trở lại nhà nhỏ ở chân núi.

15 tháng sau còn hơn mười ngày, Tuyết Cầu tin tưởng mấy ngày này đều có thể trong một mảnh an bình vượt qua.

Bất quá, sáng ngày thứ hai,ngoài động liền truyền đến tiếng đồn cũi , Tuyết Cầu cố gắng lừa gạt bản thân cái gì cũng không nghe được.

Qua ngày thứ ba là tiếng cửa gỗ, ngày thứ tư là tiếng đục gỗ, ngày thứ năm là tiếng A Lạc kéo giường gỗ nhỏ xông tới hô to: “Cầu Cầu, ta làm giường nhỏ cho người!”

Tuyết Cầu nửa mở mắt, lạnh lùng nhìn lướt qua cái giường gỗ nhỏ vụng về kia, trả lời: “Cút ra ngoài! Ta đang tu luyện, đừng quấy rầy ta.”

“Oh, vậy ta đặt chỗ này nha.” A Lạc đem giường đặt đó, tùy tiện rời đi.

Tuyết Cầu biết A Lạc cũng là hảo tâm, tốn mấy ngày làm cho mình cái giường, cho nên cũng không còn nhảy dựng lên mắng hấn, nói thế nào thì mình cũng gần thành tiên, biểu hiện độ lượng biết kiềm chế một chút cũng không sao. Vốn tưởng rằng sau đó là được an tĩnh tu luyện, nhưng ngày thứ sáu, A Lạc cư nhiên ở phụ cận phát ra tạp âm kỳ quái! “Lộc cộc lộc cộc”, khó nghe muốn chết!

Nghe mấy canh giờ, Tuyết Cầu rốt cục không nhẫn nại được tính tình của mình, thở phì phò xông ra!” Người ở đây làm gì?”

Chỉ thấy trước mặt A Lạc bày ra một đồng bông vải trắng trắng, trong tay cầm cái thứ hình cung, cười ha ha đáp: “Ta đan bông vải. Làm mấy cái chăn bông cho người dùng.”

“Ta không cần!” Tuyết Cầu hai tay chống nạnh, tức giận mưng phẫn.

“Thế nào không cần? Người không phải thích ngủ ở nơi ấm áp sao? Sau này người không thể nào mỗi ngày núp ở trong ngực ta, cho nên ta mới muốn làm cho người bộ chăn bông.”

“Vậy sao người không đan ở chân núi? “Tới chỗ ta đây làm gì?”

“Ta sợ hai con cẩu hùng kia tới trả thù, cho nên muốn vừa làm việc vừa tuần tra cho người.”

“Không cần! Người bây giờ cút xuống núi cho ta ,ta muốn chính là thanh tĩnh.”

“Vậy cũng được.” A Lạc thất vọng thu hồi chăn bông,”Người đã muốn thanh tĩnh ,vậy ta mấy ngày này tới ngọn núi khác, người tự cần thân đó.”

“Ồ.”

Rốt cục đuổi đi được A Lạc đáng ghét, Tuyết Cầu nhất thời cảm thấy sơn minh thủy tĩnh, vung vung tay áo tiếp tục trở về động tu luyện.

Ngày thứ bảy, A Lạc như theo tính toán hấn, vác bao phục nhỏ, bắt đầu đi qua ngọn núi bên cạnh một ngày.

Buổi sáng ánh mặt trời đặc biệt sáng rõ, gió mát đặc biệt ôn nhu, A Lạc tâm tình cũng rất tốt, hấn vừa đi vừa lúi cúi họng hát sơn ca, “Mùa xuân hoa nở la~~chim bay về la~~, nhận Muội muội người trước cửa sổ dệt vải ý à~~!Ca ca ta lên núi đón củi lá la~~. . . . là lá la la,muội muội người lúc nào gả gả cho ca ca ?”

Tiếng hát thanh thúy vang dội, ngũ âm không đầy đủ, tiếng vang từng đợt từng đợt vang vọng ở núi, chim chóc giật mình bay trợn trợn, vượn khỉ bị dọa kêu loạn, tiếng ồn liên tiếp thật lâu không thể biến mất. A Lạc ” la la la” càng hát càng hăng, hát đến trong sơn động Tuyết Cầu cũng nửa không nhận nổi ! Y xông ra hướng về phía núi bên cạnh mắng to: “La la con mẹ người !Thư sinh chết tiệt! Hát nữa ta làm thịt người!”

Phía bên kia núi trả lời: “Cầu Người nói gì?”

“Người, hát, nữa, làm ,thịt, người!” Tuyết Cầu rống lên từng chữ từng chữ, nói với bên kia núi thật khiến người rầu rĩ, nói mỗi câu đều là tiếng vang liên tiếp.

“Ta không hát ‘nhạc lạc bần’, đây là dân ca mà?”

Tuyết Cầu không thể làm gì, một tay chống đầu của mình khổ khổ suy tư. quyết định,gọi hấn trở về thì cho hấn cái thụ miên chú, để cho hấn ngủ cái mấy ngày mấy đêm!”A Lạc, người về đây.”

“Trở lại?”

“Ừ. Ta có việc gấp tìm người.”

“Được!Ta tới ngay.”

Những lời này hẳn ngược lại không nghe nhầm, Tuyết Cầu xoa xoa tay, chuẩn bị dùng miên chú đã lâu chưa xài, nhưng lập tức nghe được A Lạc kêu thảm thiết, “Ai da! Tuyết Cầu ! Cứu mạng ! Ta rơi vào khe núi!”

“Gi?”

“Cứu mạng ! Cầu, chân ta gãy rồi !”

“Hắc! Ha ha!” Đáng đời! Quá đáng đời ! Thật là báo ứng ! Tuyết Cầu giống như bất ngờ nhất được báo bối, mừng rỡ như thế này! Ngoài miệng nói “Người chờ ta, ta tới cứu người ngay !” người lại du đưa xoay người vào động

Qua hồi lâu, lại nghe đến tiếng kêu của A Lạc.

Tuyết Cầu vốn là cho mình không chế giễu hắc hắc đã rất khá, nhưng là trên thực tế, y phát hiện mình thấy người gặp nạn không nhúc nhích ngược lại không thể chuyên tâm ngưng thần, vừa nhắm mắt, trong đầu luôn xuất hiện bộ dáng A Lạc bị thương té xuống đất. Sau lại không hề nghe được tiếng A Lạc, Tuyết Cầu bắt đầu đứng ngồi không yên.

Lại cố tính, đêm nay lại mưa không nhỏ, tiếng mưa “lộp bộp” rơi xuống núi. Tuyết Cầu bắt đầu tưởng tượng, cảm giác trong tiếng mưa rơi có pha lẫn tiếng kêu cứu suy yếu của A Lạc. . . . Chạy đến bên ngoài xem một chút, đen thui lù một mảnh, cái gì cũng không thấy rõ.

A Lạc sẽ không còn ở trong núi đi? Có nên đi tìm hắc hắc không? — Tuyết Cầu do dự, nhưng nghĩ tới khu vực này không có dã lang, còn nghĩ đến A Lạc đã từng hại mình rơi xuống bờ, liền quyết tâm.

Trở về động ngồi một lát, cảm nhận được gió lạnh lùa vào cửa động, đột nhiên nhớ tới người còn có thể ‘chết rét’, y lại chạy ra động, nhìn quanh núi.

“Nếu như A Lạc chết thật thì làm sao bây giờ? Vạn nhất trước khi thăng tiên Thiên Thượng phái người tra gốc gác, tra ra ta ở nhân gian hại chết người, không không, không phải là hại chết, mà là thấy chết mà không cứu, ảnh hưởng ấn tượng Thiên Thượng đối với ta, lại có thể đối thủ cạnh tranh mạnh, ta không phải không còn hy vọng? Cứu người là chuyện dễ dàng, nếu như bởi vì không cứu A Lạc mà khiến ta không được thăng tiên, chẳng phải là rất lỗ?”

Tuyết Cầu càng nghĩ càng sợ, một mình ở trong động xoay vòng, càng đi càng nhanh, đi tới phía đông điểm cái ánh sáng bạc, vẫn quyết định lên ngọn núi kia tìm A Lạc. Chỉ mong còn kịp.

Tuyết Cầu vội chạy tới ngọn núi bên cạnh, hỏi thăm mấy con Địa Tinh, rất nhanh chạy tới nơi gặp nạn. Thì ra là đồng bùn đổ sập, thêm đá nghiêng chính cũng sụp xuống, A Lạc đi ở trên thêm đá lăn dưới sườn núi, cũng may bị mắc kẹt ở một gốc cây thừa, nếu không ngã xuống chân núi thành thịt nát .

“A Lạc!” Tuyết Cầu bay xuống, lay A Lạc, “A Lạc, người tỉnh tỉnh !”

A Lạc cả người ướt đầm lạnh như băng, hai mắt nhắm thật chặt, trên người nhiều vết thương, vết thương nghiêm trọng phỉếm hồng, sờ mạch, cũng may chưa chết. Tuyết Cầu nhanh chóng công A Lạc chạy về gian nhà nhỏ, vừa thay quần áo cho hắc, vừa băng bó bôi thuốc cho hắc, giằng co thật lâu, người bị thương vẫn bất tỉnh.

“Làm sao bây giờ đây. Làm sao bây giờ đây.” Tuyết Cầu n độ xoay quanh, “Có nên thỉnh Hồ Hữu tới đây?”

Tuyết Cầu mới vừa nói thầm, A Lạc đang nhắm hai mắt “hừ hừ”, Tuyết Cầu vội vàng nhào tới trước giường nhìn hắc.

Không biết có phải người bị thương thì đặc biệt cảm tính hay không, A Lạc vừa tỉnh liền suy yếu nắm tay Tuyết Cầu nói: “Cầu Cầu, cảm ơn người đã cứu ta.”

“Không có, này không có gì.” Tuyết Cầu chưa từng được cảm ơn lúc này cũng cảm thấy mắc cỡ.

“Cầu Cầu. chờ ta tốt, nhất định trả lại người phần nhân tình này, khụ khụ” A Lạc đột nhiên ho khan, Tuyết Cầu không hiểu y đạo cho lắm, chỉ biết nhẹ nhàng vỗ vỗ cho A Lạc, “Người đừng nói chuyện, yên lặng ngủ một hồi đi.”

“Ừ.” A Lạc vui mừng gật đầu, “Cầu Cầu, có thể ta bị cảm, người có thể sắc thuốc cho ta không?”

“Ta không biết thảo dược.” Tuyết Cầu biết A Lạc nhất định là bị cảm sau khi dính mưa, nếu không mới vừa rồi trên người hắn sẽ không nóng như vậy.

“Ta có sẵn , ở trong rương của ta. Khụ.”

Tuyết Cầu nghĩ, nếu không được nữa, phải đi nhờ cậy Hồ Hữu đến chẩn bệnh tại nhà một chuyến, nhưng con hồ ly cao ngạo kia chưa bao giờ nguyện rời Hỏa Vân sơn, có chút khó khăn. Hiện tại nếu A Lạc lạc đã có sẵn thảo dược, vậy cũng không cần lại phiền toái người ta.”Ta biết, ta đây sắc thuốc cho người.”

Tuyết Cầu rất nhanh lục lại mấy túi thảo dược, lấy ra một bọc trong đó bật lò sắc thuốc. Tuyết Cầu hồi hộp nghiêm túc làm việc , động tác nhanh gọn, không dám ra cái gì sai, sắc tiên đến một nửa, đáy lòng đột nhiên toát ra một cái thanh âm –“Chính ta không còn mấy ngày, tại sao phải sắc thuốc cho A Lạc? Hắn là gì của ta? Ta đối với hắn tốt như vậy làm gì?”

Sau đó trong lòng một thanh âm khác nói –“A Lạc dầu gì cũng trào non lợi tuổi, mang theo người tới chỗ Hồ Hữu khôi phục nguyên hình, làm hồ ly tại sao có thể tri ân không báo như vậy?”

–“Vậy hắn trước kia khi dễ ta thì sao?”

–“Hắn khi dễ người cái gì?”

–“Hắn chặt cây ta, trộm gia cụ của ta, dùng nước rửa chân hắt ta, còn vũ nhục ta.”

–“Cây và gia cụ vốn không phải của người, nước rửa chân đó là do vô tình, vũ nhục sao. nhiều lắm coi như miệng hắn hư.”

Tuyết Cầu đang tiến hành kịch liệt đấu tranh tư tưởng, A Lạc lại một trận ho sặc sụa, đem Tuyết Cầu kéo trở về thực tế. Quạt cây quạt nhỏ, vẫn quyết định nghiêm túc sắc nồi thuốc trước mắt.

Lúc uống thuốc, A Lạc tựa vào trong ngực Tuyết Cầu, người càng có vẻ suy yếu, còn rất khoa trương chảy xuống hai giọt nước mắt cảm động.” Cầu, người thật tốt, cảm ơn người.”

“Không. Không cần.” Loại cảm kích này làm tâm Tuyết Cầu run lên.

“Chân của ta bị thương rất lợi hại, lại sốt lại ho khan, mấy ngày nay liền xin người chiếu cố ta. Cảm ơn người.”

“Ồ. Ta. Ta.” Tuyết Cầu rất muốn nói: ta không rãnh chiếu cố người, nhưng lời nói đến khóe miệng vẫn không nói ra miệng, ngược lại A Lạc lại làm nũng thêm một bước.

“Tuyết Cầu , mấy ngày nay người liền cùng ta ở một chỗ đi! Ta rất sợ.”

“Được Được rồi.” Tuyết Cầu không biết tại sao, chính là không thể nhẫn tâm cự tuyệt A Lạc đang bệnh, trước hết chiếu cố hắn mấy ngày đi.

Vì vậy, Tuyết Cầu làm bảo mẫu cho A Lạc. Mỗi ngày sắc thuốc nấu cơm cho A Lạc, nấu nước rửa mặt, làm giống như một bà mẹ già. Năm ngày sau thảo dược dùng hết , Tuyết Cầu lại dựa theo tranh thảo dược của A Lạc lên núi đi hái thuốc. Mà thường thường hái trở về đều là cỏ dại.

“Tại sao? Ta cảm thấy khóm cỏ này giống như người vẽ nha !”

“Cầm tới ta xem một chút.” A Lạc nhận lấy cỏ dại cùng hình vẽ mình đối chiếu,”Ồm,ta biết, ta vẽ không quá chính xác,răng cưa bên cạnh cỏ này dài hơn thảo dược Diệp Tử một chút. Người hái cái này không đúng, phiền người lại lên núi một chuyến.”

Tuyết Cầu bị A Lạc chọc phát điên, nhiều lần vứt bỏ hắn chạy về đỉnh núi. Nhưng mỗi lần chạy về lại sẽ len lén chạy xuống nhìn lén tình huống A Lạc ,mỗi lần đều thấy A Lạc đói khổ lạnh lẽo nằm phịch ở trên giường, suy yếu vô lực, ánh mắt mê mang, ho khan liên tiếp, đáng ghét nhất chính là luôn mồm kêu “Tuyết Cầu Người đang ở đâu?” .

Không còn cách nào, Tuyết Cầu coi như đem một chữ “Hèn” viết ở trong lòng bàn tay, vẫn không ngăn cản được mình trở lại bên người A Lạc. Vẫn không chạy , cũng không tức giận, chỉ còn mấy ngày mà thôi, đối

với tu hành của mình cũng không tác dụng hơn được bao nhiêu .Cầm lên cây quạt nhỏ , chịu khó sắc thuốc cho hần. Dem hần chiếu cố tốt , tích điểm thiện đức, mình mới hạo an tâm trở về.

Bất quá, bệnh A Lạc không có dễ tốt lên như vậy, Tuyết Cầu hết lòng chiếu cố lâu như vậy vẫn chưa chuyển biến tốt .

Hôm nay, Tuyết Cầu chuyên tâm nghiên cứu thảo dược đột nhiên ý thức được một đại sự!

“A Lạc, hôm nay là không phải 15 sao?”

“Chắc là mười bốn ?”

“Không đúng không đúng, “Tuyết Cầu không tin A Lạc, xòe ra ngón tay,đếm một ngày một ngày , đếm tới kết quả la to không ổn.

“Thế nào?”

“Hôm nay là mười lăm! Là Thái Sơn chinh thử !”

Tuyết Cầu khấn trương A Lạc càng bình tĩnh,dù sao cũng không liên quan tới hần. “A?Phải không? Đại khái là ta bệnh nên hồ đồ .”

“Ta phải đi.” Tuyết Cầu vội vội vàng vàng đứng lên, đem thảo dược trên bàn hốt vào rổ.

“Cầu, đừng đi. Lần sau lại đi .Người nếu là đi, ta làm sao bây giờ ?”

“Không được không được, Thiên giới chinh thử trăm năm một lần, đây đối với ta mà nói là chuyện lớn,ta nhất định phải đi.”

“Người đi, vạn nhất ta chết làm sao bây giờ?”

“Chết thì chết, người mặc cho số phận đi! Ta không quản được nhiều như vậy!”

Dù sao cũng biết rõ kết quả, A Lạc không thích bữu bữu môi.

Tuyết Cầu vội vã rửa sạch đồng khoai lang bên gối A Lạc, “Đói thì ăn cái này, nếu như ta không được chọn ta liền lập tức trở về.”

Nói xong, làm như muốn đi, A Lạc nín y lại,rất nghiêm túc hỏi y: “Cầu Cầu, nếu như người trở về,ta đã chết, vậy người làm sao?”Khổ sở? Thương tâm? Hỏi hần?

Tuyết Cầu suy nghĩ một chút, trả lời: “Dem người chôn.”

Sau đó, A Lạc nói lỏng tay. Tuyết Cầu như một đạo tia chớp màu trắng chạy vội ra ngoài.

Qua hồi lâu, A Lạc nằm ở trên giường ngồi dậy, hai tay chống má suy tư một lát, sau đó vén ống quần lên nhìn mắt cá chân mình sưng đỏ hồi lâu không thấy tốt hơn kia. . . . Hần lấy ra một bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc để dùng. Tiếp đó, hần nhẹ nhàng sờ soạng mắt cá chân,sưng đỏ lập tức biến mất. Tiếp đến, hần đi tới trước bàn sách,cầm lên cuốn ‘Quần ma chí’ mà mình “khổ tâm biên soạn” ,mở ra, nhìn bức họa Tuyết Cầu,hần nhàn nhạt cười.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, từng làn từng làn chiếu vào trên người A Lạc,hần đang từ từ biến mất trong ánh mặt trời

5. Chương 5

Tuyết Cầu một đường chạy như bay, rốt cục chạy tới Thái Sơn trước khi mặt trời lặn rồi. Ở phụ cận dọc đường đi đã có vài yêu tinh đồng loại, mang theo vẻ mặt cô đơn. tốp năm tốp ba bắt đầu trở về .

Chẳng lẽ đã kết thúc? Không thể nào! Tuyết Cầu túm lấy một trảng hần khóc tới mắt đỏ hoe hỏi: “Vị đại ca này, xin hỏi chính thí lần này có phải đã kết thúc hay không ?”

“Đại ca cái đầu người! Người không mở to mắt à? Ta là giống cái ! ‘Tráng hán’ này từ trong tay áo lấy ra một cái khăn lụa thêu hoa,tức giặt lau nước mắt, “Tại sao ai cũng cho ta là đực ? Ta đáng đắp chỗ nào không thanh tú ?”

Tuyết Cầu lập tức bị dọa, bắt quá rất nhanh lại phản ứng kịp, híp mắt cười hỏi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Mắt ta không tốt , vị tỷ tỷ này, xin hỏi chinh thí lần này có phải đã kết thúc hay không?”

“Chưa !” Yêu tinh tỷ tỷ tức giận phất khăn lụa,”Lần này bọn họ bày phá trận gì gì đó,nói là kiểm tra yêu khí, phàm là yêu quái yêu khí quá tà đều không qua được! Ta dám thề với trời,ta từ nhỏ thiên tính thuần phác, thiện lương đồn hậu, ta thật không nghĩ ra trên người ta tại sao có thể có tà khí? Ô ô ô. Người nói coi, ta nhìn có tà hay không?”

Nói xong, còn như làm nũng nắm cánh tay Tuyết Cầu lắc lắc, Tuyết Cầu vừa nhìn, tỷ tỷ này trên mu bàn tay có lông hổ dài thiệt. . . . Từ xưa tới nay hồ hồ bắt đồng , nhanh chuẩn thôi.

Tuyết Cầu lập tức thay nụ cười thuần mỹ đáp: “Không tà,không tà, tỷ tỷ nhìn qua thật rất chất phác.” Ánh mắt chuyển một vòng , chuyển tới những đồng bào trên đường hỏi, “Vậy mọi người trên đường đều là.”

“Ừ, đều là không qua được cửa thứ nhất !”

“Ách. Cám ơn vị tỷ tỷ chỉ điểm. Tiểu sinh đi thử một chút xem.” Tuyết Cầu học cái loại dáng vẻ tư văn của A Lạc và Hồ Hữu,tạo nhã lễ độ tháo xuống móng hổ trên tay,hành lễ cáo từ.

Sau đó y thở hắt hển chạy lên cửa núi ,thấy được đền thờ nhỏ được dựng lên tiên vân lượn lờ, bên cạnh là tiểu đạo đồng mi thanh mục tú đứng đó,chỉ huy mọi người trật tự đi qua đền thờ.Có người thuận lợi đi qua đền thờ, dọc theo đường núi tiếp tục đi tới phía trước; có người giống như là đụng phải một bức tường vô hình,bất kể là đi dọc đi ngang đều phí công,không qua được chính là không qua được.

Tuyết Cầu đang trong đội ngũ xếp hàng,nhìn phía trước trung bình mười người có một nửa quay về,tâm không khỏi khấn trương bịch bịch nhảy loạn. Đột nhiên, phía sau có người vỗ vỗ bờ vai của y.”Vị huynh đài này, người biết đền thờ này dùng làm gì không?”

Tuyết Cầu xoay người nhìn lại, người phía sau này ăn mặc thật đúng là kỳ quái: một thân màu đen bao từ đầu đến đuôi, chỉ lộ ra hai mắt để nhìn mà thôi, đôi mắt hai mí xinh đẹp này nhìn có chút quen mắt.Nói chuyện cũng mơ hồ không rõ, đại khái là bởi vì miệng bịt một lớp vải. Nhìn ánh mắt mỉm cười của người này một chút, Tuyết Cầu liền nhanh chóng đáp: “Đây đền thờ đo lường yêu khí, nếu người yêu khí quá tà liền không qua được, phải hồi phủ.”

“Oh.” Hắc y nhân kia bình tĩnh đại ngộ, “Cám ơn huynh đài chỉ điểm.”

“Không cần khách khí.” Nói xong, liền xoay người ra phía trước,tiếp tục nhìn đội ngũ từ từ tiến lên.

Rất nhanh liền đến phiên Tuyết Cầu qua đền thờ, y hít sâu một cái, từng chút từng chút dịch chuyển về phía trước. Như vậy vạn nhất đụng phải, cũng không quá đau .

Ai ngờ Hắc y nhân phía sau nhắc chân đạp y một cái.”Đừng chậm chạp lề mề, muốn qua thì động tác nhanh một chút !”

Tuyết Cầu tức giận vọt lên,xoay người vừa định mắng to, ngẩng đầu vừa thấy đền thờ, phát hiện mình đã ở phía bên kia ,mình như điên liên bổ qua tức giận, cái gì cũng không nói liền bắt đầu ngây ngô cười lên.

Mà phía sau Hắc y nhân đạp y đi bộ như bình thường , sải bước đi qua đền thờ, vô cùng nhẹ nhõm, vô cùng có tự tin. Tuyết Cầu âm thầm phỏng đoán hẳn có thể là cao nhân.

“Chúng ta cùng đi đi, trên đường cũng có một hảo hữu hàn huyên một chút.” Hắc y nhân mời Tuyết Cầu,Tuyết Cầu nghĩ, nếu người này trên người không có tà khí, thì không phải là người xấu, đáp ứng hai người cùng nhau lên núi.

“À, ta còn chưa tự giới thiệu mình, ta tên là Môi Cầu.Còn người?”

“Thật trùng hợp, tên của ta khác người một chữ, ta tên là Tuyết Cầu.”

“Không trách được người trắng như tuyết. Ha ha. . . .”

“Không trách được người đen như than. Ha ha. . . .”

Rất nhanh đến giữa sườn núi, mà đằng trước lại nổi lên một hàng dài, hẳn là cửa thứ hai.

Môi Cầu hỏi Tuyết Cầu: “Trò gì đây?”

“Không biết. . . .”

Đội ngũ dịch chuyển lên phía trước một đoạn, có thể nhìn thấy người đằng trước lọt qua cửa vẫn tiếp tục đi về phía trước, người không có vượt qua kiểm tra liền dọc theo một con đường khác xuống núi, nhưng kỳ quái là, tám trong mười tên rất đều hùng hùng hổ hổ.

Lần này vượt qua kiểm tra là năm người, xếp thành một hàng để cho một vị thần tiên lão huynh nhìn. Vị lão huynh này tướng mạo rất không tệ, nhưng vẻ mặt lãnh ngạo, một bộ cao cao tại thượng, còn che lỗ mũi giống như là ngửi thấy cái mùi gì thối.

Hắn chỉ vào lão nhân mày trắng đầu tiên, “Người, quá già rồi. Không hợp cách. Trở về.”

Lão nhân này vừa nghe, lập tức kích động. “Không già, không già, ta chỉ là bởi vì sùng bái Thái Thượng Lão Quân, cho nên mới biến thành cái bộ dáng này. Người nếu chê ta bộ dáng như vậy không tốt, ta đổi là được. Không biết đại tiên thích dáng vẻ gì?”

Vị thần tiên lão huynh này nhú mày nói ba chữ: “Mỹ thiếu niên.”

Lời nói vừa dứt, lão nhân mày trắng trước mắt liền biến thành mỹ thiếu niên trắng nõn, mắt to, mi dài, cười một tiếng liền có hai má lúm đồng tiền, Tuyết Cầu coi như có thêm kiến thức.

Nhưng thần tiên lão huynh vẫn khoát khoát tay nói: “Không được, không thể qua.”

“Tại sao? !”

“Người là chồn hôi hả?”

Mỹ thiếu niên lập tức vẻ mặt co quắp, bắt đầu cà lăm. “Ta. . . . Ta. . . .”

“Ta biết người rất cố gắng, giấu vô cùng tốt, người bình thường người không thấy, nhưng ta vẫn có thể ngửi thấy mùi người. Thật ngại, mời trở về. Thiên giới không cho phép có mùi khác thường, người trở về tu hành thêm mấy trăm năm đi.”

Vì vậy, vị mỹ thiếu niên chồn hôi bị đuổi về.

Vị thứ hai là một vị thanh niên, ngũ quan đoan chánh, vóc người thon dài, thần tiên lão huynh nhìn quanh không nhìn ra tỳ vết nào, liền hài lòng gật đầu một cái. “Ừ, không tệ.”

Thanh niên này vừa nghe giám khảo tán dương như thế, liền nhếch miệng cười một tiếng, “Đa tạ đại nhân!”

Hắn không cười hoàn hảo, cười một tiếng trong miệng răng nhọn lộ hết ra ngoài, còn có một đầu lưỡi dài nhỏ phân nhánh. . . .

Cứ như vậy. Lại không hợp cách.

Vị thứ ba là một vị tráng niên ngăm đen khỏe mạnh, bộ dáng cũng không có vấn đề gì. Đáng tiếc giám khảo kia nhìn cũng không nhìn hắn mấy lần đã nói không hợp cách.

“Tại sao? ! Ta từ đầu tới đuôi đều là hình người! Ta chỗ nào không được!”

“Người nhìn quần áo người mặc, nửa người dưới là quần cộc da dê giày da hổ, nửa người trên cũng là cái yếm đỏ, mặc quần áo không có phẩm vị như vậy còn muốn làm thần tiên? Người về nhà làm ruộng đi!”

Tráng niên nổi dóa, “**! Các người là chọn người đẹp hay chọn tiên vậy?”

“Chỉ cần người về nhà tu luyện, bất kể là mỹ nhân dạng gì đều xuất ra, người biến cho ta nhìn một chút.”

Tráng niên kia im lặng, phẫn nộ xuống núi. . . .

Vị thứ tư rốt cục đến phiên Tuyết Cầu, mặc dù y rất khấn trương, nhưng lần này vượt qua kiểm tra lại dễ dàng ngoài ý liệu. Giám khảo nhìn y một chút, liền hỏi: “Người bây giờ là nguyên hình?”

Tuyết Cầu gật đầu một cái.

“Biết biến hóa thuật không?”

“Một chút xiu.”

“Ồ, người hợp cách. Qua đi.”

Chúng đội ngũ yêu tinh xếp hàng phía sau nghị luận âm ỉ.

“Trời sinh bộ dạng đẹp liền tốt!”

“Ai. Thối đời này thật không công bình. Vì sao mẹ ta sinh ta bộ dáng này chứ?”

Vị thứ năm là Môi Cầu. Giám khảo nhìn hẩn ăn mặc một thân đen nhánh tựa hồ không hài lòng lắm, Tuyết Cầu ở phía trước bên nhỏ giọng nói: “Ê, người có thể biến mình xinh đẹp chút không?”

Môi Cầu không có động tĩnh, cho đến khi giám khảo hỏi: “Biết biến hóa thuật không?”

“Biết.”

“Biến xem một chút.”

Môi Cầu ngưng mắt nhìn ánh mắt giám khảo, giống như xem tâm lý của hẩn, sau đó, xoay người một cái, nhất thời tiên vụ phiêu nhiên. Chờ mọi người nhìn chăm chú thấy rõ, mới phát hiện Môi Cầu một đầu đen đen biến thành dáng vẻ Hằng Nga tiên tử thướt tha mềm mại, ôm Ngọc Thổ trong ngực. Tầm ti vũ y, như có như không, mắt gợn sóng, tay an ủi Ngọc Thổ, cơ thể còn có trận trận mùi thơm bay tới, thật là mỹ bất thắng thu.

“Hằng. . . . Hằng Nga tỷ tỷ.” Giám khảo thấy thế trợn mắt hốc mồm, nước miếng như thác nước nhũ xuống. Vươn tay nhào tới, ôm Môi Cầu.

Môi Cầu cười híp mắt hỏi giám khảo: “Đại nhân, có thể thông qua chứ?”

Vị thần tiên lão huynh rốt cục ý thức được mình quá thất thố, cuống quýt lau đi nước miếng, phát phát tay cho người ta qua.

Tuyết Cầu rốt cục khẳng định vị Môi Cầu huynh này là cao nhân! Hâm mộ nhất thời giống như nước sông cuộn cuộn, liền miên không dứt. “Môi Cầu huynh, ta thật là quá sùng bái người!”

“Nào có nào có.”

“Có thể dạy ta biến hóa thuật không?”

“Không dám không dám.” Môi Cầu khoác bả vai mềm mại của Tuyết Cầu, vừa nói vừa tiếp tục lên núi.

Gần tới đỉnh núi, lại có một trạm, có thể thấy lần này thủ quan là một tiên nữ xinh đẹp như hoa, chỉ so với Hằng Nga tiên tử mới vừa rồi Môi Cầu biến hóa kém một chút xiu mà thôi.

“Oa, rốt cục nhìn thấy tiên nữ tỷ tỷ trong truyền thuyết. Ha ha.”

Tuyết Cầu hạnh phúc cười khúc khích, nhưng Môi Cầu từ trong tay áo móc ra một miếng thủy tinh mỏng đưa cho y. “Đến, xuyên qua cái này nhìn lại tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp.”

Tuyết Cầu không biết miếng thủy tinh này dùng làm gì, nhưng nhìn qua, tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp kia lập tức biến thành lão thái bà xấu xí mập mạp.

“Không thể nào? !” Tuyết Cầu cảm cũng sắp rớt xuống.

“Người biết Thiên Đình nữ tử xinh đẹp rất nhiều, nhưng vì sao Hằng Nga nổi danh như thế?”

“Không biết.”

“Bởi vì đó vốn là dáng vẻ của nàng. Mà những tiên tử xinh đẹp khác đều là biến hóa ra.”

Tuyết Cầu bình tĩnh đại ngộ, chợt cảm thấy mình kiến thức tăng thêm không ít. Dem miếng thủy tinh trả lại cho Môi Cầu xong, chuẩn bị tâm tư đầy đủ, đi về phía trước.

Một tiểu tử ngốc xếp hàng phía trước Tuyết Cầu bị ngón tay như ngọc của tiên nữ tỷ tỷ xẹt qua gương mặt sau, nhất thời xuân tâm nhộn nhạo, linh hồn xuất khiếu, cặp mắt không còn gì khác chỉ còn tỷ tỷ kia. Cho đến khi tỷ tỷ kia ôn nhu nói cho hắn biết: “Tiểu đệ đệ, ngươi không hợp cách. Trở về đi thôi.”

Tiểu tử ngốc không hiểu, “Tại sao?”

“Chờ người hiểu rõ nguyên nhân trong đó, là có thể đứng hàng tiên ban.” Tỷ tỷ phát tay một cái, đưa tiểu tử ngốc đi. Rất nhanh, ánh mắt liền chuyển đến trên người Tuyết Cầu, Tuyết Cầu lập tức bị dọa cho sợ đến nổi cúi đầu thấp xuống.

Tỷ tỷ cho là hài tử trắng núc ních này ruột gan tương đối nhỏ, liền ôn nhu hỏi: “Không thể nhìn mắt ta nói chuyện sao?”

“Ách, được.” Tuyết Cầu dũng cảm ngẩng đầu lên.

“Người cảm thấy ta khó coi sao?” Tỷ tỷ lại hỏi.

“Thường . . . thường thôi. . . .” Tuyết Cầu nói rất miễn cưỡng, y rất muốn nói cho vị “Tỷ tỷ” này là — ta chưa từng thấy lão thái bà nào xấu như ngài.

“Thường?” Tỷ tỷ tựa hồ đối với đáp án này không hài lòng lắm, “Vậy người cảm thấy ai mới đẹp?”

Tuyết Cầu muốn nói Hằng Nga, nhưng lại sợ đắc tội vị trước mắt, cái đầu nhỏ khởi động một chút, vui vẻ đáp: “Mẹ ta! Mặc dù mẹ ta có chút mập, nếp nhăn nhiều, nhưng ta cảm thấy mẹ ta là đẹp nhất!” Có quỷ mới biết mẹ mình ở đâu.

Tỷ tỷ cười, thật là hài tử hồn nhiên. Câu trả lời này nhất thời khơi dậy tình mẹ của tiên nữ tỷ tỷ, nàng sờ sờ Tuyết Cầu, để cho y đi về phía trước. Tiếp theo, nàng bắt đầu ẩn tình nhìn Môi Cầu phía sau.

Môi Cầu tư thái thể ngoại cao nhân, ánh mắt bình tĩnh như nước, không thể biết hắn đang suy nghĩ gì. Tiên nữ tỷ tỷ thấy hắn đành chịu, liền hỏi một cái vấn đề: “Trong những người người đã gặp người cảm thấy ai đẹp nhất?”

Môi Cầu nhắm mắt lặng lẽ nhớ lại một lát, nghĩ tới đáp án.

“Ta từng nghe nói về một vị phụ nữ xấu xí, trượng phu của nàng đã sớm qua đời nhiều năm, lưu lại một đứa con. Vào một năm trong thôn lũ lụt, nàng vì cứu hài tử người khác mà không cứu nhi tử của mình, từ đó trong nhà chỉ còn lại hai người là nàng và bà mẹ chồng, sau này bà mẹ chồng bệnh liệt, người phụ nữ xấu xí kia nghe nói ngâm ôn tuyền có thể trị bệnh cho mẹ chồng, liền mỗi ngày công bà đi mười dặm đường núi tới ôn tuyền, bất quá rất đáng tiếc, nửa năm sau bà mẹ chồng này vẫn qua đời, từ đó nàng bắt đầu thu nhận cô nhi, đưa bọn họ nuôi lớn lên, bồi dưỡng thành tài, loại từ thiện này được truyền bá rộng rãi, được thể nhân ca tụng, đến sau khi nàng chết, thể nhân còn vì nàng xây một tòa Từ Đường tưởng niệm nàng. Ta cảm thấy, vị phụ nhân xấu xí này là người đẹp nhất.”

Tỷ tỷ nghe xong tự thuật của Môi Cầu, trong mắt phiếm lờ lờ lệ quang. Không nói hai lời để cho hắn qua.

Lần nữa lên đường, Tuyết Cầu đối với Môi Cầu càng phát ra sùng kính, ngây ngô đi theo bên cạnh hắn nín hót: “Môi Cầu huynh nói chuyện xưa về phụ nữ xấu xí kia thật rất cảm động.”

Môi Cầu thở dài, lại khoác bả vai Tuyết Cầu. “Ai. . . .” Tuyết Cầu à, người quả nhiên còn nhỏ, thật ra thì chuyện xưa kia ngoài mặt đích thực cùng bình thường không giống.”

“Có ý gì?”

“Như chuyện xưa về người phụ nữ xấu xí ta nói lúc nãy đi, thật ra thì, trượng phu của phụ nữ xấu xí kia là một người có tiền không vợ, người phụ nữ xấu xí này dùng hết tâm kế gả cho người đàn ông này sau đó hại chết hắn, khi lũ lụt, cố ý không cứu nhi tử của người vợ trước lưu lại cho trượng phu, mục đích là vì độc chiếm tài sản. Về phần bà mẹ chồng, bất hạnh bị bệnh liệt, người phụ nữ xấu xí kia gió lớn bảo tuyết cũng công lão lên núi, lão không nhiễm gió rét mới lạ, nửa năm sau mạng già liền xong rồi. Đạt tới mục đích khi

người phụ nữ đó bắt đầu độc hưởng tài sản thì bắt đầu lương tâm bất an, vì tích chút âm đức, nàng bắt đầu làm việc thiện, bắt đầu thu dưỡng cô nhi. Thôn dân cái gì cũng không biết một lòng cho đây là người tốt, sau khi nàng chết còn xây Từ Đường, để nàng có tiếng, được thiên đình mời lên”

“Không. Không thể nào?”

Môi Cầu đột nhiên tiến tới bên tai Tuyết Cầu, rất quý dị đề thấp cổ họng nói: “Biết không? Tiên nữ tỷ tỷ vừa rồi chính là người phụ nữ xấu xí kia. Thiên Đình không có mắt, cứ nhiên để cho nàng thành tiên.”

“Chẳng lẽ Thiên Đình cũng không tra được sao?”

“Sau này tra ra được, nhưng người đề cử nàng thành tiên có quyền thế, sợ mất mặt vị đại tiên kia, cho nên mọi người coi như cái gì cũng không biết ! Mới vừa rồi bà thần tiên nhất định là đau lòng muốn chảy nước mắt.”

“Ha hả. Ha hả.” Tuyết Cầu khoe miệng khê động liễu mạng bật cười, “Môi Cầu huynh là thế nào biết chuyện này?”

“Chỉ cần đạo hạnh cao thâm một chút, là người hóng chuyện một chút đều biết chuyện như vậy.”

Đang nói, hai người liền đến đỉnh núi. Trải qua tầng tầng sàng lọc, người có thể ở nơi này chừng trăm người. Tất cả mọi người quan sát nhau, bắt đầu đánh giá thực lực của đối phương.

Môi Cầu và Tuyết Cầu đứng ngoài lằn đám người, cho đến cuối cùng người đến đỉnh núi đủ, Thẩm Phán quan chân chính từ trên trời hạ xuống. Trong đó người nghiêm mặt, Sơn Dương Hồ Tử hần đại khái là chủ thẩm quan, còn bên cạnh là hai phó thẩm.

Sơn Dương Hồ Tử vung tay áo, tản ra một vốc đậu đen, rơi xuống đất biến thành một bộ bàn ghế.” Mọi người mời ngồi.”

Vừa nghe chủ thẩm nói như vậy, tất cả mọi người rới rít giành chỗ ngồi bắt mắt gần đầu, hi vọng có thể khiến Thẩm Phán quan chú ý, chỉ có Môi Cầu rúc vào góc, còn tìm đồng núi đá xanh biếc che lại ngồi xuống; mà Tuyết Cầu ở bên người Môi Cầu ôm hi vọng có thể lấy được chút giúp đỡ, theo sát hần ngồi xuống.

Sơn Dương Hồ Tử hắng giọng một cái, bắt đầu lên tiếng: “Các vị đang ngồi đều trải qua ba vòng sàng lọc tinh anh lúc trước, tin tưởng đều là tinh anh chính trực, đạo hạnh cao thâm. Nhưng chúng ta lần này danh ngạch có hạn, cho nên phải ở chỗ này tiến hành thêm một cuộc thi.”

Vừa nghe đến còn cuộc thi, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, Tuyết Cầu có chút khấn trương, quay đầu nhìn Môi Cầu, hần chẳng qua là nhàm chán chống đầu của mình, một bộ không sao cả — cao nhân đúng là cao nhân mà, một chút cũng không hoảng hốt. Tuyết Cầu cũng học bộ dáng của hần, một tay chống đầu, ánh mắt bình thường nhìn phía trước.

Hồng Ti Tử bên cạnh Sơn Dương Hồ Tử đứng lên, đi tới trước sân, trái ngẩng một cái, phải nhìn một cái: “Như vậy, ta hiện tại tuyên bố nội dung cuộc thi vòng thứ nhất, mời mọi người nhìn bàn mình.”

Tuyết Cầu cúi đầu, trên bàn không biết lúc nào thì xuất hiện giấy cùng bút, đây là muốn làm gì?

“Mời mọi người trong một nén nhang, viết ra lý do người muốn thành tiên, số chữ trong vòng một trang giấy.” Hồng Ti Tử vừa tuyên bố xong, lúc này có người kêu to, trong đó cũng bao gồm Tuyết Cầu.

Tuyết Cầu lần này chỉ có thể thua, đừng nói lý do thành tiên gì, ngay cả tên của mình đặt ở trước mắt, y đều không nhận ra! Từ nhỏ sinh trưởng ở trong núi, trong khu vực đó văn hóa không nhiều, đừng nói là yêu tinh, chính là người mù chữ đều chiếm đa số, cho tới bây giờ không ai dạy y đọc sách biết chữ, cũng không thấy biết chữ có thể có tác dụng gì. Mà thiên đình lại cố ý chinh thí cái này, sớm biết vậy lúc cùng A Lạc sớm chiều chung đụng cùng hần học mấy chữ. Ai.

Xem Môi Cầu người ta, bút trên giấy rồng bay phượng múa, viết chữ thật là có điểm giống tư thế Lạc tiên sinh kia. Tuyết Cầu đưa qua đầu muốn nhìn một chút có thể hay không dựa theo hần vẽ theo mấy chữ, nhưng coi như là một nét, trong mắt Tuyết Cầu cũng là chữ như gà bới. Quan sát chỗ ngồi mình một chút coi như bí mật, tất cả mọi người cầm bút mình tư khổ tuồng, không ai chú ý góc bên này, nếu Môi Cầu có thể viết cho mình một cái thì.

Nuốt ngụm nước miếng, Tuyết Cầu mặt dày tươi cười ,”Môi Cầu huynh, chữ ngươi thật là đẹp .”

“Đó là đương nhiên, ta đặc biệt tìm vị tiên sinh, đi theo hẩn luyện thư pháp thật nhiều năm đấy.”

“VẬY Ngươi viết gì?”

“Ách, tùy tiện viết viết.”

“Ngươi. Ngươi có thể hay không. Hắc hắc hắc.” Tuyết Cầu gãi gãi cái ót , ý không tốt nói ra khỏi miệng.

Môi Cầu ngừng bút,ngẩng đầu lên khó có thể tin nhìn Tuyết Cầu, “Chẳng lẽ ngươi. Không biết chữ?”

Tuyết Cầu nhất thời bộ mặt đỏ bừng, xấu hổ không chịu nổi, cúi đầu gật mấy cái.

Hắn bày ra một bộ lão đại ca ,vỗ vỗ lồng ngực, nhận lấy giấy trắng của Tuyết Cầu ,”Ý của ngươi ta hiểu, cứ an tâm ở ta.”

Tuyết Cầu mừng rỡ, vui mừng không dám lên tiếng.

Không tới mấy cái, Môi Cầu liền viết xong ném trở lại,Tuyết Cầu nhìn trên giấy đầy chữ màu đen vạn phần cảm kích, “Đa tạ Môi Cầu huynh. ách trên này viết gì vậy?”Nội dung nhất định phải biết, vạn nhất nếu Thẩm Phán quan hỏi tới, còn có thể đáp mấy câu đúng không?

Không nghĩ tới Môi Cầu vẫn là một lòng nhiệt tình, hắn để thân thể dựa vào,dùng bút chỉ vào từng chữ từng chữ đọc cho Tuyết Cầu nghe: “Thành tiên vì cầu tế phàm trần, dương thiện trừ ác vì thể nhân. Khu quỹ hàng yêu cứu muôn dân, thường sử nhân gian phong vũ thuận.Nguyên cầu thiên địa thiên vạn thịnh,một mảnh chân thành là của ta .Cảm thấy như thế nào?”

“Được! Được! Viết thật tốt quá!” Tuyết Cầu xoa mũi một chút, cười ha ha không khép miệng nhìn mấy chữ này. Mặc dù đây không phải là chủ ý thành tiên của y,nhưng viết như vậy nhất định không sai! Ha ha ha ha

Qua một nén nhang, bài thi giấy đồng loạt bay về phía Thẩm Phán tịch, chỉnh tề xếp thành một xấp. Lão đầu Hồng Ti Tử yêu cầu người nộp giấy trắng tự động rời chỗ, ba phần người mang theo hối hận rời đi; tiếp đó, hắn lật sơ qua, lại bảo người vẽ bậy xuống núi, lại có hai phần người lăn xuống núi.Lần này Tuyết Cầu vui vẻ,đối thủ cạnh tranh có một nửa đều xuống núi, vậy thì nghĩa là hi vọng mình được chọn trúng cao hơn! Xem ra đầu năm nay mù chữ thật đúng là không ít.

Sau đó, ba vị Thẩm Phán bắt đầu cẩn thận chấm bài thi, tất cả mọi người ở dưới mặt lẳng lặng chờ đợi kết quả, khẩn trương đến nỗi không dám lớn tiếng hô hấp.

Sơn Dương Hồ Tử cầm bài thi, đầu tiên là sừng sốt, sau đó nhúu mày thật sâu, đem nó đưa cho lão Hồng Ti Tử bên cạnh,dù sao hắn là văn khoa chủ thẩm. Lão đầu vừa nhìn, phía trên này viết chính là –“Thành tiên vì cầu có huyền diệu,quang tông diệu tổ người chiêu diêu. Thường uống ngọc lộ gặm bàn đào, cả ngày vui đùa không phiền não. Tiên nữ như mây ôm trong ngực,thiên địa thần du nhạc phiêu diêu.”

Bài thi này là của một người tên Tuyết Cầu.

“Đầu năm nay chúng yêu tinh xem thần tiên là cái gì?”Lão Hồng Ti Tử bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Bất quá chữ này rất đẹp.”

Sơn Dương Hồ Tử cũng nhìn bài thi, thảo luận: ”Gần đây yêu quái tổ chất không cao, bên đây chữ viết xấu xí không nói, mà cái bài nội dung giống như tên dân nói ra . Mà bên người coi như vẫn có chút văn chương.”

“Ừ.” Lão Hồng Ti Tử gật đầu bày tỏ đồng ý, “Nếu không như vậy đi, những bài thi này ta từ từ xem,các người trước đó khảo nghiệm mục hai đi,chúng ta tổng hợp lại xem.”

“Được rồi.” Người có chòm râu dê quay đầu,nói mấy câu với Oai Bột Tử đại thúc bên phải ,người nọ liền đứng lên tuyên bố tạm thời cất giữ thành tích thi viết ,tiến hành vòng thứ hai khảo nghiệm pháp thuật .

Bàn ghế mọi người ngồi nhất thời biến mất, có mấy người phản ứng chậm lụt, đặt móng ngựa ngồi trên mặt đất, ba vị Thẩm Phán quan lại bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Oai Bọt lão bước đi thong thả ra chính giữa, trên mặt đất vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo vòng tròn, lại biến hóa ra một thùng nước, hắt đá đá thùng gỗ, nói: “Đây là đề mục thứ nhất, chính là mời các người đem thùng nước không có mùi vị gì cả biến thành rượu ngon tinh khiết hương thơm bốn phía. Được, hiện tại bắt đầu, đứng xếp hàng từng cái từng cái một.”

Bầy yêu tinh còn dư lại có thể nói là tinh anh trong tinh anh, đều muốn trở ra bản lĩnh, dĩ nhiên, trừ Môi Cầu— hắt lại rúc vào cuối cùng. Lần này Tuyết Cầu cũng mặc kệ hắt, nước biến rượu chuyện đơn giản như vậy không thể nhường người ta giành trước, y dựa vào thân thủ nhanh nhẹn của mình cướp được vị trí thứ ba.

Người đầu tiên ra sân biến thành rượu vàng, người thứ hai biến thành rượu trắng, thành phẩm cũng không tệ, thuộc loại rượu ngon thượng thừa. Tiếp liền đến phiên Tuyết Cầu, chỉ thấy y xoa xoa tay, chuẩn bị đầy đủ, đi lên vẫn không quên đưa lên cho Thẩm Phán quan một cái mỉm cười ngọt ngào.

Nhưng một làm phép, mọi người chỉ thấy nước biến vàng, không có mùi rượu bay ra, lại nghe đến một mùi nước tiểu. Oai Bọt lão vội nắm chặt mũi lui về phía sau, trong miệng kêu la: “Người biến cái gì thối như vậy?”

“A?” Tuyết Cầu cũng phát hiện có cái gì không đúng, bắt đầu vội, “Có thể là nghĩ sai rồi, làm lại một lần, làm lại một lần!”

Đáng tiếc làm lại một lần kết quả biến ra một thùng còn thối hơn, còn dẫn tới mấy con ruồi cho hợp cảnh. Tuyết Cầu vẫn chưa hiểu rõ vấn đề ở đâu liền bị Oai Bọt lão một cước đá ra, đem thứ nước không rõ trong thùng biến trở về thành nước sạch, nhất thời trong không khí mùi thối phiêu tán dần, nhưng Oai Bọt lão còn ngại không đủ, lấy hương hoa xức xức khắp nơi.

“Ồ Ta cũng không biết là sai ở đâu. . . . Tại sao có thể như vậy?”

Tuyết Cầu trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người buồn bực đi trở về bên người Môi Cầu cầu nhau, y rất hối hận mình sao ra sân sớm như vậy. Môi Cầu cười híp mắt an ủi: “Đây là bình thường, pháp thuật cũng thỉnh thoảng có lúc không nhạy.”

“Tại sao sớm không mất linh trể không mất linh, hết lần này tới lần khác ngay lúc này không nhạy? Ta thật là xui xẻo.”

“Được rồi, được rồi,” Môi Cầu vỗ vỗ bả vai Tuyết Cầu, “Dù sao không chỉ có một đề, lần sau biểu hiện thật tốt một chút.”

Cũng chỉ có thể như vậy, Tuyết Cầu nhìn mọi người biến ra một thùng rượu ngon, ghen tỵ bấu môi.

Mà Môi Cầu không biết có phải hay không là lấy nắm mốc từ Tuyết Cầu, biến tối biến lui đều là một thùng nước đục ngầu. Hắt kết quả nhún vai một cái, nói với Tuyết Cầu: “Thấy không? Pháp thuật có lúc mất linh như vậy.”

Oai Bọt lão nhìn biểu hiện của mọi người, tuyên bố đề thứ nhất kết thúc. Tiếp theo hắt biến ra một con gà trống, yêu cầu mọi người biến nó thành Phượng Hoàng.

Gà trống biến phượng hoàng, cái này cũng dễ! Tuyết Cầu vừa nghe đến cái này liền quên biểu hiện mất mặt mới rồi, lần nữa vứt bỏ Môi Cầu xông lên trước cắm vào vị trí thứ ba trong đội ngũ!

Nhìn người đầu tiên đem gà trống biến thành Khổng Tước, Tuyết Cầu khịt mũi khinh bỉ, nhìn người thứ hai đem gà trống biến thành gà lôi, Tuyết Cầu càng thêm lên tiếng cười nhạo. Y vốn không nghĩ tới đến phiên mình gà chim gì đều biến không ra, ngược lại đem một thân lông rục rờ của gà trống biến mất! Mọi người nhìn gà trống thân thể trần truồng trên đầu mang hồng mào gà chói mắt đi tới đi lui, nhất thời cười phá lên.

Oai Bọt lão lắc đầu một cái, bất đắc dĩ hỏi y: “Người đến nơi này tới là muốn gây sự hay là muốn chọc cười?”

“Không, không phải vậy, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì . . . Ta, ta.”

Chúng yêu tinh xếp hàng phía sau bắt đầu ồn ào lên, “Người cút xuống đi!”

“Mất mặt!”

“Đừng lãng phí thời gian!”

Tuyết Cầu cúi đầu đỏ mặt, lại một lần nữa buồn bực trở lại bên người Môi Cầu.”Lần này ta xong rồi. . . . Không có hy vọng.”

“Không có hi vọng thì đi đi, ta cũng mệt ,muốn về nhà ngủ.” Môi Cầu lười biếng ngáp một cái.

Tuyết Cầu thật không hiểu Môi Cầu tâm tính cao nhân này,cũng đến bước này , tại sao có thể nói trở về là trở về ? Y cũng không bỏ.”Không có hi vọng ta cũng muốn chống đến cuối cùng, ta muốn thấy kết quả cuối cùng mới chết tâm.”

“Được rồi, ta cùng người đi đến cuối .”

Đang nói, đến phiên Môi Cầu ra sân. Hắn liếc con gà trống, tiện tay chỉ một cái, trong nháy mắt gà trống biến thành gà mái béo phệ, ‘cục tác’ kêu. Lần này lại đưa tới trận cười nhạo.

Tuyết Cầu không hiểu,ngay cả Hằng Nga cũng có thể biến ra,làm sao có thể sẽ đem Phượng Hoàng biến thành gà mái ? Y tiến lên hỏi: “Người thế nào biến ra gà mái?”

“Gà mái thì thế nào? Biến vậy so với trần trường còn tốt hơn.”

Oai Bội Tử lại lắc đầu, đưa đến đạo cụ cuối cùng– một tảng đá.Hắn sờ sờ tảng đá lớn cao cỡ nửa người nói: “Cuối cùng, xin đem tảng đá kia biến thành một con vật sống sờ sờ. Động vật gì cũng được.”

Đề cuối cùng này không thể nghi ngờ là khó khăn nhất, đề thứ nhất là biến vô sinh linh thể , đề thứ hai là biến sinh linh thể , đề thứ ba này chính là vô sinh linh thể biến sinh linh thể , Tuyết Cầu không quá am hiểu cái này, nhưng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt . Nhìn mọi người một chút, hầu tinh biến hầu, ngư quái biến ngư, Tuyết Cầu nghĩ mình là hồ ly tinh, vậy thì biến hồ ly, nói thế nào thì đó cũng là động vật quen thuộc nhất.

Y xoay người hỏi Môi Cầu phía sau — lần này y đã có kinh nghiệm, không bao giờ vứt bỏ người ta nữa.” Người biến cái gì ?”

“Không rõ lắm, nhưng ta thật muốn biến ra con gián,châu chấu gì đó”

Người này thật là kỳ quái. Tuyết Cầu “Ồ” một tiếng, cũng không đáp lời nữa.

Cuối cùng y ra sân, đọc chú ngữ, làm pháp, nhưng tảng đá lớn kia vẫn không nhúc nhích. Mới vừa rồi con kia còn có thể rụng lông, ít nhất thấy có biến hóa, hiện tại tảng đá kia.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tuyết Cầu nổi giận, dù sao cũng chỉ có Môi Cầu đứng sau y, y tại chỗ không đi, hùng hùng hổ hổ, nhiều lần làm phép, hai tay múa loạn, đột nhiên tảng đá công kênh theo tay y chỉ bay lên trời, “Bộp” nện ở chỗ Thẩm Phán. . . .

Toàn trường đều choáng váng, choáng váng nhất là Tuyết Cầu. Y chớp chớp mắt nhìn tảng đá kia từ từ vỡ vụn, phía dưới Hồng Tị Tử và Sơn Dương Hồ Tử chỉ vào đá vụn, đầu đội cục u bò ra ngoài.

“Ta, ta không phải cố ý.” Tuyết Cầu hai chân như nhũn ra, thanh âm áy náy phát run, thật ra thì rất rõ ,hiện tại nói xin lỗi có ích lợi gì.

Sơn Dương Hồ Tử giận đến nổi râu mép co rút, hắn nhìn chăm chăm Tuyết Cầu,trong ánh mắt bắn ra hàn ý lạnh lẽo.Nhưng hắn không có găm thét, kiên trì rất có phong độ ngồi xuống, tay mời, ý bảo Oai Bội Tử tiếp tục.

Oai Bội Tử lau mồ hôi, lại lần nữa lấy ra một tảng đá lớn cho người dự thi cuối cùng – Môi Cầu.

Môi Cầu cười ha ha chạy lên sân, một tay vuốt tảng đá, trong miệng a a đọc một chuỗi chú ngữ, mới bắt đầu không thấy biến hóa gì lớn,từ từ, mọi người nghe được giống như có tiếng ong mật “Ong ong”, xoa mắt thấy rõ ràng, tảng đá này nghiêm nhiên đã là một binh đoàn ong bắp cày!Hơn nữa đang lần lượt tăng thêm.

“Đủ rồi đủ rồi! Mau biến trở về đi!” Oai Bội Tử nhìn trò này mà có chút rợn cả tóc gáy, sợ hãi lui về phía sau.

Môi Cầu thử mấy cái, càng thử vẻ mặt lại càng khấn trương, cuối cùng rốt cục gấp quá hô to: “Hồng bát! Ta biến trở về không được!”

“Đần!” Oai Bột Tử lập tức dùng hỏa công, muốn đốt cháy ong bắp cày này, nhưng ong bắp cày tựa hồ không sợ lửa, ngược lại bị lửa khiêu khích hung ác bay tới chỗ mọi người, nhất thời trên đỉnh Thái Sơn đầy tiếng kêu loạn. Mọi người ngoài mặt đều ở đây gan dạ đấu với ong bắp cày, nhưng thực ra mỗi người đều là nhân cơ hội này triển lộ tuyệt chiêu của mình, hi vọng có thể ở trước mặt chủ thẩm biểu diễn một phen. Chốc lát phía đông một tiếng nổ tung, phía tây một tiếng sấm vang, bổ ầm ầm, so với đánh giặc còn náo nhiệt hơn.

Nhìn lại người gây ra họa, che đầu che chân, gì cũng không đi vào, còn kéo Tuyết Cầu núp ở phía sau tảng đá xem náo nhiệt.

Sơn Dương Hồ Tử bị ong bắp cày chọc giận, hỏa công nước đánh đều không được, bây giờ dây dưa cũng không làm gì được những thứ côn trùng đáng chết này, bất đắc dĩ lớn tiếng tuyên bố: “Người được chọn cuối cùng cần ngày giờ quyết định, hôm nay tới đây thôi, mọi người trở về chờ đợi thông báo là được.” Nói xong cũng lách người. Hồng Tị Tử và Oai Bột Tử cũng lập tức phi thiên theo hắn.

Mọi người xem tình huống như thế, cũng liền ríu rít trốn xuống núi. Đỉnh núi rất nhanh lại biến trở về yên tĩnh vốn có.

Tuyết Cầu và Môi Cầu ở trong đám người cũng lao xuống Thái Sơn, trên đường, hai người bọn họ tách ra. Tuyết Cầu cho dù gọi Môi Cầu, cũng không nghe được câu trả lời của hắn.

Còn chưa kịp biết hắn là nhân sĩ phương nào Cứ như vậy mất liên lạc với hắn. Chuyển đi Thái Sơn lần này thật là phí công vô hoạch.

6. Chương 6

Tuyết Cầu tâm tình như rơi xuống thung lũng chậm rì rì trở về Tế Tuyết Sơn vào sáng sớm, thấy gian nhà dưới chân núi, y mới nhớ tới còn có một A Lạc nằm ở trên giường!

Vội vội vàng vàng xông tới, lại nhìn thấy A Lạc đang trước nhà múa ngũ cầm quyền, hắn vừa thấy Tuyết Cầu, lập tức nụ cười tràn đầy, “Cầu Cầu, người đã về rồi?”

“Về . . . về rồi.”

Đây là A Lạc sao? Ngày hôm trước không phải còn bệnh thoi thóp, yếu ớt trước giường sau giường hầu hạ, một bộ sắp chết sao, thế nào hôm nay liền tinh thần phấn chấn, chào hỏi cũng trung khí mười phần? Chẳng lẽ A Lạc trước mắt đây là hồn ma? Tuyết Cầu chợt cảm thấy không ổn. . . . y mặt âm trầm bước nhanh vào nhà, trên giường quả nhiên độn một khối, xong rồi, xong rồi. . . . lần này xong rồi.

Tuyết Cầu cực kỳ hối hận, che hai mắt của mình, không dám nhìn hết thấy trước mắt. Sớm biết đi Thái Sơn là loại kết quả này, còn không bằng ở lại chỗ này chiếu cố A Lạc. . . . Nói thế nào đều là một sinh mạng sống sờ sờ mà.

“A Lạc, ta thật xin lỗi người. Ta sẽ hảo hảo an táng người, cho người văn phòng tứ bảo tốt nhất chôn theo. . . .” Nói xong chuẩn bị tâm tư cầm lên xẻng nhỏ mai táng thi thể, Tuyết Cầu thầm đếm “Một, hai, ba”, chợt vén chăn lên, kết quả đây chẳng qua là một đồng quần áo dơ.” í?”

” Í cái gì mà í?” A Lạc từ sau lưng Tuyết Cầu nhô ra, đem đầu nặng nề đặt lên bả vai y.

Thật nặng nhất định chưa chết. “Bệnh của người thế nào tốt rồi?”

“Ồ, nói đến cái này, ta cũng cảm thấy rất thần kỳ, có phải khoai lang của người có công hiệu tiên dược? Ta mới ăn hai củ đã cảm thấy thần thanh khí sảng, ngay cả chân đều hết sưng! Người xem người xem!” A Lạc vừa nói, hưng phấn cời vớ cho Tuyết Cầu nhìn.

Khoai lang? ! Tuyết Cầu cầm mấy củ khoai lang bên gối đầu còn dư lại cẩn thận nắm lấy, cái này không phải là khoai lang của A Lạc sao? Có thần kỳ như vậy?

Tuyết Cầu cầm lên xẻng nhỏ chạy đến trong viện, bào ba, bốn khoai lang sau đó bắt được một con Địa Tinh ở trong đất lim dim, y thô bạo bóp tỉnh nó, húc đầu liền hỏi: “Ê, khoai lang chỗ này có được hiệu sao?”

Địa Tinh đáng thương một bộ ngũ mê man mới vừa tỉnh, không biết rõ trạng huống, “Không. Không rõ lắm, dường như trước kia vị đại tiên ở chỗ này làm vườn tiên thảo.”

“Vườn tiên thảo? ! Không trách được !” Tuyết Cầu nhất thời hai mắt sáng lên, nước miếng chảy ròng. A Lạc ăn mấy củ khoai lang bệnh trở nên tốt, nói không chừng mình ăn liền. Tuyết Cầu lau nước miếng, tiện tay đem Địa Tinh ném đi, bắt đầu quy mô đào đất!

A Lạc đi tới bên cạnh y hỏi: “Này, Tuyết Cầu, ngươi làm sao vậy? Hiện tại không cần xới đất.”

“Ngươi đừng quản ta!” Tuyết Cầu hăng hái, trong hai mắt chỉ có hình dáng khoai lang .

Tuyết Cầu chuyên tâm như vậy, A Lạc cũng không quấy rầy, từ từ lui về phía sau, liếc Địa Tinh bị Tuyết Cầu ném trong bụi cây liễu mạng giầy dựa, len lén đi qua, đem nó thả lại trên đất. Dùng thanh âm vô cùng vô cùng nhỏ nói: “Thật ngại, lại hại ngươi bị ném nữa rồi.”

“Không sao , chút lòng thành .” Dứt lời, Địa Tinh liền nói lỏng gân cốt, chui vào trong đất biến mất.

Tuyết Cầu bên này, tốn một thời gian uống cạn chun trà, đem khoai lang trong đất toàn bộ đào ra . Sau đó vui vẻ vác cái sọt của A Lạc, đem chúng tới bên đầm nước, rửa một ăn một, lại rửa một ăn một, chưa từng có thứ gì khiến y ăn cẩn thận như vậy, nghiêm như vậy . Đáng tiếc dạ dày dung lượng có hạn, gặm mười mấy củ liền đầy, nhưng Tuyết Cầu cố chấp coi dạ dày mình như túi càn khôn, không ngừng ăn ăn!

Khi cái sọt khoai lang thấy đầy, y ngửa cái bụng tròn hướng lên trời, nhìn chằm chằm trời xanh mây trắng cũng không nhúc nhích nữa.

Tuyết Cầu ngây thơ vẫn chậm rãi suy tư: tại sao còn chưa có cảm giác người nhẹ như yến nhĩ? Khi nào mới có thể thấy hiệu quả?

Mặt trời lặn sau đỉnh núi, A Lạc theo thường lệ ngâm nga sơn ca đến đầm nước mức nước, kinh ngạc khi thấy Tuyết Cầu ban ngày đào toàn bộ khoai lang sau đó mất tích thế nhưng nằm ở nơi này, hơn nữa vẻ mặt ngốc trệ, không nhúc nhích.

“Cầu Cầu, ngươi làm sao vậy?”

“A Lạc. Ta không nhúc nhích được Giúp ta một chút.”

A Lạc ‘xì’ bật cười , trên đời này tại sao có hồ ly tinh ngốc như vậy? Vừa định đi tới, đột nhiên giữa hắc và Tuyết Cầu xuất hiện một đoàn lửa, tiếp đó một nửa thân ảnh Hồ Hữu lập tức hiện ra.

Thì ra Hồ hữu thông qua ngọn lửa tìm Tuyết Cầu, hắc vừa nhìn thấy Tuyết Cầu bộ dạng ngốc nghếch này, lại thấy mấy củ khoai lang tán loạn chung quanh, lập tức hỏi: “Tuyết Cầu, ngươi làm sao đây? Thế nào thành như vậy?”

“Ta gặm khoai lang, muốn nhanh một chút thành tiên.”

Hồ Hữu nghe không hiểu, A Lạc liền bổ sung: “Hắc coi khoai lang là tiên dược, gặm chừng một cái sọt.”

“Ngươi muốn thành tiên tới diên rồi hả?” Hồ Hữu không cách nào hiểu, “Coi như là nhân sâm cũng không thể gặm như vậy!”

Tuyết Cầu nằm ở bên kia lằm bằm: “Ngươi không hiểu.”

“Hảo hảo hảo, ta không hiểu. Ta là tới hỏi ngươi chính thí ở Thiên giới lần này thế nào? Trúng tuyển không?”

Hồ Hữu vừa nói đã nói đến vết thương người ta, Tuyết Cầu trên mặt ngốc trệ xuất hiện vẻ mặt buồn bã : “Đoán chừng không có hy vọng.”

Ai ngờ Hồ Hữu không có nửa điểm an ủi, ngược lại rất đắc ý cười lên.”Ha ha ha, ta cũng biết! Nếu ngươi được chọn, mặt trời liền mọc phía Tây rồi!”

“Người. Người.” Tuyết Cầu chết, nếu không phải mình không nhúc nhích được, y nhất định nhào qua cắn rớt lỗ tai hần !” Người cố ý tới kích thích ta sao?”

“Không, ta chỉ là tới xác nhận , ta và đám đạo hữu Côn Lôn hữu đánh cuộc kết quả người đi chinh thỉ, quả nhiên là ta thắng! Tạm biệt nha.” Hồ Hữu nói xong cũng biến mất, đi vội vã giống như trận gió.

Tuyết Cầu vốn khổ sở trong lòng, Hồ Hữu không có lương tâm vậy mà kích thích mình như vậy , vậy mà xưng là ‘hảo hữu’! So với A Lạc tính tình ôn hòa, thuần phác thiện lương, còn thích hợp làm bằng hữu hơn.

Tuyết Cầu vừa nghĩ tới cùng A Lạc phát triển quan hệ tình bằng hữu, y liền đi đi lên cười hì hì nói: “Cầu Cầu, người không trúng tuyển? Thật là quá tuyệt vời! Như vậy người có thể đem chinh thỉ ở Thiên giới thuật lại một lần, ta cũng có thể ghi chép ghi chép. Ha ha ha ha.”

Ô ô ô. Người và yêu không có gì khác nhau, không có lòng dạ tốt mà !

A Lạc nhìn Tuyết Cầu bĩu môi cái kinh đáng vẽ quá mức khả ái , đưa tay hung hăng ngắt hai má y, Tuyết Cầu không cách nào nhúc nhích, chỉ đành phải để cho người khi dễ. Tiếp đó, A Lạc ‘hì hục hì hục’ đem Tuyết Cầu bỏ vào cái sọt , mức nước xong liền công y về nhà. Buổi tối còn ôm y ngủ.

Ăn nhiều khoai lang như vậy chẳng những không có hiệu quả thần kỳ gì, ngược lại dẫn đến kết quả nào đó không tốt lắm — dễ dàng đánh rắm, A Lạc người ta đem Tuyết Cầu đặt cùng trong chăn, Tuyết Cầu cũng không có ý đem người ta xông tỉnh, chờ thức ăn trong dạ dày tiêu hóa hết , tay chân có thể hoạt động, y liền lén lén lút lút bò ra ngoài.

Đêm khuya có chút lạnh, nhìn trăng non ngoài cửa sổ tịch mịch, Tuyết Cầu nhớ lại khoảng thời gian mình còn tám bé mình tại sao thành tinh cũng không rõ lắm, dù sao từ lúc có ý thức tới nay chỉ biết mình gọi “Tuyết Cầu”, một thân một mình, không ai thương, không ai yêu, nhìn ta đều là gia tộc đồng loại quần tam tụ ngũ cùng nhau tu luyện, cùng nhau xuất hành, ngay cả đánh nhau đều là đồng thời xuất động, nhưng chỉ có mình vĩnh viễn là một mình, bị khi dễ cũng chỉ có thể tự mình ôm đầu chạy thực mạng khắp nơi, bị thương cũng chỉ có thể dùng lưỡi liếm liếm. Ước chừng năm trăm năm trước biết Hồ Hữu, coi như là có người bằng hữu, nhưng Hồ Hữu thích sống một mình, thỉnh thoảng mới đụng một lần .Hơn nữa bây giờ nhìn lại bằng hữu này cũng không thuộc dạng động, biết hần càng lâu lại càng nhìn thấu bản chất của hần!

Ngẫm lại mình, luôn luôn ôm lý tưởng vĩ đại khổ hạnh tu luyện, thỏa mãn cho là có thể lên trời làm thần tiên tiêu dao vô ưu vô lự, kết quả lại là vô tận nhân ý như thế Nhiều năm khổ cực như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Thật chẳng lẽ giống như lời Hồ Hữu,mình quá dần, không thích hợp làm thần tiên?

Nghĩ đi nghĩ lại, lòng tin cùng hi vọng của Tuyết Cầu dần dần biến mất, trong lòng càng ngày càng khó chịu

Hôm sau tỉnh lại, A Lạc phát hiện Tuyết Cầu hôm qua ôm trong ngực không thấy, suy nghĩ một chút đại khái là nửa đêm trong trở về đỉnh núi, cũng liền không tìm kiếm nữa.Ăn điểm tâm xong,hần ôm lấy một đồng quần áo dơ ném vào trong bồn, cầm lên một cái hộp tạo giác, lấy một miếng giặt quần áo, bắt đầu ở trong sân giặt quần áo. Chà chà chà chà, nắm đến một khối nóng hằm hập, phải đồng quần áo, A Lạc kinh ngạc phát hiện hồ ly Tuyết Cầu hai mắt tròn to, miệng phun bọt.

“Cầu Cầu, người tại sao lại ở chỗ này?” Chẳng lẽ là tối hôm qua y chui vào đồng quần áo? A Lạc dùng sức quơ quơ Tuyết Cầu, nhưng Tuyết Cầu,g giống như trống rỗng, phản ứng gì cũng không có.

A Lạc lập tức xốc lên chân sau của nó, đem nước giặt quần áo trong dạ dày nó đổ ra ngoài, lần nữa nhét vào trong thùng nước sạch, xách ra ngoài lau khô, cuối cùng đem cái móng nó hướng lên trời ở trên cổ phơi nắng.

Nhìn tiểu hồ ly không có vẻ tức giận chút nào , A Lạc có chút đau lòng.”Cầu Cầu à, người thế nào lại biến trở về dạng hồ ly rồi?”

Tuyết Cầu không có phản ứng.

“Cầu Cầu, người tối hôm qua sao lại chui vào đồng đồ?”

Tuyết Cầu vẫn không có phản ứng.

“Ai, yêu quái cũng có quyền thương tâm . Không quấy rầy người, người phơi cho tốt.” A Lạc trù mền sờ sờ nó, tiếp tục giặt quần áo.

Tuyết Cầu từ ngày đó , không ăn không uống, không việc gì liền rơi nước mắt, hấp hấp nước mũi. Ý chí mơ màng luôn tùy ý nằm, cũng không trở về hình người nữa.

A Lạc sờ sờ nó, xoa nó, hôn nó, nó cũng không có phản ứng, giống như mất hồn . Yêu quái có lẽ ý chí mơ màng thì sẽ biến trở về nguyên hình —

A Lạc nghĩ như vậy. Vì vậy hắn nghĩ biện pháp khuyên bảo tiểu hồ ly đang mất mác này.

“Cầu Cầu, không phải chỉ là không được chọn thôi sao, không đến nỗi như vậy đi.”

“ ”

“Cầu Cầu, lần này không được chọn, còn có lần sau mà! Người xem ta, tham gia khoa thi nhiều lần như vậy , mỗi lần đều là đứng nhất từ dưới lên! So với người còn thảm hơn !”

“ ”

“Cầu Cầu, cùng ta nói chuyện có được hay không? Ta rất tịch mịch.”

Nhưng, cho dù A Lạc nói gì, Tuyết Cầu vẫn không để ý, cả ngày đều híp mắt ngăn người đau buồn.

A Lạc không còn cách, đem Tuyết Cầu nhét vào trong y phục, mang nó theo ngắm phong cảnh, bỏ đến trên cây mọc tổ chim, xuống sông tìm cá, còn mang theo nó tới thành trấn gần đấy dạo hội chùa, xem tuồng, lúc xem kịch A Lạc còn thuận tay trộm một con chó cái của tên phú gia cho Tuyết Cầu vui vẻ, nhưng Tuyết Cầu vừa thấy chó liền bị dọa cho sợ đến phát run, khóc lóc chui vào trong áo A Lạc. A Lạc thế mới biết hồ ly là sợ chó , vội vàng đem con chó cái này trả lại cho người ta. Thiên kim phú gia này vừa thấy vị thanh niên tuấn mỹ này tìm về sủng vật, lập tức tạ ơn A Lạc một trăm lượng bạc, còn có ý chọn A Lạc vi tế, dọa A Lạc sợ hãi liền lẩn một vòng về Tể Tuyết Sơn.

Nhìn A Lạc chật vật như vậy, Tuyết Cầu rốt cục hỏi một câu :”Người không phải vẫn muốn cưới vợ sao?”

A Lạc vừa nghe Tuyết Cầu mở miệng, lập tức vui vẻ sờ sờ nó,”Người không thấy tiểu thư kia mặt đen như mè trên bánh nướng sao, ta làm gì dám muốn?Coi như ta không vì mình suy nghĩ ,cũng phải vì đời sau suy tính .Ta nhưng vẫn theo nguyên tắc tôn chỉ không phải thiếu nữ đẹp không cưới.”

A Lạc vừa nói, vừa quan sát Tuyết Cầu, rất đáng tiếc Tuyết Cầu cũng không lên tiếng nữa.Xem ra cố gắng nhiều như vậy vẫn chưa đủ.

Lần này trở về , A Lạc bận rộn mấy ngày, Tuyết Cầu cũng không muốn biết hắn bận rộn cái gì, chẳng qua là sau một ngày, A Lạc lại lôi nó ra cửa.

Lần này không có đi xa nhà, chẳng qua là để đỉnh núi Tể Tuyết Sơn mà thôi. Ở cửa sơn động Tuyết Cầu có một thứ: một cái xe trượt tuyết,phía trước còn cắm hai cái chong chóng màu sắc rực rỡ , ở trong gió nhẹ trên đỉnh núi chậm rãi quay.

Thì ra là mấy ngày nay, A Lạc lại làm thợ mộc.

Hôm nay A Lạc thoát nhìn rất hưng phấn, hắn ngồi lên xe trượt tuyết, chỉ vào phong cảnh trống trải trước mắt , đối với Tuyết Cầu trong y phục nói:”Cầu Cầu, chúng ta ở Tể Tuyết Sơn, đỉnh núi mệnh mệnh bát ngát tuyết trắng, mang theo cây cối xanh ngát, hồng mai thụ thảo, mây trắng như ngọc, ráng màu như gấm,hơn hẳn bông lai tiên cảnh,mà dưới chân núi tựa như mùa xuân vĩnh hằng không thay đổi, chim hót véo von,suối trong chảy dài, khắp nơi đều có bụi bụi cây trái, nơi nơi hoa cỏ,ta cảm thấy nơi này mới là tiên cảnh đẹp nhất,người không cảm thấy sao?”

Tuyết Cầu nhô đầu, hai mắt chớp chớp.

“Cầu Cầu, thần tiên có thần tiên vui vẻ, cũng có thần tiên phiền não. Bất kể ở nơi nào, chỉ cần không buồn không lo, khoái khoái lác lác sống, chính là hạnh phúc lớn nhất. Phần này hạnh phúc, ta nghĩ dù là Như Lai phật tổ cũng không định được hưởng. Tới, chúng ta cùng nhau ngồi trượt tuyết, từ trên nhìn xuống thật kỳ nhà xinh đẹp của chúng ta ,không làm thần tiên, chúng ta cũng có thể vui vẻ tiêu dao!”

Vừa nói, A Lạc dùng sức trợn mắt đá, xe trượt liền bắt đầu trượt xuống. Tuyết Cầu mắt nhìn chăm chăm, nhìn cảnh vật bên cạnh lui về phía sau càng lúc càng nhanh, chong chóng trên xe trượt càng lúc quay càng nhanh, phát ra tiếng ‘rắc rắc’.

A Lạc “ha ha” cười, chong chóng ‘rắc rắc’ kêu to, xe trượt hết tốc lực đi về phía trước, nhanh chóng vọt vào mây trắng cảm giác thật tựa như bay trên trời. Cảm giác hảo hứng phần. . . .” “Thình thịch” một cái, Tuyết Cầu biến trở về hình người, tóc thật dài đột nhiên đánh vào trên mặt A Lạc, làm hại hấn mất đi trọng tâm quay qua một bên, cả người cắm vào trong đồng tuyết.

“Cầu Cầu, Cầu Cầu, người không sao chứ?” A Lạc bò dậy đem Tuyết Cầu trong đồng tuyết rút ra, Tuyết Cầu ngốc nức ních lắc đầu một cái, bày tỏ không có sao, còn đưa tay vuốt tuyết trên tóc A Lạc, cái này làm A Lạc ngoài ý muốn .

“Cầu Cầu, người trước kia trượt tuyết chưa?”

Tuyết Cầu lắc đầu một cái.

“Thích không?”

“Ừ!” Tuyết Cầu dùng sức gật đầu một cái.

“Vậy chúng ta lên đỉnh núi làm lại.”

“Được.” Tuyết Cầu cười, vui vẻ cùng A Lạc kéo xe trượt trở về đỉnh núi.

“Chuẩn bị xong chưa?” A Lạc một tay vòng thắt lưng Tuyết Cầu, chuẩn bị lên đường.

“Chờ một chút.” Tuyết Cầu tiện tay bứt cỏ, cài lên đầu.” “Lần này tốt lắm.”

“Được, lên đường !” A Lạc dùng sức đá, xe trượt lần nữa lên đường, chong chóng lần nữa vui thích xoay tròn.

Gió ở bên tai xẹt qua, Tuyết Cầu nhìn cảnh sắc trước mắt, nụ cười càng ngày càng rực rỡ, A Lạc ngồi ở phía sau tự nhiên càng ngày càng yên tâm. Tuyết trắng dần dần biến thành bụi cỏ xanh biếc, A Lạc không chút do dự chạy tới, ở trên thảo cỏ thật dày tiếp tục bay lượn.

“Ở trên cỏ cũng có thể ?”

“Đó là đương nhiên ! Ha ha.”

“Ha ha.”

Tiếng cười của hai người từ trên đỉnh núi tràn xuống chân núi, chờ xe trượt ngừng lại, Tuyết Cầu gấp rút đòi thêm lần nữa, A Lạc nhìn Tuyết Cầu thô bạo đã trở lại, liền bắt đầu ăn vạ.

“Cầu Cầu, mấy ngày nay ta mang theo người chơi khắp nơi, mệt chết đi được, ta đi không nổi, bằng không người kéo xe trượt lên đi.”

“Được rồi, ” Tuyết Cầu rất sáng khoái, “Người ngồi lên, ta kéo người .”

Vì vậy A Lạc liền thông thả ngồi ở trên xe trượt, nhìn Tuyết Cầu một mạch vọt nhanh, kéo cái xe trượt cũng vui vẻ như vậy, không khỏi cảm thán: “Hò trượt tuyết rất hay à”

Tuyết Cầu nghe A Lạc nói thầm một câu, nhưng không nghe rõ, quay đầu liền hỏi: “Người nói cái gì?”

“Không có, không có gì. Ha ha”

“Ta nghe người nói ta ‘hay’ !”

“Không có, chẳng qua là.” A Lạc đột nhiên ngẩng đầu, vừa nhìn phía trước, thất hồn kêu to: “Cầu, nhìn đường!”

“Phanh –!” Không còn kịp rồi, Tuyết Cầu đầu đụng vào một gốc cây thông, cây run run lên, tuyết trên cành cây dày giống như chăn bông tuyết đồng loạt nện xuống, đem hai người bọn họ chôn cứng

A Lạc giùng giàng từ trong đồng tuyết bò ra ngoài, thấy xe trượt đụng hư, thở dài.” Ai. Cầu Cầu.”

Tuyết Cầu từ bên cạnh bò ra ngoài, bấu môi xin lỗi .”Thật xin lỗi”

“Không có sao, không có sao, ” A Lạc vuốt đầu Tuyết Cầu, “Ta đi đem nó sửa một tí, lập tức có thể chơi nữa !”

“Hắc hắc hắc.” Tuyết Cầu lập tức cười khúc khích.

Thấy Tuyết Cầu lại hoạt bát như vậy , A Lạc dĩ nhiên so với ai khác đều cao hứng hơn, nắm tay Tuyết Cầu, kéo xe trượt hự cùng nhau về.

Người này rất thiện lương, trong lòng không xấu. Tuyết Cầu bắt tri bắt giác bắt đầu thân thiết hẳn, bắt đầu tín nhiệm hẳn. Cái loại xấu tính động một chút là tức giận phát điên kia ở trước mặt hẳn bắt tri bắt giác biến mất, giống như dã thú bị thuần hóa, lẳng lặng đi bên cạnh chủ nhân.

Hôm sau, Tuyết Cầu từ trong chăn ấm áp dễ chịu bò ra ngoài, liền thấy A Lạc ở trong sân sửa xe trượt, ánh mắt giao nhau, liền nhìn nhau cười một tiếng.

“Cầu Cầu, người đã dậy rồi?”

“Ừ.” Tuyết Cầu từ từ dính đến bên người A Lạc, đứng nhìn hẳn sửa chữa một lúc lâu, mới thật không biết thẹn mở miệng nói: “A Lạc, người có thể dạy ta biết chữ không?”

“Biết chữ?” A Lạc ngừng lại.

Tuyết Cầu nghiêm túc gật đầu một cái, “Lần này chinh thí thiên giới có thi viết văn chương, nhưng ta không biết chữ. . . . Ta muốn bây giờ học, lần sau có thể tự mình ứng phó.”

“Người còn chưa hết hi vọng ?”

“Làm sao chết tâm? Người không phải cũng thi nhiều lần sao!”

“Đúng vậy, mỗi lần kết quả cũng một dạng, thi rớt ! Một minh chứng của ví dụ đặt ở trước mắt người, không phải là muốn người học tập tinh thần bất khuất của ta, mà là muốn người lấy làm gương,sớm thấy kết quả thì đừng lãng phí tinh lực cùng thời gian, không biết chữ không phải không tốt”

“Người nói cái gì ? ! Không biết chữ rất thảm!” Tuyết Cầu có chút mất hứng, thật không biết A Lạc khó chịu cái gì,”Người không dạy thì thôi! Ta tới Hỏa Vân sơn để Hồ Hữu dạy ta. ”

“Dạy, ta không nói ta không dạy.” A Lạc để búa xuống,vỗ vỗ tay áo đứng lên, rất bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Tuyết Cầu vui vẻ, như làm nũng ôm lấy A Lạc,”Hắc hắc, biết người là người tốt.”

Để biết chữ, dĩ nhiên trước tiên phải dạy cầm bút. Một buổi sáng dạy cách cầm, A Lạc mắng mười mấy lần “Cầu ngốc”. Đại khái là móng vuốt hồ ly vốn không phải là vì cầm bút mà sinh , Tuyết Cầu cầm thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, cuối cùng A Lạc đầu hàng, cho phép y cầm bút lông như cầm đũa,có thể viết là được.

“Đầu nâng lên, thẳng lưng.” A Lạc lấy nhánh cây làm thước, giống như ra dáng làm một người giám sát học sinh luyện chữ.

Tuyết Cầu thẳng thắt lưng, nhìn chữ ‘đại’ mình viết mười lần ,nhìn lại chữ mẫu A Lạc viết,bất mãn bấu môi

“Biết chữ mình xấu?”

“Xấu thì xấu, nhưng ta đã biết chữ ‘đại’ rồi, ta muốn luyện kế tiếp.” Tuyết Cầu chỉ vào hai chữ mẫu khác hỏi, “Hai chữ kế này dấu nhiều quá, là cái gì?”

“Là ‘ ngu ‘ và ‘ngốc’, hôm nay người luyện ba chữ này đi!”

Lần này coi như Tuyết Cầu có ngu đi nữa cũng biết A Lạc là có ý gì, quăng bút, hung hăng hỏi: “A Lạc, người đây là ý gì? Mắng ta đại ngu ngốc sao? !”

” ‘Đại ngu ngốc ’ cũng là chữ , tỉnh lại sớm một chút người ta viết người như vậy cũng không biết.”

“Người đừng cho là ta hàng năm cư ngụ ở Tế Tuyết sơn ta không biết quen loài người, tiểu hài tử đều học ‘Tam tự kinh’, oang oang đọc thuộc lòng, dễ dàng nhớ. Người dạy ta cái này có ích lợi gì!”

“Thì ra người thích ‘Tam tự kinh’, nói sớm chứ ! Ta sẽ làm theo yêu cầu cho người một quyển.” A Lạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bật thốt lên, “Như vậy, hai ngày đầu ta trước hết học ‘đại ngu ngốc, là Tuyết Cầu, không làm việc, lười như trùng, sợ tiểu cầu, sợ Hắc Hùng, không biết chữ, phô anh hùng;’ người xem thế nào?”

” A Lạc chết tiệt !Ta đánh chết người!” Tuyết Cầu cầm bút lông dính đầy mực nước, “Bẹp” cái quăng tới A Lạc, A Lạc tránh không kịp, vết mực đen lập tức dấy lên áo.

Hắn cười mắng: “Đâu ra con hồ ngang ngược, đối với lời bản phu tử đây vô lý như thế!”

“Chính là nhà người !” Tuyết Cầu cầm bút lông, ở trong nghiên mực chấm một vòng, làm bộ lại muốn quăng. A Lạc ôm đầu nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, Tuyết Cầu theo sát không nghỉ, nhất thời tiếng hai người cười đùa đánh chửi truyền khắp núi.

Vừa chơi vừa học là phương pháp tốt nhất. A Lạc và Tuyết Cầu cãi nhau ầm ỉ, hi hi ha ha, bất tri bất giác hai tháng đã trôi qua , Tuyết Cầu cũng biết không ít chữ, mỗi lần A Lạc khích lệ mình, y có chút đắc chí.

Hôm nay hai người ở trong sân nhàn nhã chơi cái bập bênh mới xây xong, vừa tăng một cái, vừa tăng một cái, cũng qua giờ ngo.

“Cầu,ngày hôm qua dạy gì?”

“Tế tuyết tình thâm, vĩnh nan tương vong.”

“Rất tốt !”

“Hôm nay dạy cái gì?”

A Lạc nghĩ một chút, nhìn về Tế Tuyết sơn , lẩm bẩm nói: “Một khi biệt ly, ngày đêm bàng hoàng.”

“Không nghe rõ.”

A Lạc nhìn ánh mắt Tuyết Cầu lạnh lợi,cười cười tái diễn một lần: “Một khi biệt ly, ngày đêm bàng hoàng.”

Vừa xuống cầu bập bênh, trên mặt đất viết tám chữ. Tuyết Cầu vừa nhìn, lập tức la ầm lên: “Không được không được, trong tám chữ này, sáu chữ ta cũng đã biết, mới hơn đi.”

A Lạc không nghĩ tới Tuyết Cầu vẫn rất muốn học, tiện tay lại viết xuống tám chữ, nói: “Đây, ‘hâm hại lừa gạt, ăn uống phiêu đồ *.’ lần này được chưa?”

*phiêu trong phiêu kỹ, đồ trong đánh bạc.

“Được!”

Tuyết Cầu chạy vào nhà bắt đầu mài mực, nhìn y dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc , A Lạc rất bội phục.”Cầu, không nghĩ tới người vậy mà có thể kiên trì hai tháng, ta còn tưởng rằng người chẳng qua là nhất thời cao hứng, tùy tiện nói một chút .”

“Ta nói rồi ta muốn trở thành thần tiên trên trời! Đây là mục tiêu lớn nhất của ta!”

“Thật có chí khí.” A Lạc có chút chua xót, lưu lại dạng chữ sau đó đi múc nước .

Hôm nay A Lạc ra ngoài rất khuya mới trở về, hắn vừa vào cửa Tuyết Cầu liền nhào tới !Thiếu chút nữa đem thùng nước đổ hết.

“A Lạc!” Tuyết Cầu tựa hồ siêu cấp kích động.

“Sao. Thế nào?”

“Ta nhận được! Ta nhận được!” Tuyết Cầu hưng phấn kêu, cười, nhảy, lôi kéo A Lạc xoay vòng.”Ta nhận được ! Ha ha ha ha!”

“Nhận được cái gì?”

“Thông báo thiên đình! Ta có thể lên trời làm thần tiên! A Lạc, chúc mừng ta đi!”

“A?” A Lạc vẻ mặt ngoài ngoài ý muốn ngốc trệ, tựa hồ chưa phản ứng kịp.”Cầu Cầu, có làm hay không ?”

Người như vậy cũng có thể thành tiên? Thiên Đình thật là không có mắt.

“Làm sao sẽ làm ? Đây là mới vừa rồi tiên đồng giao cho ta, người xem!” Tuyết Cầu móc ra thứ gì đó trong ngực cho A Lạc xem. Đây là một khối Ngọc Thạch màu hổ phách, phía trên có khắc” Tuyết Cầu Tế Tuyết sơn thị đồng Đâu Suất Cung ” .

Đồ là thật không phải giả, nhưng A Lạc vừa nhìn thấy Đâu Suất Cung liền đứng lên: “Này, người có làm hay không? Thị đồng Thái Thượng Lão Quân người cũng làm? !”

“Thị đồng thì sao?Thị đồng cũng là thần tiên ! Ta cho tới bây giờ không có mong chờ lập tức mà có thể làm đại tiên.” Đối với Tuyết Cầu mà nói, thị đồng đã rất không tệ. Nhìn A Lạc bộ dáng rất bất mãn, Tuyết Cầu bóng đột nhiên nhớ tới hần mới vừa nói, “Người mới vừa nói cái gì Thái Thượng Lão Quân?”

“Đúng vậy, Đâu Suất Cung , không phải là phủ đệ Thái Thượng Lão Quân sao?”

“Làm sao người biết?”

“Trong sách nói.” A Lạc không yên lòng nói cho có lệ.

“Sách thật đúng là đồ tốt.” Tuyết Cầu hối hận mình không sớm một chút đọc sách biết chữ, bắt quá không cần gấp ,hôm sau thăng từ từ bỏ đi!

A Lạc lạc ở mép giường ngồi xuống, mang theo nụ cười gượng gạo,”Khi nào thì đi?”

Tuyết Cầu cùng ngồi sát A Lạc,”Sáng mai lúc mặt trời mọc! Tiên đồng kia nói, ta đến đỉnh núi chờ, đến lúc đó tự có thang trời xuống, ta theo thang mà lên, liền có thể thăng đến Nam Thiên môn.”

“Ừ ừ. thật sự chúc mừng người.”

“Lời chúc phúc của người nghe giả tình giả ý quá.”

“Ăn no, nói chuyện cảm thấy có chút cổ hết sức.”

“Nói càn! Còn chưa có ăn cơm tối đây!”

“Ta bên ngoài bên tìm được một gốc cây ăn quả, đem quả phía trên tử ăn hết, cho nên no.”

“Người không mang về cho ta ăn !”

“Rất chua, người không thích ăn.”

Tuyết Cầu nhìn A Lạc, mơ hồ cảm thấy hần có chút không vui, nhưng ngày thăng tiên chuyện vui xông hết nghi ngờ trong lòng. Mãi cho đến khi ngủ, y vẫn duy trì trạng thái kích động cao độ, nằm ở trên giường , còn một trận một trận cười khúc khích.

A Lạc lại có vẻ phá lệ bình tĩnh.”Cầu Cầu, người cảm thấy có chuyện gì so với thành tiên trọng yếu hơn hay không ?”

Tuyết Cầu lắc đầu một cái, “Không có.” Trả lời hết sức dứt khoát.

“Vậy người tại sao muốn thành tiên ? Người chấp nhất như vậy ,nhất định có nguyên nhân đi?

“Cái này. Ta cũng không biết, có thể là bản năng của ta đi !Từ nhỏ thích nhìn trời, hi vọng một ngày có thể lên.Hắc hắc hắc hắc.” Tuyết Cầu không biết ảo tưởng đến thứ gì, bắt đầu cười khúc khích . A Lạc cũng không có nói thêm gì nữa, chẳng qua là yên lặng nằm.

Lại qua một trận, Tuyết Cầu không an phận ngồi dậy, “Không được, vạn nhất ta ngủ quên, bỏ lỡ thời gian thang trời đến làm sao bây giờ?”

A Lạc trong lòng nghĩ:người hưng phấn như thế, cả đêm đều cười ngớ ngẩn, làm sao có thể bỏ qua thời gian?

Nhưng Tuyết Cầu không có nghĩ như vậy, hào hứng bò xuống giường, mặc chỉnh tề, nhìn tư thái chuẩn bị là sẽ đi ngay tới trên đỉnh núi chờ.

A Lạc đột nhiên kéo y,”Cầu Cầu, một chuyện cuối cùng , có thể đáp ứng ta hay không?”

“Nói đi!” Tuyết Cầu vô cùng khẳng khái.

“Vì ta lưu lại.”

Tuyết Cầu lập tức giáo huấn nói : “Đây là không thể nào. Cơ hội này hiếm có biết bao nhiêu người hiểu không? !”

A Lạc nhún vai một cái, nói : “Ừ,ta không hiểu.” Tiếp, hắn nhắm mắt lại, lại nằm trở về, kéo chăn tiếp tục ngủ.

Người này là có ý gì! Thật là kỳ quái. Chẳng lẽ hắn đang nói nói mớ? Tuyết Cầu mang giày vải,vui vẻ lên đường.

Trong màn đêm, trăng sáng còn treo trên cao,cách trời sáng còn một đoạn thời gian rất dài . Nhưng Tuyết Cầu không quan tâm, trong lòng y như ăn mật ngọt.

Ngồi một chỗ trên tảng đá lớn chờ mặt trời mọc. Ngẩng đầu nhìn trời, lần này rốt cục cảm giác được, vươn tay có thể chạm tới nó. Thiên Đình, lập tức có thể đến Thiên Đình .

Sâu trong ký ức hồi còn nhỏ, có một bàn tay ôn nhu vuốt đầu của mình nói: “Tuyết Cầu, ta phải lên Thiên Đình , sau này chiếu cố thật tốt mình.”

Mở mắt ra, chỉ nhìn thấy bầu trời màu xanh sẫm, sao sáng đầy trời lộng lẫy tựa như tối nay .

Lên trời,có thể hỏi một chút ai là ‘đồng hương’ đến từ Tế Tuyết sơn ,có thể hỏi chút chuyện hồi nhỏ, nói không chừng còn có thể biết thân thế của mình, nói không chừng vị ‘đồng hương’ kia chính là đại tiên ở Tế Tuyết sơn trong truyền thuyết ! Đó là chuyện mong đợi cỡ nào nha!

“Ha ha. Ha ha.” Tuyết Cầu lại bắt đầu cười khúc khích.

Nửa đêm buồn chán rốt cục trôi qua, Tuyết Cầu rốt cục ngênh đón ánh rạng đông đầu tiên.

Trời đã sáng! Trời đã sáng! Kích động ngẩng đầu lên, Tuyết Cầu không chớp mắt nhìn chăm chăm động tĩnh mỗi đoá mây trắng,chỉ sợ bỏ lỡ thang trời.

Rốt cục, trong tầng mây thật dày dần dần mở ra,một đạo cường quang chiếu xuống , chiếu lên cả đỉnh Tế Tuyết sơn lấp lánh rực rỡ, Tuyết Cầu tâm tình dâng trào theo, nhìn thấy mây trắng cuộn cuộn từ trên vọt xuống bên chân mình, tạo thành bậc thang , cái loại kích động đó thật là khó nói lên lời. Bạn đang ?

“Thang trời? Đây là thang trời?!” Tuyết Cầu nâng lên chân phải, chậm chạp chưa bước lên. Đây đi lên, mà có thể thành tiên sao?

Tuyết Cầu kích động , do dự, có chút không thể tin được hết thảy, lúc này phía trên tới một thanh âm: ” Tuyết Cầu Tế Tuyết sơn, xin mau đến Thiên Đình trình diện.”

Tuyết Cầu vuốt ve lồng ngực kịch liệt phập phồng của mình,rốt cục bước lên bậc thang đầu tiên, nhất thời có loại cảm giác lâng lâng treo ở giữa không trung ,quay đầu nhìn lại, đã cách đỉnh Tế Tuyết sơn trăm mét! Mới bước lên một bước bậc thang mà thôi, liền rời Tế Tuyết sơn xa như vậy Đột nhiên một loại u sầu tha hương trộn vào trong lòng. Nhìn lại một cái, chợt phát hiện A Lạc đứng ở đỉnh núi, đang hướng mình phát tay.

Hắn lúc nào thì đến đỉnh núi ? Tại sao vừa rồi vẫn không phát hiện? !

“A Lạc! Tạm biệt !” Tuyết Cầu dùng lực phát tay với hắn .

Chỉ thấy A Lạc càng dùng lực phát tay với mình,cũng có nói chút gì đó, nhưng khoảng cách quá xa xôi, đã không nghe được hắn đang nói cái gì — ước chừng cũng là lời cáo biệt thôi.

Thật ra thì, A Lạc nói là: ta đây vất vả phá người,nhưng Thiên Đình lại còn muốn người, ta thật chẳng hiểu,ai.

Tuyết Cầu bước lên một bước nữa, trong nháy mắt đi vào giữa mây, cũng không nhìn thấy Tế Tuyết sơn, cũng không nhìn thấy A Lạc nữa.

Dọc theo bậc thang từng bước từng bước đi lên, đi từng bước, thang trời liền biến mất từng bước, Tuyết Cầu trong lòng thầm đếm: “. Mười một, mười hai, mười ba. Ba mươi hai, ba mươi ba.”

Ba mươi ba bước thang vừa đến, phía trước lập tức rộng mở, Tuyết Cầu rốt cục nhìn thấy cảnh vật phía trước, cũng gặp được Nam Thiên môn trong truyền thuyết. Nhưng, nơi này vắng ngắt, người nào cũng không có. Tuyết Cầu biết mình không phải là cái nhân vật gì trọng yếu, nhưng nghĩ có ít nhất mấy vị tiên tử mang theo mỉm cười thân thiện, đứng ở nơi này nghênh đón mình.

Nơi này là Thiên Đình sao? Tuyết Cầu tâm tình hưng phấn nhất thời rớt một nửa.

Ngốc tại chỗ đợi lâu, rốt cuộc một tiên đồng đi tới. Hắn tiến về phía trước, mặt không biểu cảm hỏi: “Tuyết Cầu Tế Tuyết sơn phải không?”

“Đúng vậy.”

“Ngọc bài?”

Tuyết Cầu nghĩ có thể là cái khối lúc trước, liền móc ra cho hắn nhìn, tiên đồng này suy nghĩ nhìn một chút liền trả lại cho Tuyết Cầu, nói: “Đi theo ta.”

Tuyết Cầu gượng cười, cất xong ngọc bài, đi theo vị tiên đồng này.

Tuyết Cầu đi theo tiên đồng này rất xa rất xa, cuối cùng tới Đâu Suất Cung, trên cửa sắt lớn có âm dương bát quái đồ ghi rõ chủ nhân bên trong — Thái Thượng Lão Quân. Chẳng qua là lão nhân gia không thể nào ra cửa nghênh đón Tuyết Cầu, chỉ có hai gã thủ vệ đứng ở cửa.

“Đây là Tuyết Cầu đến từ Tế Tuyết sơn, sau này làm việc ở đây.” Tiên đồng dẫn đường giao phó xong liền vội vã xoay người rời đi. Không nói lời từ biệt, càng không mỉm cười.

Tuyết Cầu cảm thấy thật kỳ quái, người của thiên đình thấy thế nào đều đáng vẻ lạnh lùng như vậy?

Thủ vệ Đâu Suất Cung mang Tuyết Cầu vào cửa, trực tiếp đem y dẫn tới chỗ ở, để cho y đi theo một tiên đồng tên Hòa.

Tuyết Cầu cười ngọt ngào, “Chào, ta tên là Tuyết Cầu.”

“A Chào.” Hòa nhìn Tuyết Cầu cười, trong lòng rung lên, Thiên Đình rất lâu đã không thấy nụ cười sáng lạn như vậy.

Hai người sau này liền cùng dưới mái hiên, Tuyết Cầu cảm thấy gian phòng kia cũng không tệ lắm, sạch sẽ sáng sủa, chỉnh tề rộng rãi, còn có kỳ hoa dị thảo làm bồn hoa trang trí, thật không hổ là tiên gia.

Sau đó, Hòa giúp Tuyết Cầu đổi lại một bộ y phục tiên đồng Đâu Suất Cung. Trên đoàn sam in âm dương đồ, vừa nhìn cùng với đạo bào của Hồ Hữu có chút tương tự, chẳng qua là phía dưới quần ngắn tới đầu gối cho dễ đi. Sau đó còn cột hai búi tóc, cho thấy là tiên đồng cấp thấp nhất. Thấp thì thấp, dù sao nơi này không có người quen, sẽ không bị chê cười. Hơn nữa, tất cả mọi người đều mặc như vậy.

Đặt chân một chút, Tuyết Cầu liền bị mang tới chỗ làm việc.

Trên đường, nhìn kiến trúc Thiên Đình xa lạ mà lại tinh xảo, cảm giác hưng phấn lại trở về trong lòng, Tuyết Cầu lải nhải đi theo phía sau Hòa hồi lung tung này kia: “Hòa tiên bối, người tới đây bao lâu rồi?”

Hòa nhàn nhạt trả lời: “Ta đã quên ngày”

Câu trả lời này, Tuyết Cầu không hiểu lắm, vì vậy hỏi tiếp: “Vậy ta ở chỗ này là làm cái gì? Bưng trà đưa nước sao?”

“Làm giống ta.” Hòa giọng nói như cũ khô khan bình thản, làm cho người ta không khỏi lo lắng có phải là làm cái gì khiến người rầu rĩ hay không.

“Tiên bối làm cái gì?”

“Rồi người sẽ biết.”

Tuyết Cầu nhìn Hòa tiền bối dường như không thích đáp lời, cũng không hỏi nữa. Rất nhanh, Hòa mang Tuyết Cầu bóng đến một gian phòng luyện đan, có mấy thị đồng không ngừng quạt , nhìn lò lửa.

Tuyết Cầu quan sát : chẳng lẽ muốn đi qua luyện đan sao? Ta đây sẽ không, độ khó quá cao, đây là sở trường của Hồ Hữu

Bất quá, Tuyết Cầu nghĩ lắm rồi. Hòa đi lên trước rất cung kính hướng một vị thị đồng giữ lò hỏa hồi báo: “Tuyết Cầu đã đến.”

Đồng tử kia thoáng nhìn Tuyết Cầu một cái, “Ừm, vậy thì dẫn hắn đi làm việc đi.”

“Dạ” Hòa lại trở về bên người Tuyết Cầu ,thấp giọng nói: “Đi theo ta.”

Tuyết Cầu có chút buồn bực, đây là thái độ gì ? Lạnh như khối băng! Nhưng không dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là lại đi theo Hòa ra khỏi phòng luyện đan, lần này Hòa mở miệng nói chuyện trước.” Thái Thượng Lão Quân có bảy bảy bốn mươi chín cái lò luyện đan, một lò một gian phòng, nơi này chẳng qua là một trong số đó. Người và ta phụ trách vận chuyển than đá qua năm phòng luyện đan , đồng thời còn phải đen bụi than chở ra ngoài.”

Vận chuyển. than đá? Dường như không phải là công việc rất vinh quang nhỉ.

Tương lai tốt đẹp trong lòng Tuyết Cầu nhất thời bị đập nát bấy,nhưng đã đến nơi này, thì không thể hối hận nữa, cố nặn ra nụ cười hỏi: “Vậy mỗi ngày phải chuyển bao nhiêu?”

“Không nhất định, xem dùng bao nhiêu . Có thể liên tục ba ngày ba đêm đều ở đây chuyển,cũng có thể cả ngày đều nhàn rồi không chuyển gì làm.”

“Ồ. . . .” Tuyết Cầu lúng túng gãi gãi tóc, xem ra tương lai như thế nào, thật đúng là khó nói.

Tuyết Cầu bị dẫn tới trước một tòa than đá, được phân một chiếc xe đẩy nhỏ, tiếp đó Hòa để cho y làm việc. Mỗi lần đều trang bị đầy đủ một xe than đá, bắt đầu phải chuyển về phòng luyện đan .Cái than đá luyện tiên đan cùng phàm trần không giống nhau, đặc biệt vô cùng nặng,người phàm tuyệt đối không làm được, cần tốn chút pháp lực mới có thể đẩy nghiêm chỉnh xe than, Tuyết Cầu rất hối hận khi xe đầu tiên đầy như vậy.

Dần dần, y phát hiện nơi này có rất nhiều tiên đồng ăn mặc giống như mình, bọn họ đều là đẩy xe nhỏ bận bịu vất vả qua lại bốn ba, hơn nữa mỗi một cái đều là mặt vô biểu tình, ánh mắt mờ mịt.

“Nè, vị tiểu ca, gia hương người ở đâu ?”

Tiểu ca A đẩy xe than nhìn y một cái, đi.

“Nè, vị tiểu ca, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Tiểu ca B trừng mắt liếc y một cái, lại đi.

Gặp người thứ ba, Tuyết Cầu cũng không nhìn cũng rất không lễ phép lớn tiếng hỏi hắn: “Nè, đại ca, người là không phải bị câm chứ?”

“Tuyết Cầu?”

Tuyết Cầu định thần nhìn lại, ai. thì ra là Hòa. Tuyết Cầu nay không nhận được hỏi hắn: “Tại sao mọi người không trò chuyện, nói chuyện phiếm với nhau? Mọi người đều buồn bực.”

“Chớ nhiều lời, nhanh lên đi, nếu người lười biếng bị thấy, phải chịu phạt .”

Chịu phạt? Không trách Đâu Suất Cung yên tĩnh chỉ có tiếng bánh xe chuyển động ‘lộc lộc’

Tuyết Cầu không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu đẩy cái xe nhỏ ,không làm những chuyện khác, vừa bắt đầu y đếm xem mình đẩy mấy xe, nhưng dần dần, tinh thần lực không tự chủ bị phân tán, đến cuối cùng mình cũng không biết đẩy mấy xe.

Cho đến khi tiếng chuông nặng nề vang lên, mới được thông báo có thể nghỉ ngơi một chút. Lúc này, đã có người đưa tới một chút tiên quả.

Nhìn hai quả đồ thủy tinh bóng phân tới trong tay hai người, Tuyết Cầu rất cục được một chút xiu vui mừng, đáng tiếc ném một hộp, cũng không còn cảm thấy ăn ngon hơn so với Tể Tuyết sơn bao nhiêu.

Hòa cũng đi tới nghỉ ngơi, Tuyết Cầu không nhịn được lại bắt đầu đến gần: “Hòa bối, chúng ta. Cứ như vậy mỗi ngày chuyển than sao?”

“Ừ.”

“Vậy chúng ta bình thường không có chuyện gì khác có thể làm sao?”

“Không có.”

Tuyết Cầu nguyên tưởng rằng làm tiên đồng, coi như không bằng Kim Đồng Ngọc Nữ nổi danh, ít nhất cũng có thể cùng mọi người vừa nói vừa cười, cuộc sống vui vẻ, căn bản không nghĩ tới sẽ khô khan như trước mắt, cái này cùng với trong tưởng tượng thật sự là chênh lệch quá xa! Trầm mặc một hồi, y chợt nhớ lại một chuyện, liền lại hỏi: “Hòa tiên bối, người có nghe nói qua trong Thiên Đình có vị đồng tử hoặc tiên tử là đến từ Tể Tuyết sơn không?”

“Tể Tuyết sơn?” Hòa như có điều suy nghĩ nhìn Tuyết Cầu.

“Ừ, chính là cùng nơi với ta.”

“Đồng tử hoặc tiên tử ngược lại chưa nghe nói qua, nhưng ta nghe nói qua có một vị thiên tướng dường như là đến từ Tể Tuyết sơn.”

“Có thật không?” Tuyết Cầu lập tức phấn khởi, “Hắn là ai? Hiện tại ở nơi nào?”

Bất quá câu trả lời của Hòa làm cho người ta rất thất vọng. “Chết, rất sớm trước kia sẽ chết.”

“Chết?”

“Ừ, lúc xuất chiến nguyên thần bị hủy, vinh quang chết trận. Lúc ấy rất nhiều người cũng thay hắn tiếc hận, cho nên chúng ta mới biết có một người như thế.”

Chết. thì ra là đã chết. Tuyết Cầu tâm dần dần lạnh xuống, nhìn một tòa than phía sau, y bắt đầu tưởng niệm Tể Tuyết sơn trắng phau phau.

Than? Tuyết Cầu lại nghĩ tới một người. “Tiền bối, vậy lần Thiên Đình thu người này, có vị nào gọi là Môi Cầu hay không?” Nếu như mình có thể lên thiên đình, như vậy Môi Cầu huynh pháp lực cao cường nhất định cũng có thể!

“Ta đây làm sao biết? Ta cũng không phải là người phụ trách nhận người.” Hòa tiếp tục cúi đầu gặm quả.

Xem ra ‘quen biết’ cũng không phải dễ tìm. Tuyết Cầu bắt đầu ngăn người, trong lòng sinh ra bất an cực lớn, y bắt đầu nhớ A Lạc, nhớ Hồ Hữu, nhớ.

“Nè, Tuyết Cầu, đừng ngăn người, mau ăn xong bữa này chạy tới làm việc.” Hòa lắc lắc Tuyết Cầu, cắt đứt tưởng niệm của y.

“Bữa này?” Tuyết Cầu chỉ vào quả trong tay, “Chẳng lẽ cái này là.?”

“Bữa trưa.”

“Cái gì? ! Hai quả như sơn tra là bữa trưa? ! Không phải là điểm tâm sao? !” Tuyết Cầu lớn tiếng kêu la khiến chung quanh nhìn chăm chú, nơi này thật lâu chưa ồn như vậy.

Tuyết Cầu bĩu môi, nhanh chóng nuốt vào “Bữa trưa” còn phân nửa, kéo xe than làm việc.

Thiên Đình cũng không có thay ca ngày đêm, chẳng qua là đến phiên người nghỉ ngơi, để cho người trở về phòng ngủ mấy canh giờ.

Đến phiên Tuyết Cầu nghỉ ngơi, y kéo thân thể mệt mỏi trở lại gian phòng, nằm trên giường, bắt đầu mắng cái địa phương quỷ quái này.

Hòa mang theo hai quả vào phòng, “Tuyết Cầu, bữa tối của ngươi.”

“Không muốn ăn.”

“Quả này mặc dù nhỏ, nhưng có thể khiến cho ngươi nhanh chóng khôi phục thể lực.”

“Không ăn không ăn!” Tuyết Cầu trở thân mặt ngó vách tường, có chút cáu kỉnh.

“Tùy ngươi.” Hòa đặt lên bàn, nằm lên giường sau đó cũng không phát ra thanh âm nữa.

Lời nói lãnh đạm của Hòa khiến Tuyết Cầu dần dần tỉnh táo lại. . . . Hòa cũng không phải A Lạc, khi ngươi không vui sẽ không theo ngươi, sẽ không dỗ ngươi, cũng sẽ không ôm ngươi, ở chỗ này cái kính có ích lợi gì?

Trong lòng nghĩ tới A Lạc, bên tai liền mơ hồ vọng về lời của hắn—“Bất kể ở nơi nào, chỉ cần không buồn không lo, khoái khoái lạc lạc mà sống, chính là hạnh phúc lớn nhất.”

Trước kia cho là có thể lên thiên đình chính là hạnh phúc lớn nhất, nhưng là đến nơi này mới một ngày, đã cảm thấy đây căn bản không phải hạnh phúc.

A Lạc Ta dường như thật rất ngốc, ta dường như lên nhầm thuyền giặc

Phàm trần.

A Lạc đem bức họa Tuyết Cầu dán lên tường, sờ sờ,”Tuyết Cầu, ngươi ở trên trời có khỏe không?”

Tuyết Cầu đã đi hơn nửa năm rồi, không có Tuyết Cầu cuộc sống thật là có điểm tịch mịch, không nhìn được vẽ một bức họa, treo trên tường, ít nhất sau này có thể ngày ngày trò chuyện với bức họa đó.

“Lão Quân không phải là người xấu, hắn cũng sẽ không khi dễ ngươi mới đúng. Chúc ngươi sớm ngày trở thành hồ đại tiên, hảo hảo cố gắng lên !”

A Lạc rất yên tâm cười.

7. Chương 7

“Dậy đi, Tuyết Cầu.”

Hòa vỗ vỗ Tuyết Cầu núp ở trong chăn, đến thời gian làm việc còn chưa dậy, một chút cũng không có khái niệm thời gian. Hắn không ngờ tới Tuyết Cầu đưa tay giống như đuổi ruồi giờ giờ, “Tránh ra ! A Lạc chó phiền ta! Ta còn chưa ngủ đủ đây!”

“Tuyết Cầu !” Hòa mặc kệ có phải Tuyết Cầu đang nói nói mơ hay không, một phát bắt y,” Tuyết Cầu, làm việc!”

“A? Ta thế nào cảm thấy ta mới nằm xuống ?” Tuyết Cầu dụi dụi con mắt, kỳ quái, mới vừa rồi A Lạc vẫn còn ở bên cạnh mình , sao mới một thoáng đã không thấy tăm hơi? Chờ đầu óc thanh tỉnh chút, thấy người xa lạ, cảnh xa lạ, y mới nhớ tới mình đã ở trên trời .

Thơ thần kéo xe than chạy tới núi than, còn chưa bắt đầu chở hàng, liền bị một đồng tử không biết cấp bậc gì dạy dỗ một bữa. Nhìn hắn một bộ không coi ai ra gì, Tuyết Cầu không phục cái lại:”Ngươi không phải cũng mặc y phục giống ta sao? Ồ, ít đi một búi tóc là tới huấn ta? Không phải chậm chút sao? Cùng lắm thì ta hôm nay đẩy nhiều hơn hai lần?”

“Ngươi nói cái gì?”

“Không nghe rõ thì thôi.” Nói xong, Tuyết Cầu bắt đầu xúc than, đột nhiên bị đồng tử hung ác một cước đá vào núi than!

“Ngươi làm gì ? !” Tuyết Cầu nhảy dựng lên, lửa giận bắt đầu hừng hực thiêu đốt.

“Hồ ly ngu xuẩn, ngươi nghe rõ cho ta, luyện đan độ lửa không được lệch dù chỉ một chút, thà rằng ở phòng luyện đan chuẩn bị nhiều , cũng không thể dừng chuyển hàng! Bằng không ngươi xem!”

“Người sao lại mắng chửi người ?”

“Thế nào? Người cho rằng lên trời người chính là thần tiên?” Ác đồng tử khinh bỉ nhìn y, “Ta cho người biết , chúng ta chẳng qua là tay sai ở trên trời, chúng ta chỉ cần ở chỗ này làm việc một ngày một đêm. Bất quá ta cấp bậc so người cao hơn chút, nhưng dư dả để dạy bảo người!”

“Người. Người.” Tuyết Cầu ‘bộp’ ném xuống cái xẻng, “Cùng lắm thì ta không làm! Ta trở về phàm trần!”

“Hừ ,” ác đồng tử cười lên, “Người cho rằng người đi được sao? Nhập hộ tịch Đâu Suất Cung, trừ phi người chết, nếu không thì tuyệt đối không cho phép người hạ phàm .”

“Tại sao?”

“Luyện đan là cơ mật trên trời, tuyệt đối không cho phép có người rời đi! Nếu không người nghĩ rằng chúng ta cũng rất thích ý ở chỗ này làm việc sao?” Ác đồng tử ném xuống những lời này, cảm hận rời đi.

Tại chỗ tất cả mọi người yên lặng cúi đầu, có vẻ có chút trầm muộn.

Tuyết Cầu hoàn toàn choáng váng . . . Y căn bản không nghĩ tới thì ra là mình chẳng qua tới đây chỉ làm khuôn vác, không trách được mình ở chính thí biểu hiện kém như vậy còn có thể được chọn. Thì ra là đều là gạt người!

Cái này không phải thiên đình y muốn, không phải cuộc sống thần tiên y muốn.

Y hiện tại có thể xác định, không phải là dường như lên thuyền giặc, mà là xác thực lên thuyền giặc. Tuyết Cầu trong lòng hệt hẫng lập tức muốn rời khỏi, nhưng ác đồng tử vừa nói như vậy, Đâu Suất Cung không phải là dễ dàng rời đi, sau khi vào cửa, như vào một Bát quái trận, không tìm được nơi ra ngoài .

Y bắt đầu sợ, từ nhỏ đến lớn chưa từng có cảm giác nguy cơ nghiêm trọng như thế. Y bắt đầu hiểu tại sao Hồ Hữu pháp lực cao cường như vậy còn thích ở phàm trần, cũng bắt đầu hiểu hạnh phúc trong lời A Lạc, nhưng đã quá muộn. Không trở về được, cũng không đi được. . . .

Vô tri vô giác trong công việc nhàm chán trôi qua hai ngày, hôm nay y lúc nghỉ ngơi, phát hiện Hòa ngồi ở trên giường tập trung tinh thần nhìn cái gương nhỏ, nhưng trong gương đều là cảnh sắc bãi biển xinh đẹp .

“Người ở đây nhìn cái gì?” Tuyết Cầu nhích qua hỏi.

“Ta đang nhìn quê nhà của ta.”

“Quê nhà?” Tuyết Cầu nhất thời hai mắt sáng lên, “Gương này có thể thấy phàm trần sao?”

Hòa gật đầu một cái, “Nó có thể thấy bất kỳ một góc nhỏ ở phàm trần , trước khi ta rời nhà, bằng hữu đưa cho ta .”

Quê nhà Tuyết Cầu lập tức nghĩ tới Tế Tuyết Sơn, nghĩ tới A Lạc.”Có thể. có thể cho ta mượn xem một chút không?”

“Ừ.” Hòa đem gương tới cho y, “Nghĩ về thứ người muốn nhìn là được.”

“Cám ơn.” Tuyết Cầu cẩn thận nhận lấy gương, trong lòng nhớ tới Tế Tuyết Sơn, quả nhiên hình ảnh màu trắng xuất hiện ở bên trong.

Tế Tuyết Sơn vẫn mát mẻ đáng yêu như vậy, trắng động lòng người, cái loại cảm giác quen thuộc đó làm Tuyết Cầu mũi bắt đầu toan lên, gương từ từ chuyển dời, từ đỉnh núi dời đến chân núi, gian phòng nhỏ vẫn chỗ đó, vườn ngoài cửa đủ loại rau dưa, xem ra A Lạc vẫn còn ở.

Từ bên trong cửa nhìn vào, một bức hình vẽ mình rõ ràng có thể thấy được điều này làm cho Tuyết Cầu đột nhiên một trận mừng như điên. “Hắn không có quên ta! Hắn không có quên ta !”

Nhìn xa hơn, liền thấy A Lạc nằm ở trên bàn sách ngủ thiếp đi. Hắn khi ngủ vẫn trước sau như một bình thản, một mối Tuyết Cầu thật muốn nhào qua, thích ý chui vào trong ngực hắn cùng hắn ngủ, nhưng, không làm được, tựa hồ vĩnh viễn cũng không làm được.

Gió từ cửa sổ thổi vào , vén lên trang sách trên bàn Đó không phải là ‘Quần ma chí’ A Lạc viết sao?

Nhìn gần tí, Tuyết Cầu phát hiện trên bìa vốn có ba chữ ‘Quần ma chí’ bị một đạo vết mực nhân nhạ gạch đi, thay vào đó là –‘Luyện hồ ký’

Luyện hồ? Luyện, là yêu yêu, là thích, ‘hồ’ chẳng lẽ A Lạc là chỉ mình?

Lại một trận gió thổi qua, trang sách lại thay đổi, dừng lại ở một mặt, mặc dù còn có chút chữ chưa biết, nhưng câu nói sau cùng, Tuyết Cầu hoàn toàn hiểu: bất kể y không phải là Tuyết Cầu kia, ta cảm thấy ta đã yêu con tiểu hồ ngôn ấy

“A Lạc. Ô ô ô ô.” Tuyết Cầu vừa nhìn, vừa khóc, đừng nói A Lạc viết thương y, cho dù không thương, y hiện tại cũng trăm ngàn lần muốn trở lại bên người A Lạc !

Hòa nhìn y nước mắt một dòng, nước mũi hai dòng, khuyên bảo, “Khổ sở thì đừng xem, càng xem chỉ biết càng khó chịu.”

“Không muốn.” Tuyết Cầu ôm chết cái gương nhỏ, nhìn chằm chằm A Lạc.

A Lạc vẫn trầm nghĩ, đột nhiên từ dưới bàn nhảy lên một tuyết hồ ly nhỏ nhỏ , liếm liếm tay A Lạc, A Lạc liền tỉnh.

Lần này Tuyết Cầu không vui: cái gì chứ nhanh như vậy liền nuôi một tiểu hồ ly, căn bản không đem ta để ở trong lòng, trên sách viết tiểu hồ ngôn chẳng lẽ không phải ta? Là tên này nghiện yêu hồ, hay là hán bên người có hồ ly đàn hơn cả ta?

Rất nhanh, A Lạc đuổi người, ôn nhu ôm lấy tiểu hồ ly kia, đi tới trước bức họa , vẻ mặt mặc dù có điểm tịch mịch, nhưng vẫn cười hỏi bức họa: “Tuyết Cầu, người ở trên trời có khỏe không? Ta rất nhớ người.”

Một câu nói này, lại khiến Tuyết Cầu cảm động đến đỉnh điểm trở lại, Hòa ở một bên khó hiểu, thế nào một lát khóc, một lát cười.”Nhanh nghỉ ngơi chút đi, nếu không ngày mai sẽ rất mệt mỏi.”

“Nhìn một lát được không?”

“Ngày mai nhìn”

“Vây cũng tốt.” Tuyết Cầu lưu luyến không rời đem gương trả lại cho Hòa, ôm gối đầu thỏa mãn ngủ.

Vẫn như cũ trở lại phạm trần.

A Lạc ôm tiểu hồ ly trong ngực vào trong rừng, đợi một lát, bên kia một đại tuyết hồ liền đi tới, bên chân Địa Tinh từng bị Tuyết Cầu ngược đãi từ trong bùn chui ra.”Lạc Chi Dao, người thật muốn đem tiểu hồ ly trả lại cho hồ ly mẹ?”

“Ừ.” A Lạc gạt đầu một cái, đem tiểu hồ ly thả vào trên đất, nói với nó:”Đi đi, trở lại bên người mẹ người.”

Tiểu hồ ly nhìn thấy mẹ của mình, liền hoan khoái chạy tới, mẹ con gặp lại, lập tức liền thân mật.

Địa Tinh có chút không hiểu, “Không phải là người nói muốn nuôi tuyết hồ sao? Ta đi vài ngọn núi, mới tìm ra một con tiểu hồ ly, không tới một tháng, người lại không muốn , người thật đúng là thay đổi thất thường.”

Tiểu hồ ly lắc lắc đuôi với A Lạc, theo sát mẹ mình xoay người rời đi. A Lạc nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ đi xa, phiền muộn nói: “Thật xin lỗi. Ta ban đầu cho là, ta chỉ là muốn một con sủng vật, lúc tịch mịch cùng nó trò chuyện, lúc vui vẻ trên chốc nó. Nhưng bây giờ ta mới phát hiện, ta muốn không phải là sủng vật, ta chỉ muốn Tuyết Cầu ngôn kia. Ai cũng không thể thay thế y.”

“Vây người ban đầu không nên thả y đi, cũng nên trăm phương ngàn kế đem y lưu lại.”

“Ta không giữ được y, y một lòng muốn thành tiên, đó là nguyện vọng lớn nhất của y, ta như thế nào có thể ích kỷ giam giữ y? Hơn nữa, ta không thể kết luận, y có phải là tiểu hồ ly trước kia ta thu dưỡng hay không, mặc dù y cũng gọi là Tuyết Cầu”

Địa Tinh xoay xoay thân thể mập mạp, "Ai. Người bây giờ là làm người, cũng không phải là làm tiên, ích kỷ một lần thì làm sao ?Đâu cần quản y có phải hay không, chỉ cần người thích là tốt rồi."

A Lạc trầm mặc cúi đầu, không nói thêm lời. Hắn thừa nhận, hắn có chút hối hận, nhưng nếu để cho hắn lần nữa lựa chọn , đối mặt Tuyết Cầu, hắn vẫn sẽ do dự rất nhiều Dù sao, hắn cũng chỉ đơn phương yêu Tuyết Cầu.

Nhưng A Lạc một chút cũng không biết, Tuyết Cầu trên trời đang chịu khổ.

.

"Oa! Người làm cái gì?" Đồng tử đang quạt lửa kêu to, tên khuôn vác mới tới này tay chân vung vẩy, lại dám đem than đá nóng hằm hập vẩy lên chân hắn !

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!" Tuyết Cầu vội vàng nói , làm cả ngày , chỉ cảm thấy toàn thân vô lực tay chân như nhũn ra, không cần thận liềm đem bụi than mới xúc ra vẩy lên chân người ta.

"Xin lỗi có ích lợi gì? !" Đồng tử này hung hăng đoạt lấy cái xẻng, xúc bụi than trong lò vẩy vào người Tuyết Cầu.

Tuyết Cầu chưa kịp né tránh, bị than đốt bằng tam muội chân hỏa đốt cháy y phục mấy lỗ lớn. Thật may là lửa trong Đâu Suất Cung đặc chế , nếu không Tuyết Cầu không đáng thương sớm đã bị dả thương .

Đồng tử báo thù tựa hồ còn chưa đủ, trước khi rời đi xoay người lại,một cước đá xe đẩy than củaTuyết Cầu ngã lẩn , "Nhanh dọn cho sạch ! Ngu ngốc!"

Vẩy bụi than còn chưa tính, nhưng hắn lại còn làm ra chuyện ác liệt như vậy ! Tuyết Cầu đâu chịu bỏ qua, hồ ly không phát uy, khi ta là mèo bệnh à! Y xông tới nắm lấy đồng tử búi tóc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta cũng không phải là cố ý! Người sao lại đá xe ta?! Người tên khốn kiếp!"

Đồng tử bị y tóm oa oa kêu to, xoay người ôm lấy Tuyết Cầu nữ đánh nhau! Tuyết Cầu phát huy đầy đủ bản lĩnh nhà hồ, đề lên tên kia !Trong vòng vài ngày tâm tình bị đè nén lập tức tìm được chỗ phát tiết, Tuyết Cầu ngay cả cần đều hăng say,đột nhiên —

"Dừng tay cho ta!"

Mấy đại đồng tử trông lò vài bước xông lên, một phát xách Tuyết Cầu , kéo đồng tử bị Tuyết Cầu đánh lên ."Dừng làm rộn, mau dọn sạch,thay ca."

"Thiết!" Đồng tử không cam lòng hất tóc, liếc Tuyết Cầu một cái, trong miệng nói thầm: "Đâu Suất Cung đúng là cái địa phương quỷ quái, pháp lực cao sợ chạy trốn, không dám nghĩ, pháp lực thấp thì dã man như thế, thật là không ở nổi nữa!"

"Người lập lại lần nữa!" Đại đồng tử hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, hắn liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhưng Tuyết Cầu đã nghe rõ, thì ra nơi này cần đồng tử pháp lực thấp,chỉ cần có chân, có thể đẩy xe than đi khắp nơi là được.

Tuyết Cầu uất ức cầm cây chổi,một mình quét dọn than đá trên mặt đất Nhìn những thứ bụi bụi bẩn bẩn này, không dùng được, thế nhưng sinh ra một loại cảm giác đồng bệnh tương liên,mình bây giờ tựa như một đồng bụi than phế vật , không bao giờ sẽ có người giống như A Lạc coi mình như bảo bối nữa. Hối hận trong lòng không ngừng lan tràn, cho đến khi phá giới hạn từ trong hốc mắt trào ra, trong thiên đình tịch mịch , có bao nhiêu người sẽ vì hối hận mà khóc.

Một ngày khó khăn rốt cục trôi qua, bây giờ đối với Tuyết Cầu, khoảng thời gian hạnh phúc nhất chính là lúc nghỉ ngơi nhìn A Lạc trong gương. Hôm nay A Lạc trong gương ở trên đỉnh Tuyết Sơn nặn người tuyết, nhìn qua rất vui vẻ.

Thấy A Lạc vui vẻ, Tuyết Cầu cũng vui vẻ, hai tay chống má, nằm lỳ ở trên giường, lắc lư bắp chân, có thể tạm thời quên chuyện không vui vừa phát sinh.

Hòa nhìn bộ mặt hạnh phúc của Tuyết Cầu,ngơ ngác hỏi: "Đây là người trong lòng người sao?"

“Ừ!” Tuyết Cầu nặng nề gật đầu một cái.

“Là một người phạm?”

“Ừ!” Tuyết Cầu lại gật đầu một cái.

Đổi thoại ngưng chốc lát, sau đó liền nghe đến thanh âm thật thấp của Hòa.”Sớm một chút quên hẳn đi. . .

“Tại sao?” Tuyết Cầu không hiểu ngẩng đầu lên.

Hòa ánh mắt ngơ ngác lộ ra một chút thê lương, “Người ở đây chưa tới hai tháng, không sai biệt lắm, hẳn cũng không còn ở nhân thế . . .”

Những lời này không thể nghi ngờ phá vỡ ký thác hạnh phúc ngọt ngào của Tuyết Cầu, y cúi đầu xòe ngón tay tính toán, Đúng vậy , nếu cứ theo đà này,mấy ngày nữa, A Lạc sẽ làm cha, tốc độ nhanh thì, hai mươi ngày sau, hẳn là ông nội! Hai mươi ngày nữa có thể là ông cố.

Trí tưởng tượng phong phú của Tuyết Cầu cuối cùng nghĩ tới A Lạc biến thành một lão nhân,tóc trắng xoá, chống quai trượng, vuốt chòm râu thật dài , dưới vầng thái dương lú lú kể chuyện xưa cho hậu thế-“Gia gia lúc còn trẻ ,đã từng ở Tế Tuyết Sơn quen một con hồ ly tinh ngọc lan lợi,tên của y gọi là Tuyết Cầu, đó chính là tình đầu của gia gia. . . .”

Nghĩ tiếp nữa, A Lạc liền bộ mặt đầy nếp nhăn, ngồi phịch ở trên giường ho khan không ngừng, trong miệng gọi: “Tuyết Cầu,Tuyết Cầu. . . . khụ khụ Người đang ở đâu?”

“A! Ta không muốn!” Tuyết Cầu đột nhiên kêu to từ trên giường nhảy dựng lên! Thật quá kinh khủng! A Lạc không thể làm cha,cũng không thể làm gia gia! A Lạc cũng không thể chết!”Ồ ô ô. A Lạc. . . . Ta rất nhớ ngươi.”

Hòa tò mò quan sát vẻ mặt Tuyết Cầu biến đổi phong phú,bất tri bất giác cười.”Tuyết Cầu, ngươi thật thú vị.”

Tuyết Cầu khóc hấp mũi hỏi: “Hòa tiên bối, có biện pháp nào giúp ta rời đi nơi này không?”

Hòa lắc đầu ,cũng rất bất đắc dĩ.”Giường ngươi ngủ, đã từng thuộc về một người tên là Linh Đang, hẳn đến nơi này sau cùng,rất nhanh liền hồi hận. Nhưng hẳn rất thông minh, tìm được phương pháp rời Đâu Suất Cung , nhưng đang trốn, thì bị bắt. . . .”

“Sau khi bị bắt thì sao?”

Hòa lại lắc đầu, “Chuyện về sau cũng không biết, có người nói hẳn bị nhốt mãi mãi, cũng có người nói hẳn bị hủy nguyên thần, hoàn toàn tan thành mây khói.”

Bất kể là loại nào, nghe cũng rất kinh khủng. Tuyết Cầu rúc vào trong chăn, ôm gương nhắm hai mắt lại.Lời của Hòa cơ hồ đập nát toàn bộ hi vọng cùng A Lạc gặp nhau, Linh Đang tiên bối thông minh, còn có thể tìm được biện pháp chạy trốn , nhưng cuối cùng vẫn không thể trốn khỏi lòng bàn tay Thiên Đình , huống chi là mình vừa ngu vừa ngốc?Hối hận, hiện tại toàn bộ tâm tình chính là hối hận, một ngàn một vạn lần hối hận, nếu như vĩnh viễn ở chỗ này đẩy xe than, còn không bằng hủy nguyên thần ,hoàn toàn tan thành mây khói.

Nghĩ đến đây, Tuyết Cầu chợt mở mắt ra, ý thức bị loại ý nghĩ này dọa. Y ngay sau đó vỗ vỗ má mình,tự nhủ: “Không thể, không thể, làm sao lại nghĩ muốn kết thúc tính mạng của mình ? Hồ Hữu thường nói, chuyện là ở hồ,hồ định thắng thiên, không có chuyện tuyệt đối, nhất định có thể có biện pháp rời đi nơi này!”

Tuyết Cầu lần nữa nhắm mắt lại minh tư khổ tưởng, không nghĩ bao lâu, trong chăn liền phát ra tiếng ngáy ngon lành

Qua một ngày, nhìn mọi người tới lui lui bận rộn, Tuyết Cầu lại lạc mất phương hướng.

Nhằm chán y lúc nghỉ ngơi giữa đường, lượm một khối than đá, trốn trong góc xa xa, ở trên xe đẩy vẽ A Lạc, làm như vậy coi như khi sống, A Lạc như ở cùng mình— mặc dù Tuyết Cầu biết đây là lừa mình dối người, nhưng y vẫn tình nguyện lừa gạt mình.

“Người ở đây vẽ cái gì?” Hòa nhìn y vui rạo rức, liền đi tới ngồi ở bên cạnh y.

“Ta đang vẽ A Lạc.”

Hòa nghe Tuyết Cầu trả lời, nhất thời mất đi phản ứng. A Lạc chính là người phàm Tuyết Cầu thích, nhưng chân dung này. . . . Nói khó nghe chút thì, hài tử ba tuổi vẽ so với y còn đẹp hơn.

“Giống không?” Tuyết Cầu vừa ăn quả, vừa tự say mê, “A Lạc hẳn cũng vẽ hình ta, mỗi ngày treo ở trong phòng nhìn! Cho nên ta cũng vẽ hình hắn, khi rảnh rồi liền có thể tới xe đẩy nhìn hắn!”

Hòa vừa cười, sờ sờ đầu Tuyết Cầu nói, “Trong lòng người cảm thấy giống là được.”

“Ừ!”

Hòa Lúa đứng dậy rời đi, Tuyết Cầu vẫn như cũ nhìn ‘A Lạc’ của y, nhìn một chút, liền bắt đầu lăm bầm lẫu bẫu: “Nếu như ta có thể rời đi nơi này, ta muốn mỗi ngày mỗi ngày đều đi theo người; sau đó cùng người hái quả, trồng lang, không không không, khoai lang ăn không ngon, chúng ta đổi loại rau khác đi! Người cảm thấy bí rợ như thế nào? Hay là bắt. . . .”

Đột nhiên, một thanh âm chen vào: “Người. . . . Muốn rời đi nơi này sao?”

“Ai. . . . ai đang nói chuyện?” Tuyết Cầu nhìn chung quanh, không thấy có người nào!

“Là ta đang nói chuyện.”

Thanh âm lần nữa từ dưới mắt truyền đến, Tuyết Cầu khó có thể tin nhìn xe đẩy nhỏ của mình, kích động hỏi: “Là. . . là A Lạc hiển linh sao?”

“Không, ta là Linh Đang tàn niệm lưu lại trên xe đẩy này, chỉ có người có tâm địa thuần lương mới có thể nghe lời nói của ta.”

Linh Đang? Không phải là người tối hôm qua Hòa nói chạy trốn không có kết quả sao? Tuyết Cầu ánh mắt đảo đảo, quan sát cái xe đẩy, cảm giác không có gì đặc biệt.

“Linh Đang là đồng tử trước kia dùng xe đẩy này, hắn vẫn luôn cố gắng tìm kiếm phương pháp rời khỏi, dĩ nhiên, hắn cuối cùng tìm được đường đi ra ngoài, hắn trước khi bỏ chạy hi vọng sẽ có nhiều người có thể chạy trốn hơn, cho nên hắn ở trên xe đẩy này để lại tàn niệm của hắn. Người muốn rời khỏi không? Ta có thể dẫn người đi ra ngoài.”

“Muốn! Quá muốn!” Tuyết Cầu nhất thời hai mắt sáng lên, thế nhưng lại có chuyện tốt như vậy! Tối hôm qua còn vắt hết óc suy nghĩ các loại phương pháp chạy trốn, hôm nay liền đụng phải!

“Hừ –! Người nói nhỏ thôi. Nếu không người khác nhìn thấy sẽ rất kỳ quái.”

“Ừ! Ừ!” Tuyết Cầu ngoan ngoãn gật đầu một cái, đem cổ họng áp thật thấp.

“Hiện tại thời cơ không tốt, chờ thêm đoạn thời gian.”

“Đừng quá mười ngày nha! Nếu không A Lạc sẽ già.”

“Ừ. . . .”

Vì vậy tối hôm đó, Tuyết Cầu kích động đến nỗi không ngủ được, vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy A Lạc, y liền cảm động muốn khóc. Nhưng nghĩ lại, coi như mình trở lại Tể Tuyết Sơn, A Lạc vẫn sẽ từ từ già đi, phải có biện pháp gì đó có thể khiến cho hắn trường sinh bất lão chứ?

Hồ Hữu nói, phàm là hồ ly, đều mang theo tặc tính trời sinh. Tuyết Cầu ban đầu không nghĩ ra, rất nhanh liền nghĩ đến tiên đan của Thái Thượng Lão Quân, đây chính là phương dược trường sinh bất lão tốt nhất. Thái Thượng Lão Quân luyện nhiều tiên đan như vậy cũng không biết cho ai dùng, trộm hắn một hai viên cũng sẽ không bị phát hiện, vấn đề là — mặc dù mỗi ngày xúc than nhìn thấy tiên đan trong lò, nhưng một bên đều có người canh giữ, không đến gần được, như thế nào mới có thể thu vào tay đây?

Tuyết Cầu lại bắt đầu minh tư khổ tưởng, suy tính các loại phương pháp có thể, đáng tiếc cũng không lâu lắm, trong chần lại truyền ra tiếng ngáy ngon lành. . . .

8. Chương 8

Lại trôi qua ba ngày ôm hi vọng, do luyện đan đã đến những bước cần thiết, gần đây cái lò đều dùng lửa nhỏ để nấu tiên đan, Tuyết Cầu dần dần quen việc hơn. Đến lúc rồi, mọi người liền thấy y ngồi ở góc xa xa lăm bầm lầu bầu với hình vẽ trên xe đẩy.

“Linh Đang tiền bối, lúc nào thì có thể chạy trốn ?”

“Đợi thêm ba ngày, chính là ngày tiên đan ra lò, lò sẽ nghỉ ngơi vài ngày, khi đó sẽ đến phiên người được nghỉ, không ai quản người, người có thể nhân cơ hội này chuẩn . Còn nữa, ta không phải là Linh Đang.”

“Ồ.” Tuyết Cầu rất bội phục Linh Đang, lưu lại tàn niệm gì gì đó mà còn có thể biết rõ quá trình luyện đan như thế. Nhất thời y đối với nhân vật này rất tò mò, liền hỏi: “Vậy người biết Linh Đang tiền bối hiện tại ở đâu không?”

“Biết.” Giọng của xe đẩy lập tức trở nên dị thường nặng nề, “Bọn họ bắt hấn trở về rồi nhét vào lò luyện đan, thiêu thành tro tàn. không ai nhìn thấy một tàn nhẫn ấy, chỉ vì ta và hấn ý nghĩ tương thông, có thể đồng thời cảm nhận được cỗ lửa nóng ấy, mới biết Linh Đang bị trừng phạt như vậy”

Ngực Tuyết Cầu đột nhiên như bị chùy nện vào, khó chịu.

Xe đẩy dè dặt hỏi: “Người không cảm thấy sợ? Người không sợ vạn nhất bị bắt, sẽ có kết quả như Linh Đang gặp phải ?”

“Không phải.” Tuyết Cầu mím môi, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống , “Ta chỉ là cảm thấy. ta cảm thấy Linh Đang tiền bối thật đáng thương. Ô ô ô.”

“Người vẫn quyết định mạo hiểm chạy trốn sao?”

“Ừ! Không những như thế, ta còn muốn trộm tiên đan Thái Thượng Lão Quân ! Một không làm, hai không nghỉ, chạy thì phải chạy cho ngẫu một chút!

“A?”

“Ta muốn A Lạc trường sinh bất lão.” Tuyết Cầu quật cường nhìn chằm chằm mấy người trong phòng luyện đan, “Như vậy cũng không uống công ta ở cái địa phương quỷ quái này lãng phí nhiều thời gian như vậy!”

“Ha ha Người thật là thiên chân khả ái, nhưng nếu như người nhất định phải làm như vậy, thế ba ngày sau tới phòng luyện đan số bốn mươi chín xúc than đi.”

“Tại sao phải tới đó?”

“Phòng luyện đan số bốn mươi chín đã lâu chưa thành công luyện ra tiên đan, người biết tại sao không?”

“Không biết.”

“Bởi vì nguyên thần Linh Đang trong lò, hấn ở bên trong gây sự .”

“A ? ! Thì ra nguyên thần Linh Đang chưa bị hủy ? !”

“Ừ, bởi vì Linh Đang là hỏa tước, tam muội chân hỏa đốt được thân thể của hấn, nhưng lại không hủy được nguyên thần hấn, hấn đến nay đều núp ở trong lò đó không dám ra .”

“Vậy thì tốt quá! Lần này chúng ta cùng nhau chạy trốn đi!”

“Được, để Linh Đang tạm thời bám vào trên tiên đan, sau đó người dẫn hấn ra ngoài.”

“Ừ! Được!”

Ba ngày sau, Tuyết Cầu theo kế hoạch đẩy xe than tới phòng luyện đan số bốn mươi chín để xúc than, vừa nhìn thấy ngóc đồng tử kia quạt lò lửa, y mới nhớ tới lần trước chính là ở chỗ này, cái tên đáng ghét kia đã ngã xe than mình. Mà lúc này, hắn đang khẩn trương đi theo sau môn đại đồng tử nhìn quanh lò.

Đột nhiên “bùm” một tiếng nổ tung, khói lửa tuôn dày đặc, hai tên kia lúc này bị hun thành đen thui.

Đại đồng tử không để ý tới họ, cuống quýt dùng kèm moi ra viên tiên đan, nhìn cẩn thận chu đáo, xác định là thứ thất bại, sau đó suy sụp ngã ngồi trên mặt đất, tóm tóc mình tự hỏi: “Tại sao? ! Tại sao lại thất bại? ! Tiếp tục như vậy ta làm sao báo cáo?”

“Đừng Đừng như vậy.” Ngóc đồng tử tiến lên an ủi, lại bị hắn một tay hất ra.

Tuyết Cầu thấy vậy, trong lòng thâm thích thú, ưỡn ngực, mặt vô biểu tình đi qua hỏi: “Có thể xúc than ra chưa?”

“Xúc đi. . . .” Đại đồng tử hữu khí vô lực phát tay, nhúc nhích đi qua một bên.

Tuyết Cầu xúc than, cảm xé nhỏ xúc, bên trong là bụi than giống như thường ngày, thuận tiện ánh mắt chuyển chuyển quan sát hết thấy trong lò, bên trong đỏ au, vài tiên đan tán loạn màu sắc ảm đạm, mảnh sứ vỡ bể tan tành, không biết nguyên thần Linh Đang ở nơi nào. Đột nhiên có một viên tiên đan tròn tròn phiếm kim quang chuyển động tại chỗ, tựa hồ đang hấp dẫn chú ý của Tuyết Cầu. A? Chẳng lẽ đây là Linh Đang tiền bối sao?

Tuyết Cầu nhất thời khẩn trương, cẩn thận đem viên tiên đan và cặn than xúc ra ngoài, chuyển qua xe đẩy, tiên đan tựa hồ vui vẻ xoay xoay, sau đó núp vào trong cặn than. Tuyết Cầu xác định đây là nguyên thần Linh Đang, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất lấp đầy một xe đẩy rồi chạy một mạch cũng không quay đầu lại

Trên đường, Tuyết Cầu dè dặt thân thể hỏi một đồng cảnh than trong xe: “Là Linh Đang tiền bối sao?”

“Là ta.”

“Thật tốt quá, hiện tại ta nên đi đâu?”

“Giống như thường ngày, trước tiên đổ đồng cảnh than này đi. À, đừng quên đem ta ra ngoài.”

“Được!” Tuyết Cầu một đường chạy chậm, sau khi moi ra viên tiên đan, nhìn rồi nhìn, hỏi: “Tiền bối, viên tiên đan này có thể khiến cho người trường sinh bất lão không?”

“Có thể, ta không hủy nó.”

“Vậy thì tốt quá!” Không cần lại đi trộm.

“Mau, ngồi lên xe đẩy.”

“Ừ!” Tuyết Cầu nhét tiên đan vào đai lưng, nhảy lên xe đẩy, xe đẩy này vui vẻ nói một câu: “Hai vị ngồi vững vàng!” , rồi nhanh như gió băng về phía trước.

Vọt vào đồng đá trong giả sơn, xe đẩy nhỏ quẹo trái quẹo phải, còn thỉnh thoảng quay vòng 360 độ tại chỗ, quay tới độ đầu Tuyết Cầu muốn bất tỉnh, chạy hồi lâu, Linh Đang đột nhiên bảo dừng. “Trận hình này đã biến đổi, khác lúc ban đầu.”

“A?” Tuyết Cầu vốn có chút hoảng hốt, Linh Đang vừa nói như thế, càng thêm luống cuống tay chân.”Tiền bối, tại sao Đâu Suất Cung này kỳ quái như thế? Ta lúc tiến vào căn bản chưa từng thấy nhiều núi đá như vậy .”

“Lúc có người tiến vào, mê trận này tự nhiên sẽ thu. Muốn thừa dịp khi đó chạy trốn đếm không ít, nhưng, khi đó thủ vệ nghiêm nhất, hơn nữa thủ vệ Đâu Suất Cung đều ẩn núp ở nơi không nhìn thấy, cho nên chúng ta coi như ra khỏi mê trận này, cũng không thể phớt lờ, lần trước ta do quá sơ suất, mới bị thủ vệ bắt được.”

“Ồ.” Tuyết Cầu vì muốn gặp lại A Lạc, nghiêm túc ghi nhớ mỗi một câu của Linh Đang.

Tiếp theo, Linh Đang phát hiệu lệnh, chỉ huy xe đẩy tiếp tục đi về phía trước một đoạn, nhưng tựa hồ không có đầu mối. Đang nhìn quanh, đột nhiên nghe tiếng nói chuyện của hai người, hơn nữa dần dần rõ ràng.

“Không xong, nhất định là thủ vệ! Chạy mau!” Linh Đang mới vừa nói như thế, xe đẩy liền phóng tới bên cạnh, mới vòng qua một khối núi đá, liền chạm mặt hai gã thủ vệ mặc khôi giáp, một tên trong tay cầm thương bạc, một tên thắt lưng đeo trường kiếm, bộ dạng thoải mái, vóc người cũng không khô ngo cho lắm, khác hẳn thủ vệ thiên binh.

Tên cầm thương bạc vừa thấy Tuyết Cầu, lập tức lớn tiếng quát: “Tiểu đồng to gan, dám chạy?!”

Tuyết Cầu ngay cả kêu cũng không kịp, xe đẩy liền ‘rẹt’ một cái, chở Tuyết Cầu trốn.

“Đứng lại!”

Hai gã thủ vệ lập tức đuổi theo, xe đẩy chạy lung tung, mất đi phương hướng; Linh Đang cũng rối loạn trận cước, không còn cách nào, căn bản không hiểu được mê trận này chính xác nên đi thế nào. Đáng ghét hơn là hai gã thủ vệ kinh động mê trận, tất cả núi đá bắt đầu nhanh chóng trôi lên, cả Đâu Suất Cung phát ra tiếng vang ‘rầm rập’, tất cả mọi người khản trương nhìn quanh, không biết xảy ra tai họa gì.

Trường kiếm rút khỏi vỏ, một đạo kiếm khí bén nhọn đánh tới, Tuyết Cầu bị buộc nhảy khỏi xe, thiếu chút nữa sẽ cùng xe đẩy xương nát thịt, đã chật vật như thế, dứt khoát biến trở về nguyên hình ngậm tiên đan, liền lặn một vòng khắp nơi chui loạn, thật may còn có ưu thế duy nhất là thân thủ nhanh nhẹn, có thể vật lộn với hai tên thị vệ.

Có câu nói, người ngốc có ngốc phúc. Tuyết Cầu trong hốt hoảng thế nhưng lại có thể chạy ra khỏi đồng đá, bản thân còn chưa phản ứng kịp đã thấy đại môn Đâu Suất Cung!

“Mau! Mau! Mau ra cửa!” Linh Đang trong miệng lo lắng kêu.

Bạn đang ?

Tuyết Cầu vọt tới cửa, nhưng cửa sắt nặng nề đẩy thế nào cũng đẩy không ra, lại không thể nói chuyện, vừa nói thứ trong miệng có thể rớt! Mà Tuyết Cầu thì đang rất vội.

Mắt thấy thủ vệ sắp đuổi tới, cửa sắt này đột nhiên mở ra, mới phát hiện một đường khe nhỏ, Tuyết Cầu nhảy qua một cái, lướt qua ngưỡng cửa, chui vào giữa hai chân của người đến từ bên ngoài. Y không quản chuyện chui vào đây quần người ta, chạy quan trọng hơn!

“Tiểu Miêu từ đâu tới vậy ta? Thật yếu.” Người tới tựa hồ không biết rõ xảy ra chuyện gì, nhìn thân ảnh Tuyết Cầu nhanh chân chạy như điên, vuốt râu ngáy ngốc cười.

Hai gã thủ vệ theo sát vọt ra, vừa thấy người này, lập tức một chân quỳ xuống.

Người tới thấy hai gã, liền hỏi: “Đan Thực, Đan Mục, hai người các ngươi sao hốt hoảng vậy?”

Đan Thực lập tức hồi báo: “Lão Quân, một tên đồng tử trong cung ngài chạy trốn.”

“Lại chạy?”

“Chính là hồ ly tinh mới vừa rồi trốn được.”

Ồ, thì ra vừa rồi là hồ ly tinh à! “Vậy bắt nó về là được.”

“Lão Quân, hồ ly kia hình như còn tha một viên tiên đan!”

“Cái gì?!” Thái Thượng Lão Quân này hận nhất chính là người khác động đến tiên đan hắn, vừa nghe như thế, giận đến nổi râu ria trắng phau trên miệng cũng giật ra, lớn tiếng khiển trách: “Vậy còn không mau đuổi theo cho ta!”

“Dạ” Hai gã thủ vệ lĩnh mệnh sau đó nhanh chóng đạp mây đuổi theo.

Thái Thượng Lão Quân thở phà nhìn thân ảnh của bọn họ biến mất ở đám mây, mới quay đầu dán râu lại, lắc lắc râu hồ lô không trong tay, đi vào Đâu Suất Cung — hôm nay là ngày thu tiên đan, nếu không cũng chẳng muốn tới đây.

Tuyết Cầu trốn xuống hạ giới, Linh Đàng yêu cầu nhanh chóng tìm một động vật mới vừa chết, hân mới ra ngoài, ba hồn bảy vía ở trạng thái tán loạn quá lâu, nhất định phải tìm thân thể để ngưng thần, tiên đan không phải nơi thích hợp .

Đúng lúc hai người nhìn thấy trên cây một con chim nhỏ rơi xuống ổ bỏ mình, hồn phách yếu kém mới vừa bay ra ngoài cơ thể, Linh Đàng không nói hai lời, lập tức nhập vào.

Hoàn thần một lát sau, Linh Đàng chậm rãi mở mắt. Tuyết Cầu lập tức hỏi: “Linh Đàng tiền bối, người cảm thấy như thế nào?”

“Hoàn hảo. Tuyết Cầu, cảm ơn người.”

“Không, không, là ta cảm ơn người mới đúng.” Tuyết Cầu ngượng ngùng gãi gãi đầu, y không biết tiếp theo nên làm cái gì, nghĩ một chút, liền hỏi: “Tiền bối, người có đói bụng không? Ta tìm hai con trùng tử cho người ăn .”

“Không. Không cần.” Linh Đàng lão đảo lắc lư đứng lên, vỗ hai cái cánh nhỏ, cảm thấy thân thể này cũng không tệ lắm. Ngẩng đầu lên, nhìn Tuyết Cầu nói: “Tuyết Cầu, chúng ta chia tay thôi. Thật vất vả mới lần nữa lấy lại được tự do, quý trọng hơn nhé.”

“Được.”

“Người bây giờ trước tiên nên trốn đi, hai gã thủ vệ kia tùy thời sẽ đuổi theo đến đây; mà bọn họ không biết sự tồn tại của ta.” Nói đến đây, Linh Đàng mang theo xấu hổ, nhẹ giọng hỏi: “Người có phải cảm thấy ta rất giỏi hoạt?”

Tuyết Cầu lắc đầu, thật lòng mỉm cười, “Ta có thể trở về là tốt rồi, tiền bối, ta nhất định phải về Tể Tuyết Sơn một chuyến, vậy ta đi trước.” Nói xong, y liền vội vã leo lên mây bay đi.

Linh Đàng nhìn trời, chỉ có thể cầu mong Tuyết Cầu đừng xảy ra chuyện.

Tuyết Cầu bay xa biến mất, một con chim nhỏ đỏ au, không có lông vũ bay lên bầu trời tự do

9. Chương 9

Hôm nay Tể Tuyết Sơn nắng nóng, A Lạc vẫn như thường ngày, cười nói với bức họa trên tường: “Tuyết Cầu, ta đi múc nước, trông nhà cho kỹ nha !” Vừa nói xong, xách thùng nước ra cửa.

Tuyết Cầu đi bao nhiêu năm, A Lạc đã quên đếm. Đã từng rất nhiều lần muốn hòa hợp với cuộc sống phổ thường, mở học đường, giáo thư dục nhân, làm chút chuyện có ý nghĩa, nhưng mỗi lần đều sợ Tuyết Cầu đột nhiên trở lại không tìm được mình, nghĩ đến đây, vẫn quyết định ở chỗ cũ Tể Tuyết Sơn sống cuộc sống bình thản giản đơn này.

Con đường bùn từ gian nhà thông tới đầm nước đã được mở, phủ kín đá thạch sắc thái rực rỡ, ở dưới ánh mặt trời xinh đẹp cực kỳ, chung quanh một dãy cấm hoa tú mộc đều được sửa chữa, hay nhất là bên này một cầu trượt, bên kia một xích đu, cả chân núi Tể Tuyết Sơn giống như một trang viên xinh đẹp — đây đều là kiệt tác nhảm chán của A Lạc .

A Lạc đi trên đường, nghe chim non nơi khe núi hót, đột nhiên ả ả nghe được tiếng Tuyết Cầu kêu mình.

“Tuyết Cầu?” A Lạc mặc dù có điểm hoài nghi lỗ tai mình, nhưng vẫn không nhịn được nhìn quanh khắp nơi.

“A Lạc!” Thanh âm rõ ràng hơn truyền từ đỉnh đầu, A Lạc theo phản xạ ngẩng đầu lên, Tuyết Cầu từ trên trời giáng xuống, đứng ngả A Lạc, thiếu chút nữa đè dẹp hân.

“Tuyết. Tuyết Sơn Phi Hồ.”

Tuyết Cầu không để ý A Lạc có thể bị y đè dẹp hay không, găt gao ôm lấy cổ hân, vừa khóc vừa cười, “A Lạc, ta rốt cục nhìn thấy người!”

Cách đã nhiều năm, Tuyết Cầu bỗng đột nhiên trở lại, hơn nữa trở lại liền nhào vào trong lòng ngực mình, A Lạc vui sướng trong lòng hiển nhiên không nhiều lời, ôm lấy Tuyết Cầu ngồi dậy, “Cầu Cầu, người nghỉ? Có thể xuống thăm người thân?”

Tuyết Cầu hàm hàm hồ hồ ‘ờ ờ’ hai cái, buông tay đang ôm chặt cổ A Lạc, cẩn thận nhìn hấn, hấn diện mạo vẫn trẻ tuổi, một chút cũng không lão hóa, bộ dáng mười bảy mười tám tuổi một cành hoa, Tuyết Cầu trong lòng vui vẻ, liền ngậy ngô cười.

“Người cười khúc khích cái gì?” A Lạc ngắt mũi y, “Xem người, cả người bần thủ, y như hòn than, còn trên đầu búi hai cái tròn tròn ngốc như thế, trở về gặp ta cũng không ăn mặc cho tốt. . . .”

“Hắc hắc. . . .” Tuyết Cầu ngượng ngùng cười cười, mở ra lòng bàn tay, đem tiên đan bày trước mặt A Lạc, “Cái này cho người ăn.”

“Cái gì vậy?”

“Kẹo, là ta từ Thiên Đình đem xuống, ăn rất ngon!”

A Lạc cầm viên kẹo, nhíu mày. Đây là kẹo gì? bần bần, dính dính — không còn cách nào, là do Tuyết Cầu ngậm trong miệng, nước miếng hiển nhiên không thiếu.

Lau lau trong ngực mấy cái, kim quang vốn có lại hiện ra ngoài, A Lạc sắc mặt đột nhiên đại biến, “Tiên đan Lão Quân? ! Tuyết Cầu, người chỗ nào lấy được?”

“Người. . . . Người thế nào nhận ra?” Tuyết Cầu trợn to hai mắt vô cùng khó hiểu, “Chẳng lẽ lại là nhìn trên sách ra?”

A Lạc vẻ mặt có chút khấn trương, căn bản không muốn trả lời mình tại sao biết tiên đan, nghiêm túc hỏi Tuyết Cầu: “Người không phải trộm ra đó chứ? Có bị phát hiện không? Không nhanh trả lại!”

“Không còn kịp rồi, A Lạc người nhanh ăn đi! ! Ăn sau này mà có thể trường sanh bất lão, sau đó ta có thể vĩnh viễn thấy A Lạc trẻ tuổi anh tuấn!”

Tuyết Cầu vội vã đem tiên đan nhét vào miệng A Lạc, chỉ cần tận mắt thấy hấn nuốt xuống, sau đó có thể trốn sang nơi khác tị nạn.

A Lạc nhìn Tuyết Cầu lo lắng, nhìn y dáng vẻ sa sút, trong lòng tự nhiên hiểu bảy tám phần, lần nữa ôm chặt y vào trong ngực, nửa trách cứ nửa thương yêu nói nhỏ: “Tuyết Cầu, Tuyết Cầu ngốc của ta. . . .”

“A Lạc. . . . Người nhanh ăn đi được không? Ăn xong ta đi lánh nạn nữa. . . . Ta không bao giờ làm thần tiên nữa. . . . Ô ô ô. . . .” Tuyết Cầu chui ở trong ngực A Lạc bắt đầu kể khổ, “Thiên Đình bắt ta lao động tay chân, mỗi ngày không ngừng đẩy xe than, còn xem thường ta, khi dễ ta. . . . Ta không bao giờ về đó nữa, ta trốn xuống. . . .”

Lời của Tuyết Cầu A Lạc nghe vào trận trận đau lòng, “Tuyết Cầu, ta không cần cái này. . . .”

“Ừ?”

“Chẳng lẽ người không phát hiện ta đây nhiều năm qua, một chút cũng không già sao?”

“Đó là người bảo dưỡng tốt. . . .”

“Phải. . . . Phải. . . .” Xem ra Tuyết Cầu quá mức.

Đúng vào lúc này, hai gã thủ vệ Đâu Suất Cung đuổi tới Tế Tuyết Sơn, nhìn thấy Tuyết Cầu cùng một người phạm ôm nhau ở bên cạnh ao, liền nhanh chóng bước xuống tường vân dừng sau lưng A Lạc, Đan Mục lạnh lùng nói: “Tiểu yêu tinh thoát cũng rất nhanh! Bất quá lại còn rảnh rỗi ở đây gặp tình lang?”

Tuyết Cầu cả kinh thất sắc, muốn chạy trốn lại bị A Lạc gắt gao ôm lấy. A Lạc chậm rãi xoay người, bình thần nhìn hai gã thủ vệ. Ngược lại hai gã thủ vệ này nhìn thấy tướng mạo hấn bắt đầu thất kinh.

“Lạc Chi Dao? !”

Đan Mục vừa thấy A Lạc, tâm tình trở nên kích động dị thường, muốn xông lên trước, lại bị Đan Thục kéo. “Đan Mục, hấn không phải Lạc Chi Dao, hấn chỉ là một người phạm giống Lạc Chi Dao mà thôi.”

“Không thể nào, làm sao lại giống như vậy? ” Đan Mục lắc đầu, không thể tin được hai mắt của mình. Bởi vì mình và huynh trưởng từng là thủ hạ phó tướng của Lạc Chi Dao, đối với hắn hết thấy cơ hồ rõ như lòng bàn tay, người trước mắt này tuy ăn mặc như văn nhược thư sinh, nhưng ánh mắt, khí chất hẳn cùng Tế Tuyệt Thiên Tướng Lạc Chi Dao năm đó chết trận giống nhau như đúc, đúng rồi, Lạc Chi Dao trước khi tới thiên đình, cũng định cư ở Tế Tuyệt Sơn! Điều này cũng không khỏi quá trùng hợp!

A Lạc đối mặt hai gã thủ vệ Thiên Đình kinh ngạc, khẽ mỉm cười, “Hai vị tiên gia, Tuyệt Cầu nhà ta còn nhỏ không hiểu chuyện, tò mò chạy đến làm người hầu Thiên Đình, hiện tại y đầu óc thông suốt, không muốn lên đó nữa, xin hai vị tiên gia bỏ qua cho y đi, dù sao y tay chân vụng về, cũng làm không tốt chuyện.”

“Phạm trần tự có quốc pháp phạm trần Thiên Đình cũng có điều luật Thiên Đình, y là đồng tử là Đâu Suất Cung, không được tự mình hạ phạm, hơn nữa y còn trộm tiên đan, đã phạm trọng tội. Người chỉ là một người phạm, không cần quản nhiều như vậy, mau mau lui ra!”

“Không lui.” A Lạc thủy chung mỉm cười, lời nói lại chữ chữ kiên định. Hắn từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng. Tuyệt Cầu thấy rất lo lắng, “A Lạc, thân thể ngươi không tốt, phải uống thuốc sao?”

“Không phải vậy, ” A Lạc sờ sờ đầu y, “Người đừng lo lắng, bé ngoan.”

Đan Mục nhẹ nhàng hỏi Đan Thục: “Người có nghe hay không? Hắn cũng họ Lạc.”

Đan Thục vẫn như cũ không quá tin tưởng, nhưng thương bạc trong tay đột nhiên rung động — đây là di vật A Lạc, nó lúc này phản ứng kịch liệt như thế, chẳng lẽ ?

Thương bạc rung động càng lúc càng lớn, tựa hồ muốn phóng tới A Lạc, Đan Thục sắp giữ nó không được, hoảng sợ kêu: “Chuyện gì xảy ra? Đây là chuyện gì xảy ra?”

Thương bạc chấn động mạnh mẽ, tránh thoát tay Đan Thục bay tới chỗ A Lạc, Tuyệt Cầu hoảng sợ, muốn ngăn ở trước mặt A Lạc, nhưng hôm nay khí lực A Lạc đặc biệt lớn, Tuyệt Cầu tránh thế nào cũng không thoát được cái ôm của hắn. Cũng may thương bạc này bay đến bên cạnh A Lạc, lảng lảng ngừng lại, nó tựa hồ rất hưng phấn, không ngừng trên dưới nổi lờ lững. Lần này Tuyệt Cầu cũng không rõ xảy ra chuyện gì .

“Thật xin lỗi, tiểu háo tử, ta không nên vứt bỏ ngươi.” A Lạc nhẹ nhàng nói, đưa tay cầm chắc nó, nhất thời ngân quang vạn trượng, khiến Đan Thục Đan Mục không mở mắt ra được, chốc lát lại có một cỗ tiên khí mãnh liệt lấy A Lạc làm trung tâm, tản ra bốn phía .

Chờ ngân quang biến mất, A Lạc và Tuyệt Cầu đã sớm không thấy bóng dáng.

“Đáng ghét!” Đan Mục oán hận, hướng về phía Đan Thục hô to: “Người thấy chưa? Lạc Chi Dao căn bản không có hồn phi phách tán! Hắn giả chết ! Sau đó núp ở phạm trần nuôi hồ ly tinh!”

“Ta rất kỳ quái, hắn năm đó dùng biện pháp gì giả chết? Ta rõ ràng nhặt được hồn phách hắn vỡ tan .”

“Ở đây đoán có ích lợi gì? Năm đó Ngọc đế trách tội chúng ta xuất chiến bất lợi, năng lực không tốt, gián tiếp khiến Lạc Chi Dao chết trận, vì thế bãi nhiệm cấp bậc chúng ta, nhưng trên thực tế hắn thân là thiên tướng lại giả chết bỏ trốn, hắn không tuân theo giới luật của trời! Bắt được hắn chúng ta nhất định có thể khôi phục cấp bậc, không cần ở Đâu Suất Cung làm thủ vệ !”

“Dù như thế nào, trước tiên chúng ta cũng vẫn đừng hỏi bẩm Thiên Đình, gặp hắn hỏi rõ ràng chút, dù sao trước kia làm thủ hạ hắn, hắn đối xử với chúng ta không tệ.”

“Hừ!” Đan Mục khinh thường phương thức làm việc của huynh trưởng, rút ra trường kiếm lẳng không vung lên, một tảng đá lớn lập tức bị tước mất nửa đoạn.”Ta phải về bẩm Ngọc đế! Nếu không ta không cam lòng!”

Tuyệt Cầu chỉ chớp chớp mắt, liền phát hiện mình đến một sơn động đen như mực, A Lạc lại nuốt một viên thuốc, trên người tiên khí nhất thời biến mất.

“A Lạc, ngươi ăn cái gì vậy?”

“Đây là ki ki quả luyện thành thuốc, ăn xong ta sẽ trở về nguyên hình, tiên khí mất hết; mà trước đó là giải được ki ki quả, bởi vì ta nhất định phải mang theo người chạy trốn.”

A Lạc nói như vậy, Tuyết Cầu cũng liên nghĩ thông suốt. Bình thường “A Lạc thụ sinh” chính là luôn bị được hiệu ki ki quả khổng chế, hẳn nguyên hình chính là loài người, không trách được vừa không có yêu khí cũng không có tiên khí. Chỉ cần trong lúc nguy cấp ăn một viên giải được, lại có thể khôi phục nguyên trạng, đằng vân giá vũ, chạy tốc độ giống như điện quang hỏa thạch, nhưng . . .”A Lạc, giải được ki ki quả không phải cần . . . nước bọt của động vật giống đực à?”

“Không sai, nhưng do trong thuốc của ta có nhiều hơn một vị thuốc.”

“Cái gì?”

“Tổ yến.”

“” Trầm mặc chốc lát, Tuyết Cầu rống to: “Vậy người tại sao không sớm nói cho ta biết? !”

“Bởi vì ta thích khi dễ người “A Lạc cười toe toét, sắp mặt lại nhanh chóng hôn Tuyết Cầu một hớp.

Tuyết Cầu lập tức hồng mặt, phồng má nhìn chằm chằm hắn.”A Lạc. Người rốt cuộc là ai?”

“Một lát sẽ nói cho người biết.” A Lạc không vội trả lời bé ngọc này, nắm tay của y đi thẳng tới cuối, có một Ôn Tuyền, hơi nước nóng hổi bốc lên, chung quanh có sẵn cây đuốc, đem nơi đây chiếu sáng sủa. Sau đó cứ thế mà cởi búi tóc Tuyết Cầu ra, đem y phục của y cởi xuống, sau đó ném vào trong Ôn Tuyền mà chà chà,”Người xem người này, bẩn chết.”

Theo lý thuyết cởi áo ra tắm rửa là một chuyện rất mập mờ, rất dễ dàng sinh ra tình cảm, nhưng A Lạc giống như tắm cho em bé nhà mình, Tuyết Cầu cũng rất quen cách A Lạc tắm cho mình, trần truồng ở trước mặt hắn không chút nào ngượng ngùng, đại khái lúc là hồ ly trước mặt hắn đã quen tình trạng trần như nhộng.

“A Lạc, đây là đâu?”

“Tể Tuyết Sơn.”

“Chúng ta vẫn còn ở Tể Tuyết Sơn sao?”

“Ừ, đây là bên trong Tể Tuyết Sơn, nơi này có một hang động lớn, còn có Ôn Tuyền, ta thường thường đến nơi này tắm.”

Tuyết Cầu rất bội phục A Lạc, mình ở nơi này lẫn lộn lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng không biết Tể Tuyết Sơn còn có Ôn Tuyền thứ thái như vậy. Tuyết Cầu coi như có ngọc cũng có thể đoán được A Lạc là một thần tiên rất lợi hại rất lợi hại, hơn nữa có ngọn nguồn từ Tể Tuyết Sơn.

Tắm xong, A Lạc nhìn chằm chằm cái bụng Tuyết Cầu hỏi: “Tuyết Cầu, ta muốn hỏi người một vấn đề.”

“Cái gì?”

” Trên bụng người trước kia có vết sẹo rất dài không?”

“Đi?” Tuyết Cầu tò mò nhìn A Lạc, “Người tại sao hỏi ta có sẹo hay không ?”

“Rốt cuộc có hay không?”

Tuyết Cầu gật đầu, “Có, rất lớn , bắt quá sau này Hồ Hữu nói quá khó coi, giúp ta xóa.”

“À, ra là như vậy. Ha ha” A Lạc ngắt khuôn mặt nhỏ bé của Tuyết Cầu một cái, tựa hồ tâm tình rất tốt.

Địa Tinh từ bên cạnh chui ra, mang đến y phục sạch sẽ.”Lạc Chi Dao, hai vị bên ngoài kia tựa hồ đã đi xa.”

A Lạc vừa mặc quần áo cho Tuyết Cầu, vừa đáp: “Tốt, ta thấy vẫn là ở chỗ này mấy ngày đi, bên trong tương đối an toàn.”

“Ừ, muốn ăn gì ta đưa tới cho người.”

Tuyết Cầu kinh hô: “Thì ra là hai người các người đã sớm biết nhau? !”

Địa Tinh rất không dậy nổi nói: “Đúng vậy, rất lâu rất lâu trước kia đã biết Lạc Chi Dao, khi đó ta còn gặp qua mẹ ngươi đấy!”

“Mẹ ta?” Tuyết Cầu lần đầu tiên nghe được manh mối thân nhân, nhất thời hai mắt sáng lên. “Mẹ ta ở đâu?”

“Không nên kích động, mẹ ngươi chỉ là một con tuyết hồ bình thường, sớm chết, hơn nữa mẹ ngươi không thương ngươi, ngươi đều là dựa vào Lạc Chi Dao mới sống sót.”

Tuyết Cầu nghiêng đầu nhìn A Lạc, trong lòng có rất nhiều rất nhiều nghi vấn, nhưng A Lạc chỉ mỉm cười thần nhiên. Cho đến khi Địa Tinh đi, hắn mới ôm Tuyết Cầu kể chuyện cũ.

“Ta tên là Lạc Chi Dao, không gọi Lạc Tục Sanh.”

“Ta đã biết.”

“Ta là thần tiên, không phải là người phàm.”

“Ta đã thấy.”

“Ta chính là đại tiên trong truyền thuyết Tế Tuyết Sơn.”

“Ta đoán được.”

“Ồm, vậy ta sẽ kể một chút về chuyện rất lâu trước kia.”

“Ngươi có thể kể.”

“Ừ. . . .” A Lạc chuyển mắt suy nghĩ một chút, bắt đầu kể chuyện. . . .”Rất lâu trước kia, có một vị do tiên phạm tư sinh ngọc thụ lâm phong ở trên đỉnh Tế Tuyết Sơn, tên của hắn gọi là Lạc Chi Dao, sau này gọi tắt là A Lạc. Bởi vì hắn thiên phú dị bẩm, văn võ toàn tài, Thiên Đình nhiều lần chiêu hắn lên trời, nhưng hắn vẫn luôn uyển chuyển cự tuyệt. Hắn thích cô độc vẫn an phận cuộc sống trên đỉnh Tế Tuyết Sơn. Có một ngày, hắn ở trên đỉnh núi nhìn thấy một con Tiểu Tuyết Hồ lẻ loi, nom vừa ra đời không tới một tháng, toàn thân tuyết trắng, đôi mắt tròn tròn, ngáp một cái liền lộ ra cái lưỡi phấn hồng, nằm bất động miệng gặm nhũ nha, khả ái nhất chính là nó hay tới đỉnh núi rồi đem mình co lại thành một quả bóng, lăn từ trên đồi xuống, tạo thành một quả bóng tuyết cực lớn, bóng tuyết bị vỡ thì nó lại chạy đến đỉnh núi, lăn xuống nữa, làm không biết mệt. Người nói coi nó ngốc không?”

Tuyết Cầu nhìn chằm chằm A Lạc, không thể tin được trong miệng hắn đang kể là mình, hết chuyện làm lăn từ trên núi xuống rất vui sao? !

“Nó khiến A Lạc thấy rất thích thú, liền đi theo nó về tổ xem, kết quả phát hiện một ổ tuyết hồ ly, mà chỉ có Tuyết Cầu là nhỏ nhất, mụ mụ cho sữa, nó liền bị huynh đệ tỷ muội đẩy qua bên cạnh, chờ bọn chúng uống no, tiểu hồ ly chen lên chưa uống được vài hớp, mụ mụ lại không muốn cho sữa nữa, một cước đá nó ra. Không trách được thân hình nhỏ xinh như thế, trưởng thành không tốt. Tiểu hồ ly đáng thương còn bị huynh đệ tỷ muội khi dễ, coi nó như con mèo đuổi theo tấp nó, cho nên tiểu hồ ly thường thường trốn đi chơi một mình, thích nhất tới đỉnh núi lăn lăn, vì vậy A Lạc lấy một cái tên cho nó, gọi là Tuyết Cầu.”

Tuyết Cầu giương mắt nhìn A Lạc, thì ra là tên của mình có như vậy. A Lạc cười híp mắt nhìn Tuyết Cầu, hôn một cái, nói tiếp.

“Tuyết Cầu thường thường ăn không đủ no, gây trở ngại xương, bất kể là khát hay là đói bụng, cũng chỉ có thể tới đầm nước mà uống, thỉnh thoảng còn có thể nhặt được mấy dĩa quả rơi từ trên cây xuống. A Lạc xót nó, liền lấy sữa dê đút nó, sau đó, Tuyết Cầu liền nhớ, mỗi sáng liền lên đỉnh núi báo danh, ngồi đoan đoan chánh chánh chờ A Lạc ra ngoài, khi uống sữa lưỡi còn liếm loạn, lắc lắc đuôi, quần ở bên chân A Lạc không chịu đi, càng về sau A Lạc dứt khoát thu nuôi Tuyết Cầu này, cho nó ăn no, chưa tới mấy ngày nó mập như quả bóng. Tuyết Cầu cũng vứt bỏ gia đình vốn có, trung thành tận tâm tiến vào sơn động A Lạc. Nhưng Tuyết Cầu rất bướng, mỗi ngày đều ra ngoài chơi tới mệt, có một lần đã tới còn chưa trở lại, A Lạc liền đi ra ngoài tìm nó, mới phát hiện Tuyết Cầu không biết là bị dã thú gì cào phá cái bụng, chảy cả vũng máu, nằm trên mặt đất không thể động, trên cây hai con quạ đang chờ nó chết hoàn toàn rồi tới mổ thi thể. Vốn sinh tử do mệnh, A Lạc không nên ngang ngược ngăn trở, Tuyết Cầu nhỏ yếu vốn chính là bị thiên nhiên đào thải, nhưng chỉ bởi vì A Lạc tâm không đành lòng, chuyển một hơi tiên khí cho Tuyết Cầu, cứu

sống nó. Không biết có phải một hơi tiên khí đó mà khiến cho Tuyết Cầu trở thành hồ ly tinh hay không”

“Nhất định! Nhất định! Bằng không nguyên hình ta làm sao lại nhỏ như vậy?”

“Ha ha Đúng vậy, hơn nữa Tuyết Hồ là hồ ly gốc nhất, có thể thành tinh không nhiều lắm. Nhưng ta thấy trên bụng ngươi không có sẹo, ta cũng không dám xác định ngươi có phải là Tuyết Cầu kia hay không.”

Tuyết Cầu như nhặt được chí thân, quần A Lạc thật chắc hỏi: “Sau đó thì sao? Sau đó ngươi đi đâu vậy ?”

Bị Tuyết Cầu hỏi như vậy, A Lạc bất tri bất giác đem tự thuật ngôi thứ ba chuyển thành ngôi thứ nhất, “Mấy ngày đó Tuyết Cầu đang dưỡng thương, Thiên Đình phái di của ta hạ giới chiêu an, có lẽ là do nàng đáng dấp rất giống mẫu thân ruột thịt, ta bị thuyết phục, vì vậy liền bỏ lại Tuyết Cầu lên Thiên Đình. . . .”

“Ta nhớ. . . . không trách được trong trí nhớ mờ lung của ta, từng có người nói với ta ‘ Tuyết Cầu, ta phải lên Thiên Đình , sau này phải chiếu cố mình thật tốt.’ thì ra là người kia là ngươi. . . .” Tuyết Cầu bắt đầu nghịch ngợm bóp mặt A Lạc.

“Xem ra, lúc đó không sai biệt lắm là trong đoạn thời gian thành tinh của ngươi . Sau đó ta đến Thiên Đình, làm thiên tướng ta không thích, thường thường bị Ngọc đế chỉ ý khắp nơi Hàng Yêu chinh chiến, cuộc sống không có mục tiêu. Dần dần, ta bắt đầu hoài nghi mình quyết định có chính xác hay không, bắt đầu ghét cuộc sống Thiên Đình. . . .”

“Cho nên liền chạy xuống?”

“Không kém bao nhiêu đâu. . . . vào một lần hạ phạm chinh chiến, Tiểu Yêu Hầu kia hỏi ta một câu ‘ ta không biết ngươi, ngươi cũng không biết ta, ngươi tại sao muốn tới bắt ta? ’, nhìn ánh mắt thuần chân của hắn, ta nhất thời tỉnh ngộ, ta tại sao phải nghe theo chỉ ý Ngọc đế ? Tại sao ta không thể dựa theo ý nguyện cuộc sống của mình? Tại sao ta luôn phải làm chuyện ta một chút cũng không muốn làm? Vì vậy mượn một cơn hấn đánh tới, ta làm bộ bị đánh trúng, rơi xuống sơn dã, mất binh khí, biến ra mấy hồn phách của bản thân, giả vờ hồn phi phách tán, ăn ki ki quả, sau đó liền bỏ trốn mất dạng.”

“Ngươi thật lợi hại, ngay cả hồn phách cũng có thể biến ra.”

“Vậy cũng coi như là một lần cơ duyên, ta tình cờ lấy được nửa bản thiên thư, nó ghi lại một loại pháp thuật thần bí quý dị thất truyền, phạm là linh hồn vỡ tan, chỉ cần tồn một hồn một phách, liền có thể sinh đủ ba hồn bảy vía, khiến linh hồn hoàn toàn trọng sinh. Đáng tiếc nó chỉ có nửa bản, ta không cách nào chế được đầy đủ linh hồn, nhưng làm ra hồn phách vỡ nát vẫn dư sức .”

Dùng cái phương pháp này giả chết thật là khéo! “Vậy . . . quyền sách kia đâu?”

“Ta giấu nó trong giá sách của Hồ Hữu.”

“A? ! Tại sao?”

“Ta cảm thấy hắn rất thích nghiên cứu pháp thuật kỳ kỳ quái quái, thông minh, có thiên phú, lại rất hiểu rõ hợp thành linh hồn, nói không chừng hắn thấy cuốn sách đó xong, có thể nghiên cứu ra cách linh hồn trọng sinh đầy đủ.”

“Ngươi đối với hắn kỳ vọng quá cao đi, hắn chỉ biết bàng môn tả đạo!” Tuyết Cầu có chút không phục nói.

“Linh hồn trọng sinh chính là một loại bàng môn tả đạo, ta tin tưởng nếu Thiên Đình biết, nhất định liệt nó vào một trong những cấm thuật . Hồ Hữu vẫn luôn thích nghiên cứu cấm thuật, thích nghịch thiên mà đi, đã như vậy, ta liền đem hi vọng gởi lại cho hắn. . . . Ít nhất, ta cảm thấy hắn so với ta thông minh hơn nhiều.”

Cứ như vậy, hai người cạnh nhau hàn huyên thật nhiều thật nhiều, Tuyết Cầu đã biết ki ki quả của hai con cầu hùng gốc kia là A Lạc cho, hắn chỉ muốn xem trên bụng mình có vết sẹo kia không, xác định mình có phải Tuyết Cầu hắn đã từng nuôi hay không, còn Môi Cầu đáng ghét kia, không cần nói cũng là A Lạc! Dù sao nói cho cùng, A Lạc luôn thích dùng mọi biện pháp chọc y, đùa y, trêu y!

Đang nói, binh khí A Lạc , thương bạc nhẹ nhàng bay tới, A Lạc vốn không nghĩ đến một thanh trường thương lại trung thành tận tâm đến vậy, trong lòng rất hối hận, ban đầu chỉ vì là vật ngự ban, có chút ghét bỏ nó, sau khi giả chết nó đi theo Đan Mục nhiều năm, vừa thấy mình rồi lại lập tức lao tới, thật sự bị nó cảm động một phen.

A Lạc cười giới thiệu với Tuyết Cầu: “Nó là binh khí Thiên giới cho ta — hạo kim mâu, ta gọi nó là tiểu háo tử, thành thật mà nói, ta cảm thấy nó quá uy vũ , vừa thô lại dài lại sắc bén, thật không thích hợp với ta.”

Tiểu háo tử nghe lời bình về mình của chủ nhân, bất mãn nhảy nhót, cấp tốc chuyển động tại chỗ , phát ra tiếng “ong ong” chói tai , chốc lát dừng lại mới phát hiện nó thể nhưng biến nhỏ.

Nhưng A Lạc giả vờ ghét bỏ, trêu cợt tiểu háo tử, “Người biến nhỏ cũng vô dụng à, trường thương chính là trường thương, ta đây bề ngoài văn nhược thư sinh, chính là nên cầm bút lông !

“Người ít chảnh chệ đi ! Ta cảm thấy người không xứng với nó!” Tuyết Cầu đùa bỡn tiểu háo tử , tiểu háo tử biết tiểu hồ ly tinh này là người yêu của chủ nhân, cũng không tức giận, đùa với y, nếu đổi lại người khác, không bị nó ghim một cái mới là lạ!

Tuyết Cầu đùa giỡn đùa giỡn, lộ ra khuôn mặt tươi cười thật vui vẻ dần dần âm trầm

A Lạc hỏi: “Ngốc Cầu, thế nào?”

“A Lạc Vậy ta hôm nay chẳng phải hại người bị Thiên giới phát hiện à?”

A Lạc nhẹ nhõm cười cười, nhìn như không thêm để ý chút nào.”Không quan hệ.”

“Quan hệ rất lớn!” Tuyết Cầu quăng tiểu háo tử, nhào vào trong ngực A Lạc, “Thảm! Lần này ta hại người chết! Là ta không tốt, ta nên nghe lời người nói, không lên Thiên Đình làm thần tiên.”

“Không, là lỗi của ta, ta không nên tới Thiên Đình, ta không nên bỏ lại người, lúc trở lại Tế Tuyết Sơn ta cũng nên tỏ rõ thân phận với người”

“Nhưng coi như người chứng tỏ, ta cũng không nhất định sẽ tin người dù sao cũng là ta không tốt.” Tuyết Cầu khổ sở cúi đầu, nhìn qua rất hiểu chuyện.

A Lạc vẫn như cũ sờ sờ đầu y, dù sao đầu Tuyết Cầu cũng là dùng để sờ, cho dù là Tuyết Cầu nắm đó ngốc ngốc, hay là người trước mắt khổ não nghiêm mặt, cũng đều là người mình yêu mến cưng chiều, cái loại đó cảm giác mềm mại êm ái trên tay, sờ thế nào cũng sẽ không chán.”Tuyết Cầu, ta tránh được mấy đời, cũng không tránh được mãi mãi. Vui vẻ sẽ không vĩnh hằng, chỉ cần lưu tại đáy lòng. Đối với ta mà nói, người chính là vui vẻ của ta. Nếu như bọn họ đuổi theo nữa, ta giúp người giả chết chạy trốn; vả lại nếu như có một ngày, ta thật sự hồn phi phách tán.”

“Sẽ không ! Sẽ không !” Tuyết Cầu cuống quýt xông lên che miệng A Lạc, A Lạc nhú mày, kéo tay y xuống.

“Ta còn chưa nói xong ! Ta nếu thật sự hồn phi phách tán người liền đem một hồn một phách bảo tồn cho tốt, để Hồ Hữu khắc khổ học tập, cố gắng nghiên cứu, ta tin tưởng một ngày nào đó, ta có thể trở về bên cạnh người.”

“Ta không muốn! Ta không muốn!” Tuyết Cầu ở trong ngực A Lạc ăn vạ lăn lộn.

“Được, được, coi như ta tùy tiện nói chút .” Năm đó chẳng qua dưỡng một tiểu hồ ly, chỉ cảm thấy có tiểu sủng vật bồi bạn mình cũng là một chuyện rất tốt, thoáng một cái mấy trăm năm, tiểu hồ ly thành tinh, phần cảm tình kia dường như cũng thành tình theo rồi

Hôm sau, Tuyết Cầu tỉnh lại liền thấy A Lạc nắm một cán bút màu bạc ngăn người.

“A Lạc, sao vậy?”

“Tiểu háo tử, nó biến mình thành một cán bút nó hi vọng ta làm bút lông.” A Lạc không nghĩ tới tùy tiện cười giỡn, nó coi như thật.

“Cán bút thiệt là đẹp nha.” Tuyết Cầu cầm trong tay suy nghĩ, thiệt nặng à, tuyệt đối là bạc tinh khiết . Đáng tiếc không có đầu bút, y nhớ trước đây buổi tối A Lạc và Hồ Hữu sở tới sở lui nói muốn dùng lông hồ làm bút gì đó, tiện nói,”A Lạc, dùng lông ta làm một đầu bút đi.”

“Lông. . . của người?” A Lạc nhìn một chùm lông xinh của Tuyết Cầu, đúng là lựa chọn rất tốt.

Do đó hẳn làm như vậy, cán bút hợp với lông trắng, rất đẹp mắt, bút lông này không thể nghi ngờ lập tức trở thành vật A Lạc thích nhất, cần bản luyện tiếc đem nó chăm mực. Dùng nó trên Tuyết Cầu ngược lại rất tốt, A Lạc thích dùng nó nhẹ nhàng quét qua mặt và môi Tuyết Cầu, làm cho y ngứa một chút, sau đó dán mặt qua hôn lên một cái, gặm gặm.

Mà Tuyết Cầu phi thường thích A Lạc ‘đùa giỡn’, y bây giờ là từng bước không rời dính vào bên người A Lạc, theo tác phong ‘trung hồ’.

A Lạc và Tuyết Cầu ở trong động qua hai ba ngày, hai người cũng đợi không được, bắt đầu xuẩn xuẩn dục động. Đầu tiên là thử dò xét ở cửa động một chút, tiếp theo quanh quẩn ở gần cửa động, quan sát động tĩnh, xem một chút không có chuyện gì, thừa dịp trời tối, ngênh ngang trở về gian nhà dưới chân núi.

“Nơi này an toàn sao?” Tuyết Cầu vẫn có chút lo lắng, cảm giác nên đổi ổ, trốn vào trong rừng sâu núi thẳm.

A Lạc ngược lại một chút cũng không có tâm sự, thư thư phục phục nằm trên giường, đặt đầu lên gối, “Nếu ở trên cổ ý bắt ta, trên mặt đất bất kỳ một góc nhỏ nào cũng đều là trong phạm vi tầm mắt của bọn họ, Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhi lập tức có thể tìm ra ta, ta tránh cũng tránh không xong. Bây giờ coi vậy chứ, Đan Thực và Đan Mực trở về báo cáo, thời gian họ báo cáo, cũng đủ chúng ta sống tạm.”

“Vậy bọn họ nếu bắt người làm sao bây giờ đây?”

“Đánh, đánh không lại liền chạy, trốn không thoát cũng chỉ có thể nhận mệnh.” A Lạc nhìn Tuyết Cầu bất an, lại tăng thêm một câu, “Người yên tâm, ta còn có thể đánh.”

Tuyết Cầu nhiều lần quét nhìn A Lạc, dáng người hần vậy mà có thể đánh?, “Hừ, mười mấy thiên binh xuống không cần phải đánh là có thể đè người chết.”

“Làm sao có thể? Không tin người đè xem.”

Tuyết Cầu vừa nghe, liền từ từ đi đến bên cạnh hắn, rồi bỗng bỏ nhào lên, lại bị A Lạc đột nhiên giang hai cánh tay ôm vào lòng. Hắn thuận thể vén chăn lên, ôm Tuyết Cầu lăn vào trong.

Tuyết Cầu mặc y phục vào, một lát sau, chỉ thấy thân thể y trần truồng hót ha hót hải bò ra ngoài, bộ mặt đỏ bừng, vừa vội vừa xấu hổ, “Chờ một chút, chờ một chút, ta cảm thấy ta muốn đi tiểu một chút”

Trong chăn nhanh chóng đưa ra một cái tay, bắt được bắp chân trơn bóng của Tuyết Cầu, lại kéo y trở lại .”Người xác định đây là cảm giác muốn đi tiểu à?”

“Ồ ư. không. không biết.”

“Ha ha. Ngốc Cầu, người thật đáng yêu.”

.

Sáng sớm tỉnh lại, Tuyết Cầu mở mắt ra quan sát hết thấy chung quanh. Rất kỳ quái , y nghe thấy tiếng nghị luận.

“Lạc Chi Dao thật là giảo hoạt, không ngờ lại núp ở trong chăn ‘ động phòng ’! Ta thế nào cũng không thấy được.” Đây là thanh âm tử quần áo phát ra.

“Người coi như tốt, người xem ta, núp ở nơi như vậy, ngay cả chăn cũng không thấy!” Đây là thanh âm chậu rửa mặt.

Đột nhiên gần ở bên tai, thanh âm hùng hậu từng trải phía dưới thân thể phát ra, “Ha ha ha ha, vẫn là ta tốt nhất, dù thế nào cũng là ở trên ta. Mặc dù góc độ không tốt, nhưng coi như thấy rõ.”

“Oái ! A Lạc ! Đồ gỗ trong nhà đang nói chuyện !” Tuyết Cầu thét lên lay tỉnh A Lạc, A Lạc ngủ mơ mơ màng màng, nửa mở mắt, há mồm hỏi:

“Cầu Cầu, sao vậy?”

“A Lạc, ta nghe gia cụ đang nói chuyện! Gia cụ bọn chúng đang nói chuyện!” Đây coi như là thấy chuyện cực khủng khiếp.

“Ồ. . . .” A Lạc ngồi dậy, nhìn gia cụ chung quanh, giọng nói mang theo một chút trách cứ: “Không phải bảo các người đừng nói chuyện trước mặt Tuyết Cầu sao?”

“Thật xin lỗi, ta cho là hần chưa tỉnh.” Tủ quần áo buồn buồn nói.

A Lạc xoa xoa mắt, giải thích với Cầu Cầu: “Những gia cụ này vốn chính là dùng cây thành tinh làm, chúng thích ở lúc không có người, nói chuyện phiếm gì đó với nhau, người không cần phải ngạc nhiên.”

“Ha ha, đúng vậy, chúng ta đều là gia cụ của Lạc Chi Dao, lương phẩm thượng đẳng, người không cần sợ hãi. Năm đó người ở trên mặt giường ta mài móng ta cũng không so đo với người.” Mặt giường dưới mông Tuyết Cầu nói.

Tuyết Cầu ngây ngốc, “Những thứ này nói đều là. . . . gia cụ của người?”

A Lạc vừa mặc quần áo, vừa gật đầu, “Đúng là vậy! Sơn động kia vốn là của ta, dù bên trong có người ở qua, nhưng gia cụ tinh xảo như vậy ai chịu đổi?”

“Tại sao ta dùng chúng nhiều năm như vậy vẫn luôn không phát hiện?”

“Bởi vì người là gốc Cầu, nếu như người dụng tâm, không khó phát hiện trên mỗi một món gia cụ đều có khắc một chữ ‘Lạc’.”

Tuyết Cầu mặc xong quần, đi từng bước từng bước kiểm tra gia cụ biết nói này, quả nhiên, ở một góc đều khắc họ của A Lạc ! Tuyết Cầu tự oán thở dài một cái, “Ai. Ta cũng thật là ngốc, bây giờ nghĩ lại nếu người thật là một thư sinh yếu ớt, tại sao lại có khí lực đem đồng gia cụ nặng như vậy dời từ đỉnh núi xuống chân núi chứ? Ta ngẫm lại là liền có thể vạch trần mặt thật của người rồi.”

A Lạc lập tức phủ nhận, “Không, không phải là ta mang , là bọn chúng phát hiện ta sau khi trở về liền tự mình bay xuống.”

“. Gia cụ này thiệt trung thành nha”

A Lạc kéo khoe miệng, ôn nhu ẩn tình nhìn chăm chú vào Tuyết Cầu, “Người không phải cũng rất trung thành sao? Không những trung thành, còn rất chung tình.”

A Lạc chưa bao giờ nói lời âu yếm lãng mạn lạc đột nhiên toát ra một câu như vậy, làm Tuyết Cầu lập tức không ngăn được, lúc này đỏ mặt ‘phanh’ một cái lao ra cửa .

“Ta. Ta. Ta đi rửa mặt!”

“Chắc chắc, thiệt là ngây thơ nhen!”

“Tuyết Hồ này thiệt là đáng yêu mà !”

A Lạc cười cười, cảm y phục Tuyết Cầu cũng chạy ra ngoài, “Này gốc Cầu, không mặc quần áo lại chạy loạn ở ngoài. Ai.”

Đúng như lời A Lạc, trên trời dưới đất lệch giờ quá lớn, chớp mắt đã qua nửa năm. Cuộc sống ở Tế Tuyết Sơn vẫn bình tĩnh mà nhàn nhã, ấm áp mà ngọt ngào.

A Lạc tiếp tục dạy chữ cho Tuyết Cầu, nghiên cứu nông trồng trọt, đắp người tuyết ném tuyết, đu dây trượt dốc, chủ nhân cùng sủng vật tình cảm trụ cột được nâng lên thành tình yêu, sớm chiều chung sống, như hình với bóng vĩnh viễn không chán.

“Cầu Cầu, tới đây !”

Vừa nghe A Lạc kêu, Tuyết Cầu lập tức từ trên giá nho nhảy xuống, ôm nho tím đầy ngực chạy đến bên người A Lạc, chọn một trái lớn nhất nhét vào trong miệng A Lạc. “A Lạc, gọi ta làm gì?”

A Lạc sờ sờ đầu Tuyết Cầu, nói cho y biết: “Bọn họ sắp tới.”

“Ai sắp tới?” Cuộc sống nhẹ nhõm nửa năm cơ hồ khiến Tuyết Cầu quên, hiện tại tùy thời sẽ sập xuống. Lặng lặng nhìn A Lạc cười mà không nói một lúc lâu, y mới hiểu được, khẩn trương kêu to: “Vay nhanh đi chút ! Ít nhất còn có thể trốn một chốc !”

“Ta lười, không muốn trốn. Người nhớ ta đã nói với người những gì không?”

“Nhớ thì nhớ, nhưng”

“Không còn kịp rồi, ” A Lạc lắc đầu một cái, cắt đứt lời Tuyết Cầu, lại ngắt một trái nho nhét vào trong miệng, ngẩng đầu lên đang nhìn hai bóng đen trên bầu trời nhanh chóng khuếch trương, tiếc nuối nói, “Bọn họ lập tức tới ngay.”

Quả nhiên, hai huynh đệ Đan từ trên trời giáng xuống, vũng vàng đứng ở trước mặt bọn họ. Tuyết Cầu hít sâu hai cái, nhìn nhìn A Lạc bên cạnh, nghĩ thầm hai đấu hai không nhất định thất bại, về mặt hung hãn, chuẩn bị đánh nhau.

A Lạc thấy địch nhân như cũ mỉm cười nhất mật, cầm lấy một chùm nho khách khí hỏi: “Một đường chạy tới nhất định khát, có muốn ăn chút nho không? Ta cải thiện giống, rất ngọt đó.”

Tuyết Cầu vừa nghe, cả giận, một phát đoạt lại chùm nho giận phùng phùng nhìn chằm chằm A Lạc, “Người sao có thể cầm chùm nho cho chó ăn?”

“Hồ ly cũng ăn, cho chó ăn làm sao không?”

“Không được!” Tuyết Cầu bắt đầu đem nho bỏ vào miệng mình.

“Thôi thôi! Đừng nhỏ nhen vậy chứ.”

“Lạc Chi Dao!” Đan Mục lớn tiếng quát, trong mắt hai người này không coi ai ra gì ! Trường kiếm chỉ một cái, đặc ý nói: “Ta xem người còn có thể ung dung bao lâu!”

A Lạc cũng không giành nho với Tuyết Cầu nữa, náo loạn đủ rồi cũng nên khôi phục nghiêm chỉnh, quan sát Đan Mục và Đan Thực, rất có lòng tin trả lời: “Nếu như là hai người các người, ta xem ta còn có thể ung dung rất lâu.”

“Hừ, hai chúng ta nào có khả năng lớn mời người trở về như vậy?”

“Ồ? Xin hỏi là . . . ?”

“Là ta.” Thanh âm người thứ ba từ trên bầu trời chậm rãi hạ xuống, “Lạc Chi Dao, thật không dám tin, người thật sự chưa chết !”

Thanh âm này, A Lạc rất quen, vừa nghe đã biết là thuộc về vị Nhị Lang thần ba mắt kia. Ban đầu hắn và mình như nhau, tiên phạm tư sinh, được thượng giới mời đến Thiên Đình, mặc dù cùng hắn lui tới không nhiều lắm, nhưng lẫn nhau lại có ấn ý rất sâu. Chẳng qua A Lạc ngại hắn làm việc quá mức nghiêm túc, lão Ngọc đế bảo hắn đi tây một thước, hắn cũng sẽ không dám nhảy qua một tấc; lão Ngọc đế yêu cầu đem một yêu nghiệt đánh gần chết kéo lên, hắn sẽ đánh vừa đúng gần chết, không phải là sáu phần chết, cũng không phải bốn phần chết.

“A, ra là Dương huynh. Đã lâu không gặp.” A Lạc tiến lên từng bước cúi người chào thở dài, cúi chỗ chột Tuyết Cầu sau lưng. Mặt ngoài tuy là nụ cười dễ gần, lấy lễ đối đãi, nhưng trong lòng tự định giá: Dương Tiễn nhất định là bị Ngọc đế ra lệnh bắt mình trở về chịu phạt, không biết hắn có thể vì giao tình đã qua thủ hạ lưu tình với mình không, không lưu tình thì mình thật sự sẽ chết thảm. Hơn nữa muốn giả chết trước mặt hắn không phải là chuyện dễ

Dương Tiễn vẫn luôn vận chân mây, khó có thể tin nhìn A Lạc. Hắn quả nhiên không tan biến, hắn quả nhiên là giả chết chạy trốn, uống phí ban đầu còn than tiếc cho hắn. “Lạc Chi Dao, ta thật sự không hiểu người vì sao lẩn tránh Tiên giới ẩn cư phạm trần?”

A Lạc tạm thời dừng lại ý nghĩ, đơn giản trả lời: “Bởi vì ta không thích đánh đánh giết giết, càng thêm ghét người khác ép buộc yêu cầu ta đi đánh đánh giết giết.”

“Chúng ta đánh đông dẹp tây, diệt yêu trừ ma, cũng là vì dẹp yên hai giới tiên phàm, chẳng lẽ người một lòng chỉ lo cảm thụ của mình, một chút cũng không suy nghĩ vì thương sinh xã tắc?”

“A? Phải không? Ta thế nào không cảm thấy. Có thể là ta ích kỷ nhỏ mọn đi.”

“Ngọc đế trọng người là nhân tài, phong người làm Thiên Tướng Tế Tuyệt, chẳng lẽ người ngay cả chút ý thức trách nhiệm này cũng không có sao?”

“Người cũng biết, văn nhân hơn phân nửa không phóng khoáng, chỉ lo mình không lo người, thật ra thì ta chính là một văn nhân triệt đầu triệt đuôi.”

Dương Tiễn ba con mắt đồng thời híp lại, bất mãn nói: “Quên đi, dù người nghĩ thế nào, Ngọc đế nói, người nếu chịu theo ta trở về, liền xử trí nhẹ nhàng. . . .”

“Vậy nếu ta không trở về với người?” A Lạc mang theo vài phần chế nhạo cắt đứt lời Dương Tiễn, “Có phải lại muốn đánh gần chết kéo ta trở về?”

Dương Tiễn gật đầu, khiến A Lạc cười to. Hắn cúi đầu nuốt giải được ki ki quả, lấy ra tiểu hạo tử, ở trong tay chậm rãi quay một vòng, ngẩng đầu nhìn tầng mây dày trên bầu trời cao giọng hô: “Ta có chết cũng sẽ không về! Người bắt ta thế nào?!”

Quay đầu lại, hỏi Tuyệt Cầu: “Ta rất tuân thủ phải không?”

Tuyệt Cầu tự hào gật đầu, “Ừ! A Lạc đẹp trai nhất!”

Nhiều đám mây bị A Lạc rống như vậy, tựa hồ có chút xôn xao.

A Lạc cởi xuống ngọc bội trên cổ, vừa đọc chú ngữ, ngọc bội trong nháy mắt biến thành một kim quang khô giáp, thì ra khối ngọc bội này không phải là hàng vỉa hè, mà là khối giáp hộ thân, chân thần của A Lạc!

Tuyệt Cầu lòng tràn đầy mong đợi nhìn A Lạc khoác chiến giáp trên người uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở trước mặt, không nghĩ tới A Lạc đem nó mặc ở trên người của mình.”A Lạc ?Tại sao?”

A Lạc nhẹ nhàng búng mũi Tuyệt Cầu, ôn nhu nói: “Mặc cho tốt, đừng để bị thương cho ta. . . .”

Hoàn mỹ như thế nào cũng sẽ xuất hiện vết nứt, con người cũng vậy, nếu hai bên xuất hiện vết nứt, cũng sẽ không còn tín nhiệm, cũng sẽ không trở lại như trước, như một tấm gương vỡ.

10. Chương 10

Hỏa Vân sơn.

Hồ Hữu bắt được một con vật xâm nhập từ bên ngoài vào, nó vẫn điên cuồng hỏi: “Xin hỏi nơi này là Hỏa Vân sơn phải không? Xin hỏi nơi này là có một vị gọi là Hồ Hữu không?”

“Người tìm ta làm gì?” Hồ Hữu mắt nhìn xuống con trùng mập mạp màu trắng dưới đất, không nhin được hỏi.

“Ồ, thì ra là người chính là Hồ Hữu đạo trưởng! Ta còn tưởng rằng là một lão nhân ấy!”

“Chớ nói nhảm, ta bề bộn nhiều việc.”

“Ta là Địa Tinh Tế Tuyệt Sơn, là bằng hữu của Lạc Chi Dao và Tuyệt Cầu.”

“Tuyệt Cầu ta biết, còn Lạc Chi Dao là ai?” Hơn nữa Tuyệt Cầu không phải lên trời làm thần tiên rồi sao? Ban đầu y gần đi, gửi lại một phong thư chữ viết xấu xí tới đây, một là khoe mình thành tiên, hai là khoe mình biết viết chữ.

Địa Tinh nghe đầu suy nghĩ một chút, nói: “Lạc Chi Dao chính là người thư sinh ở chung với Tuyệt Cầu.”

“Oh, là A Lạc, ta biết. Có chuyện gì?”

“Hắn muốn ta đưa cái này giao cho ngươi, ” Địa Tinh từ trong đất lòi ra một bọc nhỏ, “Bên trong là một viên tiên đan cùng một khối đá truyền âm. Ai. . . . sao không lấy một vũ mao truyền âm hay thụ điệp truyền âm gì đi, ta kéo tảng đá kia ở trong đất chui nửa năm mới chui tới Hỏa Vân sơn, mệt chết ta. . . .”

Hồ Hữu mở bao ra, tiên đan mặc dù có chút bẩn, nhưng đích đích xác xác là chính phẩm. Về phần đá truyền âm kia. . . . Hồ Hữu bóp một cái, nó liền bắt đầu nói chuyện, thanh âm là của A Lạc

Hồ Hữu ngơ ngác nghe xong toàn bộ, bắt lấy Địa Tinh liền hỏi: “Hai người bọn họ vẫn còn ở Tế Tuyết Sơn?”

“Ta nửa năm trước lên đường bọn họ vẫn còn ở.”

“Vậy tại sao ngươi đi chậm như vậy chứ ? !”

“Tốc độ ta là vậy mà! Lạc Chi Dao nói ta đi xong cũng phải nửa năm, hắn bảo ta chui từ từ, không nên gấp, nhưng thật ra thì ta một khắc cũng chưa dừng qua!”

“Hừ! Hai tên khốn kiếp kia!” Hồ Hữu tức giận vứt bỏ đá truyền âm, cất xong tiên đan, lập tức phi thân tới Tế Tuyết Sơn.

Địa Tinh ngược đầu lớn tiếng la lên: “Ê ! Ngươi mang theo ta nữa! Chẳng lẽ ngươi để ta lần nữa tổn nửa năm chui về sao? Này. . . .”

“Kệ ngươi!” Hồ Hữu đã sớm bay xa. . . .

Liều mạng bằng tốc độ nhanh nhất, Hồ Hữu một đường bay nhanh, một lúc lâu sau vọt tới Tế Tuyết Sơn.

Ổ bánh ngô xinh đẹp này đã thành một mảnh hỗn độn. Thanh âm thần binh lợi khí chạm vào nhau và khí pháp lực tương khắc không ngừng từ phụ cận núi truyền đến, tựa hồ đang trải qua một trận ác đấu, cũng còn chưa quá trễ! Hồ Hữu tự biết không thể mình đào mình thương trợ giúp Tuyết Cầu và A Lạc, liền lặng lẽ núp chuẩn bị phóng ám tiễn.

Đang lúc hắn chạy nhanh vào trong rừng rậm, một vật thể đột nhiên từ trên trời rơi xuống, nặng nề lăn qua đám cây, Hồ Hữu lập tức dừng cước bộ, quan sát tình huống, định thần nhìn lại, tâm căng thẳng, là A Lạc mình đầy vết thương trông rất mệt mỏi, hắn nhất định là bị người đánh rớt xuống. “A Lạc. . . .”

Nhưng A Lạc tựa hồ tâm tình không tệ, vui vẻ chào hỏi: “Hồ Hữu? Lại gặp được ngươi! Không nghĩ tới ngươi nhanh như vậy đã đến rồi.”

Hồ Hữu vốn tưởng rằng sẽ thấy A Lạc chiến đấu gian khổ, mệt mỏi, bây giờ nhìn thấy người này vẫn như cũ khuôn mặt tươi cười đón khách, lập tức cực kỳ buồn bực.

A Lạc siết chặt tiểu hạo tử, cười ha ha lau máu ở khóe miệng, lần nữa đứng lên đi về phía trước, Hồ Hữu nhìn hắn bộ dáng cười mỉ mỉ, trong lòng rất khó hiểu, “Ngươi có làm hay không? Bị đánh thành như vậy còn cười được?”

“Bởi vì có ngươi mà ! Sau này ta và Tuyết Cầu phải dựa vào ngươi! Cho nên ngươi ngàn vạn lần không thể có chuyện.” A Lạc lạc đột nhiên vẻ mặt kinh ngạc, lấy tay chỉ về phía bên phải, cả kinh kêu lên: “Oa, ngươi xem bên kia!”

Hồ Hữu phản ứng bén nhạy, nghiêng đầu liền nhìn hướng A Lạc chỉ, không ngờ, A Lạc tiểu nhân kia thành linh sử dụng định thân thuật với hắn!

Bất ngờ như thế nên không phòng ngự, Hồ Hữu không thể động hay nói một câu, liền lắc lắc cổ, bị dính sờ sờ tại nguyên chỗ không thể nhúc nhích. Hồ Hữu trong lòng không ngừng kêu khổ: tiểu nhân hèn hạ! Ngươi chờ ta bắt ngươi lại đó !

A Lạc rất vui vẻ ngón trở vung lên, lập tức xuất hiện thật nhiều đàng mạn thực vật, quần quanh Hồ Hữu, hòa vào trong rừng rậm. Vung tay một cái, phi thân nghênh chiến, dẫn Dương Tiễn sắp đuổi đến đi ra chỗ khác.

Hồ Hữu vừa vội lại sốt ruột- A Lạc khôn kiếp! Tuyết Cầu ngọc! Tiếp tục như vậy tất cả đều sẽ xong đời! Hai tên không chịu trách nhiệm gì đó, vậy mà đặc cước toàn bộ trên người mình!

Hồ Hữu đáng thương hiện tại ngay cả quyền lợi nghiêng rằng nghiêng lợi cũng không có, cũng may lúc bị định thân, mắt không bị che kín, còn có thể thấy một khối không gian, lỗ tai cũng không bị che.

“Bại hoại! Xem công kích liên hoàn của Cầu Cầu ta!” Tuyết Cầu đột nhiên xuất hiện ở phía sau cây, bắn ra liên tiếp bóng tuyết, mọi người bị chói mắt. Nó không chỉ là bóng tuyết thường, bên trong mỗi bóng đều bọc một cục đá nhỏ.

“Con tiểu yêu tinh đáng ghét!” huynh đệ Đan đã là đầu sương mù đầy tuyết trắng, vừa rồi chia ra hai đường, ý đồ bắt Tuyết Cầu chạy trốn, mà động tác y không biết sao lại linh hoạt giống như một con cá chạch trơn tuột, công lực tránh né có thể nói là nhất lưu!

Đan Mục bị chọc cho giận dữ, trong rừng núi chém lung tung, không nghĩ tới nghe Tuyết Cầu như quỷ kêu một tiếng “A oái”, vài linh hồn hình cầu nửa trong suốt màu trắng từ một chỗ bí ẩn phiêu tán ra ngoài. Đan thị huynh đệ lập tức đuổi theo nhìn .

Trong đồng tuyết một con Tiểu Tuyết Hồ bị chọc thủng bụng ngã tại chỗ, một bên còn có Tuyết Cầu trên người mặc y phục khôi giáp, vật nhỏ kia còn mở to mắt, chết không nhắm mắt.

“Đã chết rồi sao?”

“Kiểm tra” Đan Thục nhất lên thi thể hồ ly kiểm tra qua lại, xác định là chết không sai, liền tiện tay ném. Dù sao con hồ ly này không phải là mục đích chủ yếu, chủ yếu nhất là bắt Lạc Chi Dao về. Vì vậy hai người liền đập mây, đi giúp đỡ Dương Tiễn.

“Thật ngu xuẩn!” Một con chuột lông trắng lăm lăm lét từ trong đồng tuyết bên kia chui ra , oán hận nhìn chằm chằm hai thân ảnh đã đi xa kia. Hiện tại đã theo như lời A Lạc, tìm con hồ ly chết, lấy chút linh hồn cầu, đơn giản liền lừa được hai tên ngu ngốc kia. Nhưng, A Lạc phải làm sao.

Tuyết Cầu dùng chỉ sau gãi gãi ót, mặc dù đã đáp ứng A Lạc lừa gạt xong liền an phận chờ bọn chúng rời đi, nhưng trong lòng thế nào cũng không bỏ được hấn, vẫn quyết định đến chỗ kia giám thị tình huống A Lạc.

Chưa chạy mấy bước liền bị một con sơn miêu chặn lại đường đi, nó nhìn chằm chằm con chuột múp múp chảy nước miếng ‘tí tách tí tách’.

“Người muốn chết à!” Tuyết Cầu nhảy lên thật cao, đá một phát, một phát còn mạnh hơn gấp mười mấy lần so với dã sơn miêu văng ra hơn cả trượng! Run run lỗ tai, phách lối nói cho nó biết: “Bổn đại tiên lúc bắt chuột, ông cố người còn chưa ra đời đây! Hừ!”

Tuyết Cầu trừ bỏ tự kỷ ra, vẫn trước sau như một hung hãn, dọa sơn miêu sợ đến nỗi kẹp đuôi chạy đến lùm cây.

“Lạc Chi Dao! Người nhanh quy hàng!”

“Ta quy hàng lên trời như cũ vẫn trọng phạt, cái này cùng chết có gì khác nhau?”

Dương Tiễn cùng A Lạc tiếp tục giằng co, A Lạc dùng đuôi mắt liếc tới huynh đệ đang chạy tới nơi này, nghĩ thầm Tuyết Cầu cũng đã giả chết thành công, trong lòng liền định một nửa.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Đan Thục xa xa liền hướng Dương Tiễn hồi báo: hồ ly tinh đã chết, hồn phi phách tán.

A Lạc vừa nghe, lúc này “đau lòng” chảy ra vài giọt nước mắt, run rẩy run rẩy dùng tiểu hảo tử chỉ vào mấy người trước mắt :”Các người giết Tuyết Cầu ta yêu nhất, ta nay cũng muốn theo y!” Dứt lời, đáng vẻ như không đếm xỉa đến gì, đâm tới Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhìn Lạc Chi Dao thương tâm như thế , cũng không cho phép huynh đệ Đan nhúng tay, cũng không tàn nhẫn dùng toàn lực ứng phó, chỉ đành phải cùng hấn đọ sức. Hấn không hiểu tình ái trên thế gian rốt cuộc là có năng lực gì, khiến người có dũng khí sinh tử tương tuyền

Độ sức chừng trăm hiệp sau, tầng mây bắt đầu bất an xao động, rồi cục truyền xuống một thanh âm âm trầm, như sấm vang giữa hè.”Nhị Lang thần quân, Ngọc đế mệnh ngươi tốc chiến tốc thắng, bắt sống Lạc Chi Dao, muốn truy cứu chuyện năm đó!”

Truy cứu chuyện năm đó? A Lạc lại bắt đầu mất tập trung chẳng lẽ hỏi ta chạy trốn như thế nào? Hay hỏi ta như thế nào chế được hồn phách?

Dương Tiễn cúi kính nói cho hẳn biết: “Tất cả mọi người thật sự không rõ năm đó ngươi chạy trốn thế nào ! Ngọc đế lần này đã mệnh Thái Thượng Lão Quân điều tra rõ ràng!”

Dương Tiễn không biết, hẳn nói một câu này, khiến A Lạc hạ quyết tâm.

Tuyết Cầu một đường chạy tới, núp ở sau đồng đẳng mạn, ngửa đầu nhìn không trung. A Lạc và Dương Tiễn tiếp tục giằng co, tại sao A Lạc còn không giả chết? Do đối thủ là Dương Tiễn, tránh không khỏi sao?

Y không phát hiện, Hồ Hữu bên trong đồng đẳng mạn không thể nhúc nhích.

Hồ Hữu đã nhận ra được có tiểu động vật lén lút vật đến bên cạnh hẳn, nhưng hẳn cũng không biết đó là Tuyết Cầu

Tuyết Cầu không chớp mắt nhìn vào không trung, khẩn trương trong lòng theo thời gian tăng lên gấp bội, y từ dưới đẳng mạn bò đến đỉnh, đứng trên nơi cao nhất để nhìn. Y hi vọng A Lạc có cơ hội có thể giả chết, y hi vọng A Lạc có thể bình an chạy trốn, nhưng y vạn lần không ngờ chính là, A Lạc thế nhưng đưa mình nhận một kích của Dương Tiễn !

“Đây là giả chết sao? Tại sao diễn giống vậy?” Tuyết Cầu bắt đầu bất an, lo sợ, hốt hoảng, y không thể khẳng định cũng không dám tin tưởng, bắt đầu gãi loạn lông mình, không cẩn thận trượt chân lăn xuống mặt đất. Hồ Hữu nghe được thanh âm này, thấy con chuột lông trắng mập ú nhìn như khôn khéo kì thực lại ngu xuẩn, vạn phần khẳng định đây là ngọc Tuyết Cầu nhà hẳn.

A Lạc rơi xuống, hồn phách u lam lập tức phiêu tán. Tuyết Cầu rơi nước mắt tiến đến chỗ A Lạc. hết thấy vừa đúng phát sinh ở trong tâm mắt Hồ Hữu.

A Lạc bị thương, là Dương Tiễn sao? Hay là hai tên kia?

Dương Tiễn mê mang, hẳn không muốn đâm trúng A Lạc, mà tại sao Lạc Chi Dao lại lập tức xông lên ? Hẳn cuối cùng mỉm cười nhẹ giọng tự nhủ –“Hi vọng lần sau thấy ngươi, ngươi không còn là con rối chỉ biết tiếp nhận mệnh lệnh”

Đây là ý gì? Dương Tiễn không hiểu. Hẳn tiện tay bắt được một linh hồn màu u lam ngăn người.

“Nhị Lang thần quân, chúng ta đem nguyên thần Lạc Chi Dao giải về cũng như nhau!” Đan Thực nhắc nhở Dương Tiễn nói.

“Ừ, ừ. nhanh một chút, đừng cho chúng phiêu tán .”

“Dạ!”

Đan Thực lĩnh mệnh đi, đáng tiếc Đan Mục cũng không nghĩ như vậy.

Khóe miệng hẳn mang theo một tia tà ác cười, xoay người bay về phía hồn phách phiêu tán kia, đưa tay bắt được một mảnh, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý, thoáng dùng sức bóp một cái. . . một tiếng như lưu ly vỡ nát truyền vào trong tai Dương Tiễn đang thu hồi hồn phách A Lạc, truyền vào trong tai Tuyết Cầu đang kêu gọi A Lạc, truyền vào trong tai Hồ Hữu đang bắt động quan sát Tuyết Cầu

“Ngươi làm cái gì? !” Dương Tiễn xông lên trước níu lấy khôi giáp Đan Mục, nhưng lúc này Đan Mục lại có vẻ đặc biệt thất kinh, “Không biết, ta không biết, ta chỉ là muốn bắt được hồn phách này, không nghĩ tới cứ như vậy là phá, ta thật không biết là chuyện gì xảy ra. Nhị Lang thần quân, xin tin tưởng ta, ta thật không biết”

Dương Tiễn đem tam xoa kích chìa vào cổ họng Đan Mục, hẳn không thể đâm xuống.”Ngươi cố ý có phải không?”

“Không phải, không phải !” Đan Thục vội vàng xông lên tới trước mặt Dương Tiễn, đem Đan Mục kéo ra phía sau mình, “Đan Mục là không cẩn thận, hẳn đây là lần đầu tiên tiếp xúc hồn phách, không biết hồn phách sẽ yếu ớt như thế, lỡ tay dùng chút khí lực.”

Tuyết Cầu tựa vào bên cạnh A Lạc, A Lạc vốn đang là sắc mặt đỏ thắm, từ một khắc hồn phách bị hủy kia, lượng lớn máu tươi lập tức từ tim xông ra, Tuyết Cầu bị dọa đến điên rồi, nhảy lên trước ngực A Lạc dùng cả người chặn lại máu tươi phun mạnh, nhưng đây là vết thương đâm thủng ngực, chặn lại được trước mặt , nhưng chặn không được sau lưng, rất nhanh sau lưng A Lạc là một bãi máu, bùn đất cũng đổi màu A Lạc trong nháy mắt mặt trở nên xám như tro tàn, nghiễm nhiên đã thành một khối thi thể.

“A Lạc A Lạc.” Tuyết Cầu cả người dính đầy máu tươi, lè lưỡi liếm liếm môi A Lạc, “A Lạc, ngươi là không phải giả chết? Ngươi nói một tiếng đi.” Tuyết Cầu đem lỗ tai áp vào khoe miệng A Lạc, “A Lạc, nói nhỏ, không cho người khác nghe. Ngươi nhanh nói với ta một tiếng đi.”

Tiểu háo tử cả thân bị chém khắp nơi là lỗ hổng cũng từ từ đi tới ngón tay A Lạc, hi vọng chủ nhân của nó có thể lần nữa cầm nó.

“A Lạc, ngươi gạt ta. Ô ô. Ngươi đã nói ngươi cũng sẽ giả chết, ngươi đã nói ngươi võ nghệ cao cường không có chuyện gì, A Lạc ngươi tỉnh tỉnh” ?

A Lạc thân thể dần dần lạnh đi, Tuyết Cầu gọi hẳn thế nào, hẳn cũng không phản ứng Tuyết Cầu rốt cuộc hiểu rõ, A Lạc là một tên lương gạt.

Mờ mịt nhìn lên không trung, Tuyết Cầu trong mắt tràn đầy nước mắt dần dần ngưng tụ lại nồng nặc sát ý, nhặt lên tiểu háo tử, nói nhỏ: “Tiểu háo tử, nếu như nói, Hồ Hữu có thể khiến linh hồn A Lạc trọng sinh, vậy cũng nhất định có thể khiến linh hồn của ta trọng sinh, có đúng không?”

Tiểu háo tử giật giật.

“Nhưng nếu như hẳn không thể khiến A Lạc trọng sinh, vậy A Lạc cũng sẽ không về có phải không?”

Tiểu háo tử chậm rãi giật giật, tựa hồ có chút khổ sở.

“Nếu như A Lạc không về được, ta ở chỗ này chờ làm cái gì? Nếu như A Lạc trở về , ta lại phải chờ một ngàn năm, vậy ta còn không bằng cùng như A Lạc, chờ Hồ Hữu tới giải cứu chúng ta.” Tiểu háo tử lần này vẫn không nhúc nhích, không hề trả lời nữa.

“Ta không muốn dùng hồn phách A Lạc làm cho ta để giả chết nữa, ta muốn giết hẳn Ta muốn giết hẳn”

Tiểu háo tử lại giật giật, Tuyết Cầu hiểu nó “đồng ý”.

“Được, cứ như vậy, ta muốn giết cái tên khốn kiếp đã bóp vỡ hồn phách A Lạc đó !” Tuyết Cầu biến trở về hình người, lặng lẽ, lặng lẽ bay lên.

Đáng thương Hồ Hữu, bị buộc nghẻo cổ quan sát hai vị bạn tốt trình diễn màn nhân gian thảm kịch, bây giờ không muốn vì hai người không chịu trách nhiệm này cảm thấy đau lòng, nhưng, nước mắt thì tự do, coi như những nơi khác không thể động, nó cũng có thể từ trong hốc mắt chạy ra ngoài. Hồ Hữu cảm thấy không còn lối thoát, chỉ có thể ở trong lòng tự nhủ: Hồ Hữu, không còn cách nào, ngươi đã bị buộc đến đường cùng. . . Liên đánh cuộc thông minh tài trí cả đời, khiến hồn phách A Lạc và Tuyết Cầu trọng sinh đi!

Đan Mục vẫn còn diễn trò, núp ở sau lưng ca ca, diễn hẳn vô tội, diễn hẳn hốt hoảng. Hẳn lặng lẽ, đặc ý nói với Đan Thục: “Ca, ngươi cũng không hi vọng ở trên trời có quá nhiều người so với chúng ta mạnh hơn đi?”

“Ngươi nói cái gì?” Đan Thục xoay người nhìn hẳn, hẳn không thể tin hẳn mới vừa rồi nghe được cái gì, vừa định há mồm chất vấn rõ ràng, lại thấy sau lưng Đan Mục, một thân ảnh màu trắng nhanh chóng lao tới giết !

Là tiểu hồ ly tinh vừa rồi ? ! Làm sao có thể ! Hẳn chỉ sững sờ trong nháy mắt, liền đã quá muộn.

Tiểu hạo tử hoàn toàn lĩnh hội tức giận cùng quyết tâm của Tuyết Cầu, cả người sáng lên, ra sức đánh một trận, đầu bút lông tuyết hồ mềm mại thoáng chốc cứng như cương châm sắc bén, từ sau lưng Đan Mục lưng đâm vào, đâm thủng khô giáp, đâm thủng xương ngực, đâm rách tim! Đan Mục mơ hồ không rõ ba hồn bảy vía y như hồn A Lạc phá thể ra, nhưng tiểu hạo tử và Tuyết Cầu không chịu bỏ qua, lông hồ biến thành sợi tóc nhỏ và dài, cuốn lấy mỗi một cái hồn phách, siết chặt, thanh âm vỡ tan như lưu ly từ không trung hạ xuống, toàn bộ hồn phách không còn sót lại chút gì.

“Đan Mục –!” Đan Thục không thể tin ở sau lưng, cứ như vậy một kích, đệ đệ liền bị người giết.

Dương Tiễn theo bản năng xông lại bảo vệ đồng bạn, cầm tam xoa kích vung tới Tuyết Cầu, Tuyết Cầu cản rằng lấy tiểu hạo tử ngăn cản, nhưng lực lượng chênh lệch quá mức cách xa, không thể ngăn trở, tiểu hạo tử bị đứt làm đôi, Tuyết Cầu bị đánh trúng rơi xuống, Đan Thục đau xót đệ đệ, cũng bị phần chất thêm, hắn không hiểu mới vừa rồi rõ ràng thấy thi thể hồ ly, tại sao y còn có thể xuất hiện? ! Rút ra bội đao đuổi sát theo, một đường ép Tuyết Cầu không chỗ trốn, hắn bắt Tuyết Cầu, vô cùng phẫn nộ, lớn tiếng chất vấn: “Nói! Tại sao ngươi còn chưa chết? ! Nói !”

“Không chết sẽ không chết, vậy thì thế nào?”

“Ngươi tại sao giết đệ đệ ta ? !”

Tuyết Cầu “Hắc hắc hắc” cười lạnh, lúc này như được chân truyền từ A Lạc lãnh tĩnh vô vị .”Ngươi sao tức giận như vậy? Đệ đệ ngươi là bại hoại, hắn bóp nát hồn phách A Lạc, ta hận hắn, cho nên ta giết hắn, đạo lý đơn giản như vậy, ngươi không hiểu sao? Đồng dạng, ngươi hận ta, ngươi giết ta đi ! Nhưng, ngày sau chắc chắn có người giết ngươi, ngươi tin hay không tin?”

“Oh? Phải không?” Đan Thục khinh bỉ nhìn Tuyết Cầu nhỏ yếu, vẫn không nhúc nhích đao, chỉ ném y trên mặt đất, một cước đạp trên ngực Tuyết Cầu, dần dần tăng lực, từ từ hành hạ y.

Tuyết Cầu bắt đầu ho khan, ho ra máu, tiếng xương cốt nát ra Một bên Hồ Hữu bị ép tới điên! Bởi vì hắn không có cách nào khiến mình nhắm mắt lại!

A Lạc đáng ghét, ngươi chết thì chết, vì sao còn bắt ta thấy cảnh Tuyết Cầu chết thảm !

Hồn phách trắng noãn của Tuyết Cầu từ từ phiêu tán ra ngoài, bay tới bên thi thể A Lạc, Đan Thục như phát rồ nổi điên đạp phá hồn phách Tuyết Cầu

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Dương Tiễn hạ xuống kéo Đan Thục, lớn tiếng quát: “Ngươi dừng lại cho ta!”

“Đệ đệ ta bị giết. . . .đệ đệ ta bị giết.”

“Đủ rồi! Về thiên đình cho ta ! Tiên đan cũng không cần tìm, nhìn cũng biết tám phần bị ăn rồi! Cứ như vậy!” Dương Tiễn vững vàng kéo Đan Thục có chút điên loạn, cuối cùng nhìn tới bụi cây của A Lạc, đạp mây rời đi

Nhân tài tốt vậy cứ thế tan thành mây khói, hơn nữa lần này thật sự là tan thành mây khói, vĩnh viễn không còn Hắn tại sao còn có thể nói rằng lần sau gặp mặt? Hơn nữa còn nói tự tin như thế

Nếu như vậy, cũng mười vạn phần mong đợi.

Trên bầu trời hồn phách màu u lam chậm rãi, duyên dáng hạ xuống, bảo vệ mảnh hồn phách màu trắng nhuốm máu trên đất, ân ân ái ái, sát chung một chỗ.

Đằng mạn quần lấy Hồ Hữu dần dần thối lui, trong bụi rậm xanh biếc lại hiện ra một thân ảnh màu đỏ. Định thần thuật pháp lực vừa biến mất, Hồ Hữu lập tức ngã ngổ trên đất. Từ nhỏ đến lớn, hắn cho tới bây giờ chưa bị kích thích quá lớn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng bối rối, hắn cũng ngây người, dùng rất nhiều thời gian mới có thể hồi thần, dùng cả tay chân, từ từ bò tới bên hồn phách vỡ tan kia.

Tuyết Cầu đã biến trở về nguyên hình, xương ngực đứt đoạn, lông hồ ly màu trắng nhuộm đầy vết máu loang lổ, cổ của chính y, cũng có của A Lạc, A Lạc từ nơi cao như vậy té xuống, ngực bị xuyên thủng thật to, gân cốt đều đứt.

“Tại sao phải như vậy? Tại sao. Ha ha.” Hồ Hữu bắt đầu thống khổ cười gượng, “Hai người các ngươi đào binh vĩ đại biết bao, phương pháp ác liệt như vậy cũng nghĩ ra được, chết đều khó coi, huyết

nhục mơ hồ, còn buộc ta xem! Các người không phải cho là ta thích xem cảnh máu tanh chứ? Các người nói đi! Nói đi.”

Đáng tiếc, thi thể không biết nói .

Hồ Hữu tự mình lẩm bẩm, dùng mười ngón tay đào huyết, tự tay mai táng A Lạc và Tuyết Cầu. Hai cỗ thân thể này không thể dùng lại.

Hắn đem toàn bộ hồn phách còn lại mềm mại ôm vào trong ngực, lão đảo nghiêng ngả rồi Tể Tuyết Sơn, giống như hắn cũng bị mất vài hồn phách.

Hắn dọc theo đường tìm kiếm, nhặt được một khối thi thể thiếu niên hoàn hảo, thời gian tử vong quá lâu, dương khí đã tan hết, tứ chi cứng ngắc, không cách nào đem hồn phách bỏ vào, bị kích thích quá độ Hồ Hữu bắt đầu suy tính như thế nào đi tìm một khối thi thể “mới mẻ”, đột nhiên linh quang chợt lóe, coi như có chút lý trí, lấy ra tiên đan trên người, nhét vào trong miệng thi thể. Chỉ chốc lát sau, trên thi thể thi ban từ từ mất đi, da có dấu hiệu đỏ thắm trở lại, tứ chi cũng bắt đầu mềm mại, Hồ Hữu vội vàng đem một đồng hồn phách chuyển vào, cởi xuống áo khoác, đắp lên trên người thiếu niên, ôm lấy hắn, dang vãn giá vũ bay thẳng về Hỏa Vân sơn.

11. Chương 11

“Ở nơi nào? Ở nơi nào?” Hồ Hữu gần như điên cuồng, tìm nửa bản thiên thư kia trong từng quyển từng quyển một trên giá sách, tìm từ đầu tới đuôi, nhưng không thấy .

Bất đắc dĩ, hít sâu một hơi, buộc mình tĩnh tâm lại. Tìm lại lần nữa, từng quyển từng quyển, từng tờ từng tờ lật qua, rốt cục phát hiện A Lạc đem nửa bản thư kia đặt sau quyển sách thuốc, chợt thoát nhìn giống như một quyển sách đầy đủ, A Lạc này thật đúng là thận trọng.

Ngồi xuống thô sơ giản lược đọc một lần, bên trong ghi lại pháp thuật vô cùng cổ xưa, nếu là bình thường thì có thể sinh ra nồng hậu hứng thú, nhưng hần lúc này, trong lòng áp lực gấp bội. Một màn Tuyết Cầu chết ở trước mắt mình cứ lặp đi lặp lại mất, căn bản không cách nào hảo hảo suy nghĩ. Tề thiếu niên nằm ở trên giường kia trong cơ thể có hồn phách A Lạc và Tuyết Cầu, cụ thể có bao nhiêu, lúc ấy quên đếm, đoán chừng khi đó mình cũng làm mất mấy hồn phách. Bất quá có thể khẳng định là, mỗi người một hồn một phách nhất định là đủ , chẳng qua lo là mình rốt cuộc có thể hoàn thành thuật trọng sinh linh hồn này hay không

Qua một tháng, Hồ Hữu mất ăn mất ngủ, vẫn ở trong phòng nghiên cứu thiên thư trong tay. Một đến cực kỳ tệ, nằm xuống ngủ một hồi, nhắm mắt liền mơ thấy mình ở sông bạc cầm cái, lớn tiếng hét : “Mua một tay! Mua một tay! ”

Chợt A Lạc cười híp mắt xuất hiện trong đám cờ bạc, trong lòng ngực lấy ra một tiểu hồ ly, áp ở trước mặt mình, rất có lòng tin nói: “Ta mua người thắng!”

“Trên bàn đánh bạc tiểu hồ ly toàn thân là máu cũng vui vẻ cười nói: “Người nhất định thắng!”

“A –!” Hồ Hữu từ trong ác mộng thức tỉnh, bị dọa sợ đến thở hổn hển không ngừng.

Một sợi tóc chậm rãi rơi xuống, rơi trên cái mền màu trắng đặc biệt nổi bật. Hồ Hữu đau lòng nhặt lên bỏ nó vào một cái hộp gỗ nhỏ,”sợi thứ một trăm lẻ sáu” Kể từ khi từ Tể Tuyết Sơn trở về, đã rụng một trăm lẻ sáu cọng tóc. bây giờ tình hình chính là bốn chữ: tâm lực mệt mỏi.

Hoảng hốt quay đầu, nhìn thiếu niên trên giường khác không chết không sống, đột nhiên nhớ tới phải kiểm tra tình hình thân thể của hắn, quả nhiên không ngoài sở liệu, ở gót chân đã có một khối vết thương lở loét, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp.

Mình bây giờ suy nghĩ rối loạn, cái bản linh hồn trọng sinh kia tựa hồ không phải một tháng hai tháng là có thể hoàn thành. lật một đồng sách cũng không ra, quyết định đi ra ngoài tìm kiếm chút pháp thuật hoặc pháp khí liên quan đến hồn phách, cũng nhân cơ hội này đi ra ngoài hóng mát một chút hoàn hồn tâm tình.

Vì vậy đêm nay, hắc ôm lấy thiếu niên chạy thẳng tới mật thất đang đương Hồ Tả.

“Ca ca, người tới rồi?” Hồ Tả sinh trưởng không ít, đã nhìn ra được hình hài là một con hồ ly.

“Ừ.”

Hồ Hữu không nói nhiều, dùng thuật lập một cái Thủy Tinh Cầu khác, đưa gã thiếu niên này vào trong đó, đổ đầy nước suối duy trì sinh mạng Hỏa Vân sơn.

Như thế cũng có thể tạm thời giữ thân thể này vì huyết mạch không thông mà hư. “Tả nhi, ca ca phải đi một đoạn thời gian.”

“Ca ca muốn đi đâu?”

“Ngốc Cầu Cầu xảy ra chút chuyện, ta đem hồn phách của y đặt ở chỗ này, ta phải đi tìm chút pháp khí hoặc là pháp thuật duy trì hồn phách trở lại.”

“Ca ca muốn đi bao lâu?”

“Không biết. Dù sao người ở đây rất an toàn, người phải nhanh lớn lên chút nha.”

“Ta cũng muốn nhanh lớn lên chút, nhưng không có biện pháp, tốc độ này.”

Hồ Hữu khổ sở cười cười, xoay người rời đi. Thời gian còn lại, sửa sang thu dọn lại tài liệu, chuẩn bị đầy đủ trước khi lên đường.

Sáng sớm dùng nước suối lạnh thấu xương rửa mặt, thanh tỉnh đầu óc một chút, vì Tuyết Cầu và A Lạc bói một quẻ, quái tượng cho thấy mặc dù tương lai có nhiều đau khổ, nhưng cuối cùng kết cục là cảnh đoàn viên, vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt. Nhìn mặt trời mọc, lòng tin nhất thời trở lại trong lòng Hồ Hữu, chí khí hùng tâm đứng ở đỉnh núi, ngưng mắt nhìn mặt trời mọc nơi Hỏa Vân sơn, hắc giờ tay phải lên, đối với chính mình, không phải trời mà phát thệ: ta nhất định sẽ khiến cho Tuyết Cầu và A Lạc trọng sinh hoàn toàn chỉnh chỉnh như thường!

Hồi cuối

“Băng đường hồ lô. . . bán băng đường hồ lô đây. . . . Một đồng một xâu.”

Hồ Hữu mặc đạo bào, vẩy phát trần, mang theo mũ, xuyên qua một nơi tên là Tiên Nhạ trấn.

Trên đường tiếng rao hàng bên tai không dứt, hắc nhìn mút quả mê người, nghĩ thầm, Tuyết Cầu ngu ngốc kia nhất định thích, bất tri bất giác liền móc ra một tiền đồng, “Cho ta một xâu.”

“Dạ, đạo trưởng, chính ngài chọn.”

Hồ Hữu chọn một xâu lớn, cầm ở trong tay tiếp tục rồi rãnh quơ quơ. Đi ngang qua bảng cáo thị, tất cả mọi người vây quanh bố cáo mới vừa được dán xì xào bàn tán.

“A! Thường gia lại thêm tiền. giàu thiệt nha.”

“Cái gì mà Thất Đường Đình rồi vàng rồi bạc, không chừng thêm nữa còn có phỉ thúy mã não đấy!”

“Ai. đáng tiếc. ai sẽ làm pháp chứ?”

.

Hồ Hữu cũng tiến lên quét qua một cái, trên đó viết –“Bản nhân nguyện lấy hoàng kim ngàn lượng, bạc trắng vạn lượng, cộng thêm gia truyền chỉ bảo Thất Đường Đình, xin vì ái tôn làm diên mệnh thuật, ái tôn vừa qua sinh thần chín tuổi, toàn bộ dâng lên.”

Thất Đường Đình? Một loại pháp khí dùng để trấn hồn, nói không chừng sẽ có chỗ dùng. Hồ Hữu sờ sờ cái cảm không có râu, từng bước sải bước, lệt xuống bố cáo.

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-tuyet-thanh-bach>